

Alec Norwood novellái

TARTALOM

Képzelt valóság
Mella és én
John Derinack Smith
Találkozás
Toronyfény
Az uralkodó álma
A virág

Képzelt valóság

Állok a szirt szélén, a magas meredély fölött, alattam hangosan összecsap az óceán sós vize a buta kő erejével. A víz ráér; apró darabokat mar ki a gránitból, tekergő üregeket, vajatokat für bele, idővel pedig, sok-sok évezred múltán a több száz láb magas kőszikla belezuhan az óceán vizébe, s az örökre elnyeli. Lenézek a mélybe és szememmel követem a hullámzó fehér habot, amint őrjöngve, zúgva szétkenődik a szürke, barázdált kőfalon. Heves vihar készül, de még tiszta az ég. Távolban a napot áttetsző fehér felhők takarják, nem tűz annyira a szemembe, a lebegő, estére zivatarrá összeálló vízpára megszűri a sárga napkorong fényét.

Nézem az óceán szétterülő víztömegét. Nézem, ahogy le s fel emelkedik, fodrozódik; a hullámok megemelkednek a part előtt, átfordulnak és visszazuhanak, ott lenn a mélységben. Állok és érzem az óceán párás, sós illatát, hallom dübörgését: mintha öblös kagyló zenéjét hallgatnám, csak ez valószínűbb. A távolból, messziségből új hangot hallok: sirályok vijjogását. Közlednek felém körözve a hullámzó víztükör felett, kicsiny, de éles szemükkel makrélákat keresve. Látom, néha egyik-másik lecsap, s a hal teste ezüstösen villan görbe csőrükben. Körbenézek, s immár a vizet kémlelem, nem hiába. Delfinek vidáman suhannak a felszín közelében, kiugranak és úsznak tovább. Lehetnek talán százan is, sötét hátukat látom a víz kékjében.

Bámulom a csodát, a természetet. Csodálom tökéletességét, melyet ember nem képes alkotni. Lehet, hogy én vagyok az első, aki ezt a szépséget, harmóniát láthatom - jut hirtelen eszembe. Olyan elhagyatott helye ez a Földnek, talán emberi láb még ezt a szirtet sose tapodta. Így állok, nézem órákon át, nem venni észre az idő múlását itt a parton, lassan beesteledik, figyelem a vörösödő napot, amint lassan kúszik a horizont felé. Távolban, mint fehér folt, már feljött a hold is, de a nap, a közeli csillag, még elnyomja fényét. A felhők is gyülekeznek, feltámad a szél: közeleg a vihar.

Ekkor körbenézek, s megdöbbenek. Köröttem körös-körül csak a mélység, egyedül vagyok egy sziklatetőn, nem emlékszem, hogy kerültem ide. Gondolkodni kezdek, s rá kell jönnöm, még saját nevemet se tudom, elvesztettem az emlékezetem, nem tudom ki vagyok! Sejtelmem sincs még mindig, hogy mászhatok le, ezért kikukkantok a szikla szegélyén a mélységbe, de köröttem a vízben elszórtán bámulnak rám a kövek. Félni kezdek, érzem, ahogy a döbönt iszony kúszik végig a hátamon, már lassan fojtogat, amikor a táj hirtelen elkezd változni.

Megremeg a szikla, amin félelemtől dermedten állok, légballon módjára durran szét a nap, s mint a tojás sárgája szétfolyik a lassan liluló égbolton. A felhők elhalványodnak, eltűnnek, mintha itt se lettek volna még az előbb fenyegetően. Nem bírok mozdulni a rémülettől, gyorsan sötétedik. Lenézek a vízre, ami forr, bugyog. A delfinraj felbukkan és átúszik a sziklafalon, aztán szétkenődve elenyésczik. A víz szintje csökken, mintha fürdőkádban állnék, s valaki kihúzná a dugót. Úgy érzem a szél egyszerre fúj minden oldalról, öklömnyi borotva-éles jégdarabok zuhannak át a fojtogató levegőn, de nem okoznak fájdalmat. Lenézek magamra, és észreveszem, hogy nem is vagyok, csupán néhány áttetsző vonal, s egy kevés sejtetem. Kontúrjaim is halványodnak, már alig hallok, de látok, és ez a legborzalmasabb. Mert ami körülvesz, rosszabb mint egy évig tartó, vissza-vissza térő rémálom. A hozzám képest örökéletűnek hitt szikla, melyen állok, meginog és elkezd dőlni. Hanyatt esem, de nem csúszok le róla, sikerül megkapaszkodni egy kiálló karóban. Meglepődöm, mert az előbb még nem volt itt.

Feltekintek a zuhanás közben, és látom, hogy a horizont hevesen lángol, ég, mintha nem is víz lenne köröttem, hanem benzin, vagy petróleum. A toronymagas lángnyelvek közelednek, csattanok a sós méregzöld színű vízben, és ellepi szemem a teljes sötétség, már nem érzek, nem látok, de tudom, hogy még élek, szinte érzem a borzalmas valóságot magam körül...

*

Vagy mégsem? Kinyitom a szemem. Egy szürke szobában vagyok, távoli hangokat hallok, egyre közelednek. Egy embert látok, velem szemben áll kimérten, de azért kicsit mosolyog. A titkárnőm. Felállok, lábaim még mindig remegnek, s kinézek az ablakon, aminek eddig háttal ültem. Kint az életet jelentő áttetsző kupolaszerkezet alatt zajlik a városi élet, fent apró pontként kering a Phobos.

- Ne haragudjon, hogy zavarom, de fontos telefonja van! - mondja a titkárnőm. Elfordul, elindul a nyitott ajtó felé, aztán hozzá teszi: - Vegye már le azt a hülye sisakot!

Mella és én

Aznap reggel nem volt különösebb elfoglaltságom, ezért kivételesen személyesen fogadtam a betegeimet a rendelőmben. Általában a személyiségről lemasolt, robdoki hallgatja végig panaszait, s ad elemzést külön-külön mindegyik emberről.

A betegek zöme arisztokrata nő, vagy öregember, ezeknek van a legtöbb lelki bajuk. Félelmekkel, képzelgésekkel, rögeszmékkel fordulnak hozzám, s kéri, hogy állítsak össze nekik egy öntudatjavító programot. Betegek nagy részét sohasem láttam, s amilyen nagy ez világ, nem is fogom soha. Én csupán megnézem a robdoki által készített jelentéseket, korrigálok rajtuk apróságokat (ennek inkább szertartásos célja van, mint a valódi hibajavítás), aztán aláírom, s mehet a beteg a kezelésre.

Azt kérdezik, hogy hányan lettek ideggroncsok a kezelést követően, és ezért terhel-e felelősség? Nem tudom, fogalmam sincs, de szerintem nagyon kevés páciensem örült bele a tudatátprogramozásba, mert elismert orvosnak számítok. S manapság csak az lehet igazán sikeres orvos, akinek jó a diagnosztikai érzéke, s ritkán téved. A felelősség kérdéséről pedig csak annyit, hogy egyetlen olyan orvost ismerek a városban, akit a törvény elé citáltak egy igencsak kellemetlen műhiba miatt. Doktor Mnoro plasztikai sebész volt, s az elnök feleségén kellett egy apró orrkorrekciót végezni, amit szerencsétlenségére elrontott. Az elnök felesége belehalt a beavatkozásba, s az elnök éktelen haragra gerjedt, beperelte Dr. Mnort, akit tíz év tudattompításra ítélték. Azóta szegény orvos öngyilkos lett. Viszont az elnök ismét boldog ember. Hát igen, ennyit a felelősségről. Szerencsére hozzám nem járnak se államfők, se kedves feleségeik, csupán gazdag milliárdosok és nőcskéik.

Egy szó, mint száz, tíz napból egyszer ha bemegyek a rendelőmbé, hogy személyesen fogadjam a hozzám érkező, gyanútlan pácienseket, de ezt is inkább a saját szórakoztatásomra teszem, mintsem orvosi kötelességből, vagy hivatásból - no és persze azért, hogy a bank-számlaszámom tartalmát állandó szinten tartsam.

Gondolom már kitalálták, hogy mi a foglalkozásom. Igen, pszichiáter vagyok, még hozzá igen menő.

Szép, verőfényes délután volt, mindkét napunk fent volt az égen, vidáman mosolyogtak le Dbohorob kicsiny világára. A gömbölyű fák hajladoztak a langyos szellőben, vidáman indultam be a rendelőmbé a lebegőmmel. Imádok utazni lebegővel, megnyugtató az ember idegeit az utasfülkében szóló halk zene. Az egyetlen idegesítő momentum az, hogy nem képes megjegyezni, mikor hova szoktam menni, s mindig be kell mondani az úticélt.

A rendelőm magányosan lebeg a magasban antigrav alapon, látszólag nem túl forgalmas hely. Tényleg kevés páciensem van ahhoz képest, hogy a város más negyedeiben mennyi embert fogadhatna egy ilyen rendelőmodul. Azonban én csak az elitnek, az arisztokráciának dolgozom, s ebből elég tisztességesen elélek, eltartom a családomat a robotjaimat, s az ágyasaimat.

Mellát, a titkárnőmet mindig felhívom, hogy mikor megyek be dolgozni, hogy aznap ő is bent legyen. Gyönyörű szép lány, egy éve jelentkezett álláshirdetésre, s amint megláttam, egyből beleszerettem.

Kiszálltam a lebegőből, s beléptem a váróterembe. Mella elém rohant, s átölelt, aztán egy érzéletes puszit adott. Elkértem azoknak a kartotékjait, akik aznap jönnek, s bevonultam egy ételkocka társaságában az irodámba.

Emlékszem, hogyan dobáltam félre a vékony lapocskákat, némelyiken megnyomtam a „Köv.Lap” feliratú gombot, mire egy másik apró betűkkel teleírt oldal jelent meg rajta, s beleolvastam. Elég unalmasnak nézett ki a napom, csupa régi ismerős, akiknek már minden baját betéve, fejből tudom. Semmi izgalom, semmi érdekes, amiből esetleg lehetne egy tudományos cikket, tanulmányt írnom firkagéppel.

Félredobtam a dossziékat, s elégedetten figyeltem, ahogy a földön sorrendben egymáshoz tapadnak. Lám a technikusok még erre is gondolkodnak, nemhiába vettem egy rakás intelligens kartotékot, ilyenkor megvan a haszna. Önöknek bevallom, hogy néha ezzel szoktam otthon is játszani, van hús, teljesen üres dossziém, besorszámozom őket, s kidobom egyszerre mind a harmadikról. De mindig rendbe rakva, egymáshoz tapadva érnek földet, mint régen a „macskának” nevezett játékmicsoda.

Felkeltem a fotelból, s kinyitottam Erna ajtaját. Mögötte lebegett némán a levegőben. A mellkasán megnyomtam egy tapigombot, mire Erna bűgő hangot adott, s melegen üdvözölt. Én viszonztam, s megkérdeztem, kipihente-e magát. A robdoki jelezte, hogy felkészült a munkára, jöhetnek a páciensek.

Kiszóltam Mellának, hogy engedje be, Lockshire asszonyt.

Az ajtómon egy megtermett asszonyság lépett be, a reggeli divathírek szerint öltözködött, ugyanis testhezfeszülő, színét folyamatosan váltogató kosztümöt viselt. A retikülje engedelmesen követte a levegőben, s leszállt az íróasztalomra, amin érezhető remegés hullámozott át. Szóltam Lockshire asszonynak, hogy parancsoljon rá a retiküljére, menjen az asztalomról, mert zavarják egymás antigrav terét.

A retikül így hát lehuppant a padlóra, s végig ott maradt mozdulatlanul, csak néha adott nyűszörgő hangot, de az asszonyság nem foglalkozott vele.

Lockshire asszonyságnak az volt a kényszerképzete, hogy a férje visszatért az éjjel. Tudtam, hogy ez teljes képtelenség, hiszen szegény embert két éve elkapta az egyik űrhajó hajtóművében valami gép és ledarálta.

Lockshire asszony többször is sírni kezdett a beszélgetés alatt, hol magát, hol pedig elvesztett urát sajnáltatva. Elmesélte azt is, hogy férje mindig éjjel jön haza, olyankor vele van, aztán reggelre eltűnik, mint a kámfor. Kérdeztem, hogy nem tartja-e elképzelhetőnek azt, hogy a férjéről egyszerűen csak álmodik, ekkor mereven a szemembe nézett, a pillantása gyűlöletes volt, s halkan közölte, hogy ő nem bolond, s különben sem szokott álmodni. Próbáltam magyarázkodni, hogy ez csak egy rutinkérdés volt, s magam sem gondoltam komolyan, de ettől a perctől kezdve kissé hűvös viszonyba kerültem Lockshire asszonnyal (s attól tartok pénztárcájával is). Mikor már azt láttam, kezd megnyugodni, s egy eltévedt mosolyféle is megjelent az arcán, megmoccant a retikül a földön, s ismét nyűszögni kezdett. Mrs. Lockshire ismét elsírta magát, s egy jó nagyot belerúgott a szerkezetbe, mire az nagyot nyekkent. Szípgöngyözve magyarázta, hogy már ebből az izéből is elege van, mindig sír valami miatt, s ha megsértődik, nem engedi kinyitni magát.

Elmesélte, hogy egyszer elment az ügyvédéhez, hogy egy fontos iratot hitelesítsen, s belerakta a retikülbe, de útközben elfelejtett gondoskodni róla, s a retikül megsértődött. Az ügyvéd csak a segédjével tudta kinyitni, felfeszítették egy darab fémpálcával. S még ez nem volt elég, amikor benyúlt a lapért, megharapta. Mikor a történetének ehhez a részéhez ért, megint belerúgott a földön fekvő retikülbe, ami a falhoz csapódott, s kigyulladt. Erna gyorsan eloltotta a tüzet.

Aztán Mrs. Lockshire azért kezdett el sírni, hogy nézzem meg, mennyire selejtesek ezek az intelligens retikülök. Felállt, megköszönte a beszélgetést, és távozott. Becsuktam mögötte az ajtót, s egy zsákba dobáltam a szétrugdalt szerkezet maradványait. Mrs. Lockshire minden héten tönkretesz egy elektronikus-retikült, ez volt az egyik legfurcsább szokása.

Leültem, s hálát adtam az isteneknek, hogy Mellának nem engedtem venni ilyen műtyűt. Még csak az kéne, hogy ő is leálljon az utcán, s elkezdje simogatni, amikor az az izé szűkölni kezd.

Gondolataimat halk kopogás zavarta meg. Egy alacsony, kopasz, láthatóan zavarban levő idősebb férfi lépett be, s csendesen leült velem szemben. Kezében egy vaskos táskát tartott, amit úgy szorongatott, mintha a sorsjáték havi legnagyobb nyereménye lenne benne.

- Üdvözlöm uram, miben segíthetek? - kérdeztem tőle egy kicsit meglepetten.

- Üdvözlöm. Yeremy Ockhur vagyok, az Ockhur játékfejlesztő cég vezető mérnöke.

Bemutatkoztam és megkérdeztem, miért jött el hozzám.

- Tulajdonképpen magamtól valószínűleg eszembe sem jutott volna fölkeresni önt - kezdte -, a kollégáim beszéltek rá. Tudja én játékprogramokat találok ki, s az ezt megelőző hónapig nem is volt semmi gond, az üzlet nagyon jól ment, vették az Ockhur-játékokat, mint a cukrot. Biztosan ön is ismeri például a „Halál és a Robotlány” nevet viselő szoftvert, ami igen nagy sikert aratott ezelőtt két évvel.

- Sajnos, már nem emlékszem - válaszoltam óvatosan, de emberem folytatta a mondókáját, mintha ott sem lettem volna.

- Azonban egy hónapja valami történhetett velem, ugyanis a Ockhur játékprogramok lecsúsztak a legjobbak listájának legaljára.

- Igen, de nem értem, hogy miért hozzám jön, az születési adatrekordommal igazolhatom, hogy semmi fantáziám sincs. Nem fogok tudni jobbat kitalálni, mint ön.

- Segítsen rajtam, kérem! Hoztam magammal egy modult, nézze meg és mondjon róla véleményt, mint... mint laikus.

Egy darabig morfondíroztam, s azon bosszankodtam, miért pont ma kellett ennek az idiótának beesnie a rendelőmbe. Végül kötélnek álltam és bólintottam. Széles vigyor jelent meg az arcán, majd hálálkodni kezdett. Előkapott a táskájából egy játékmasinát, belerakott egy kazettát, s eléem tolta. Rátettem a tenyerem a tapifelületre, s elengedtem magam. Emberem bekapcsolta a készüléket, s eltűnt előlem a körülvevő világ; egy nem létező világba csöppentem.

Egy régi, kerek autóban száguldoztam, hátulról lőttek rám, valaki üldözött, mert elloptam tőle valami ékszert. Ültem a vezetőülésbe, s elkezdtem kerülgetni az úton eléem kerülő különféle akadályokat. Egyszer csak, mintha egy furcsa dolog repült volna el mellettem, de nem volt időm megfigyelni. A visszapillantóban láttam, hogy kezdenek lemaradni üldözőim, akik nem annyira ügyesen veszik az útra szórt tárgyakat, embereket, mint én. Ekkor követtem el az első komoly hibát: hatalmas lökést éreztem, majd egy tompa reccsenést, s a szélvédő tiszta lucsok lett egy idős néni véréből, akit elütöttem. Leálltam az autóval, kiszálltam, s beszaladtam egy hirtelen ott termett vidámparkba. A hullámvasutat vettem célba. Hátam mögül kerécsikorgás hangzott, majd lábak tompa döbbenése, s léptek zaja. Bárcsak lennének rajtam kívül mások is a vidámparkban - gondoltam -, így nem tudok elvegyülni az emberek között. Lövések hangzottak, s töltények fütyültek el a fülem mellett. Beugrottam a hullámvasút egyik kocsijába, s az magától elindult. Szélvészfényként száguldott végig a pályán, a gyomrom le-föl

mozogott, majdnem rosszul lettem. Aztán legnagyobb meglepetésemre kiszakadtam a kötött pályáról, s egy medencében landoltam.

Aztán hirtelen a táj megváltozott, s egy mezőn találtam magam, körülöttem, nagy, furcsa, bolyhos lények békésen legelésztek. Mindegyik magasabb volt nálam, s láthatóan nem vettek tudomást rólam. Nyulak! - jutott eszembe a szó. Odamentem az egyikhez, hogy megszólítsam. Felkapta a fejét, s egy sugárfegyvert húzott elő. A mellemnek szegezte, s elsütötte. Iszonyatos érzés volt. Az irodámban találtam magam, félig lelógva a székemről, erősen zihálva, s tapogattam nem létező sérülésemet.

Felültem, s erősen Mr. Ockhur szemébe néztem. Majd megkérdeztem tőle:

- Történt önnel valami szokatlan az elmúlt időben?

- Hmm. Nem is tudom. Légirobotgózás közben nekimentem egy busznak, egy hétig feküdtem újraélesztőben, de semmi bajom sem lett. Kétszer megműtöttek, de minden rendben volt. Nem hiszem, hogy ez lenne az oka.

- Fejsérülése is volt? - kérdeztem rutinosan, mint egy szagot kapott detektív.

- Igen, de nem értem... - vihogott fel hirtelen.

- Akkor menjen és reklamáljon a kórháznál. Mikor történt mindez?

- Két hónapja - válaszolta apró kuncogások között.

- Akkor nem kell fizetnie a korrekcióért, garanciális hiba - mondtam, s felálltam, jelezve, hogy vége a terápiának. Kiment és becsukta maga mögött az ajtót.

Déli tizenkettő volt pontosan, Mellát karon fogtam és elmentünk ebédelni egy gyorsétkezdébe. Leültünk egy szimpatikus asztalhoz és rendeltünk. A robotpincér hamar kihozta az ételt. Minden munkanap alkalmával fél óra ebédidőt engedélyeztem magunknak. Tíz perc alatt megettük az ételt, s maradt még húsz percünk beszélgetni vagy ha kedvünk támadt, mást csinálni. Mondanom se kell, hogy olykor a fél órából óra lett, de sohase bántott a dolog, tudtam, hogy Erna fogadja a klienseimet.

Aznap nem sokat beszélgettünk ebéd után...

A délután unalmasan telt, már éppen készültem, hogy ott hagyom a rendelőt és hazamegyek, de belépett egy fölöttébb furcsa kinézetű fiatal nő.

Nem is az öltözködése lepett meg a legjobban, mert manapság ember nem tudja követni az újabbnál is újabb divatirányzatokat, hanem az, hogy egy leszakadt robotkezet cipelt magával és ledobta a földre, amikor leült a velem szembe lévő fotelba.

- Üdvözlöm, kisasszony - köszöntöttem.

Ő a szemembe nézett és hirtelen bőgni kezdett. Csitígtattam, próbáltam megnyugtatni, kértem, mondja el, hogy mi bántja. Erre ő leborult az asztalra és még hangosabban zokogott.

Felkeltem és megsimogattam a hátát, finoman felemeltem a fejét. Már nem sírt, sőt halvány mosoly jelent meg az arcán.

- Adjak zsebkendőt? - kérdeztem, de ő erre megrázta a fejét, kézfejével próbálta törölgetni a könnyeit.

Visszaültem a helyemre, s megpróbáltam mosolyogni. Semmi kedvem sem volt egy hisztérikus nőszemély bajait hallgatni estéig, gyorsan akartam elintézni az ügyet, de belül éreztem, hogy ez most nem fog menni.

- Mi a problémája, kedves... izé...

- Ahmanda - árulta el végre a nevét.

- Nos, miért fordult hozzám?

Még szipogott, de már tudott uralkodni magán, ez egy jó pont volt a javára, innen még akár meg is kedveltetheti magát velem.

- Elhagyott a kedvesem.

Na tessék! - gondoltam, egy szerelmi csalódás. Arra gondoltam, hogy mennyire szerencsétlen vagyok. Hetente egyszer jövök be, akkor is kifogom a legközönségesebb eseteket: egy asszonyságot, aki a halott férjétől retteg, egy középkorú urat, akit műhibával a fejében engedtek ki a kórházból és egy fiatal lányt, akit éppen szerelmi csalódás ért.

- Ó, igen. Nahát, tudja velem is előfordult már párszor. Nem értem, miért izgatja fel ezen magát...

- Ahh! Maga ezt nem érti! Én más férfit nem tudok szeretni, csak őt, s most elhagyott.

- Talált egy másik lányt a barátja, igaz? - tettem fel a veszélyes kérdést.

- Nem, dehogyis!

Megint sírni kezdett, most már nem kérdeztem meg, hanem a kezébe nyomtam egy zseb-kendőt. Megvártam, amíg abbahagyja, mást nem tehettem. Legszívesebben mentem volna haza, de hát a páciens az páciens, nem hagyhatom ott és Ernának sem adhattam át, nekem kellett befejeznem.

- Ne sírjon, így nem tudjuk ezt a komoly problémát megbeszélni. S különben is, ne húzza az időt, ne legyen a saját bankszámlájának az ellensége.

Ez hatott.

- Rendben, összeszedem magam - mondta.

- Helyes. Szóval ott tartottunk, hogy elhagyta a barátja.

- Igen. Elhagyott. Pontosabban szétesett.

- Szétesett? - kérdeztem megütközve.

- Igen. Szét. Apró darabokra.

Egy darabig gondolkoztam, aztán hirtelen minden világos lett előttem.

- Aha! Szóval kiskegyed egy robotfiúba volt szerelmes?

- Nem! Nem! Nem! Ő ember volt - tiltakozott hevesen.

- Akkor nem értem. Az ember nem szokott szétesni egyik napról a másikra...

- Igen, de ő mégis szétesett - közölte ismét, halálos nyugalommal, mintha azt mondaná, hogy feltámadt az üknagyanyja.

- Akkor viszont gép volt, nem húsvér ember - vontam le a konzekvenciát.

- Ő ember volt... legalábbis én azt hittem.

Megint sírni kezdett.

- Tudja pizsok érzés az - szólalt meg végre szipogva -, ha az ember rájön, hogy négy éve egy robottal kefél.

- Igen. Megértem önt.

Elgondolkoztam, aztán folytattam:

- Tudja, kisasszony vannak olyan emberek, akik tudva vállalják ezt. Igaz, hogy az ember-szabású robotok ára igen borsos, mégis sokan évekig gyűjtögetnek álmaik példányára. De az ilyesmi már majdnem kóreset.

Ismét sírni kezdett szegény teremtés, azt hitte, hogy a „kóreset” szót rá értettem. De gyorsan hozzátettem, hogy amennyiben nem tudott a valóságról, úgy nem ő a hibás, hanem az, aki becsapta. Megkérdeztem, hogy tudja-e, hogy ki volt.

- Nem - felelte. - De szerintem a robot maga választott ki engem. Az egyetemen ismertem meg, ő is ugyanarra a szakra járt mint én, csak két évfolyammal feljebb. Mikor lediplomáztam, már két éves volt a kapcsolatunk, s még csak nem is sejtettem, hogy egy robottal... élek együtt - fejezte be finoman.

- Hmm. Megértem a bánatát kisasszony. És mihez akar ezek után kezdeni. Két út van: vagy elrendezi önmaga a dolgot vagy kérhet tőlem egy beutalót emléksamlegesítésre. Én azonban azt mondom, hogy menjen el valahova szórakozni, ismerkedjen, s keressen magának egy új barátot, egy igazi, húsvér férfit.

A nő arcán láttam, hogy elgondolkozik.

- Tudja a legszörnyűbb az, hogy még mindig szeretem.

Ekkor éreztem, hogy nemsokára kiborulok. Ott ült előttem egy nő, aki egész eddig arról beszélt, mennyire kitolt vele az a robot azzal, hogy elhitette magáról, hogy ember. Négy éven át, atyaisten! Aztán hirtelen szeretni kezdi.

- Van persze egy harmadik lehetőség, keresse meg a gyártót, s rendeljen egy hasonmás robotot...

- Nem, azt nem... annyi pénzem nincs - fakadt ki a lány, megint sírni kezdett.

- Sajnálom, kisasszony, de többet nem tudok segíteni. Ezt a problémát magának kell megoldania, vagy elmehet egy emléksamlegesítésre is, de az utóbbit nagyon nem ajánlom.

A nő abbahagyta a sírást, s a szemembe nézett.

- S nem lehetne csak egy apróságot törölni a fejemből, egy egészen apró momentumot?

- Az attól függ, hogy mire gondol.

- Ha úgy emlékeznék George-ra, hogy elhagyott, s nem tudnék arról, hogy robot volt, akkor minden rendben volna.

- Igen, ezt meg lehet csinálni. Akkor ezt választja, hölgyem?

Egy darabig gondolkozott, aztán döntött.

- Igen. Igen! - kiáltott fel boldogan. Adtam neki egy beutalót, kezet ráztunk és kilépett. Imádott George-a leszakadt karját viszont a földön hagyta, undorító volt, lógtak belőle a vezetékek. Felkeltem és retikül romjaira dobtam.

Ernának meghagytam a szokásos instrukciókat, hogy miket kell elvégeznie az elkövetkező napokban, s kikapcsoltam, nehogy tüzet okozzon, ha esetleg meghibásodik.

Kiléptem az előtérbe, s megláttam Mellát, amint dossziék fölé görnyedve körmölget. Szóltam neki, hogy vége a munkaidőnek. Felkelt és megfordult. Ekkor jött az ötlet. Hozzáléptem, s hátsó felének legdomborúbb részére csaptam. Ő erre megfordult és átölelt. Karja puha volt és meleg, éreztem a lélegzetét, aztán csókolni kezdett.

Finoman elhúzódtam.

- Ma van egy éve annak, hogy megismertelek. Vettem neked valamit - szóltam, s előhúztam a zsebemből egy adatlemezt.

- Mi ez, drágám? - kérdezte.

- Új személyiség neked. Örülsz?

A nyakamba akart ugrani, csókolgatni kezdett, de aztán abbahagyta.

- Nagyon örülök. Köszönöm - felelt.

- Holnap elmegyünk a gyárba, ahol születted, és átprogramoztatlak.

- S milyen lesz az új Mella? - kérdezte vidáman.

Kiléptünk a lebegőmhöz, közben elkezdtem neki magyarázni, mi minden új dolog van ezen a lemezen.

Mella gyönyörű teremtes, a legjobb széria, amit valaha is gyártottak. Semmi kincsért nem adnám el senkinek sem. Micsoda buta liba az olyan aki négy év alatt nem jön rá, hogy a barátja robot. Nálunk egy hónap alatt kiderült...

John Derinack Smith

Nem szólt semmit, amikor érte jöttek. A bilincs kis kattanással vette birtokba csuklóját de még utoljára megláthatta a várost. Onnan ahol ő állt, a hegyről nagyon szépnek látszott. Mert onnan felülről nem látszott a mocsok. Nem látszottak a nyomornegyedek rozoga bódéi és nem látszottak a fáradt, összetört arcok sem. Aztán elvezették, a két ór hallgatagon lépdelt mellette. Amikor a jármű ajtaja becsapódott, az ablakból egy ideig még látta a hegyeket és egy kis darabot az égből. Azután már semmit, mert behunyta a szemét és elaludt. Tudta, hamarosan meg fog halni...

Gyűlölte a pizskot, a szegénységet, a halált, a rútságot, mert szerinte ezek testesítették meg a föld minden nyomorúságát, ez volt az oka az emberek szenvedésének, s az ő szenvedésének is.

Mihez kezdhet életével egy halálra ítélt? Az idő számára olyan, mint a fuldoklónak a levegő, mert a percek hamar leperregnek és az utána következő sötétségtől fél, mert nem ismeri. Ő is retteget, de mire az intézet berácsozott üvegű kocsija elindult, elmúlt ez az érzés. Megpróbált valami másra gondolni, de nem tudott. Annak örült, hogy nem fél, nem borítja el a pánik poshadt leve az agyát, tiszta fejjel tud gondolkozni, ami ilyenkor nagy kincs. Tudta, hogy amit tett, arra nincsen mentség, de ilyen szörnyű halálnemre nem számított. Leértek a hegyről, megálltak egy pillanatra az intézet széles kapuja előtt, amíg a portás kinyitja, aztán tovább-száguldott az autó. Hátrafordult és látta, amint lassan a két súlyos, szögesdróttal kibélelt kapuszárny összezsapódik, a portás pedig lassan leengedi a belső sorompót is. Nincs kiút, nincs menekvés...

A mennyezet alacsonyan volt, épphogy elfértek alatta. Körülötte gépek ciripeltek, lámpácskák villogtak. Minden fehér volt és teljesen pormentes, teljesen természetellenes. Furcsa szag terjengett a levegőben. A terem sarkában egy rész vastag üvegfalal volt elválasztva, oldalról lehetett bejutni. Bent egy ágy és egy rakás elektróda feküdt némán, mozdulatlanul. Az üvegfal előtt székek az intézetben dolgozóknak, sokan már ott ültek, amikor bevezették a foglyot. Szerencsétlen férfi zavartan pislogott körbe-körbe, szégyellve kapta el a fejét az egyik asszisztensnő barátságos mosolyától, ami egyaránt biztatást és kárörömet fejezhetett ki. Nem értette, de már nem is akarta megérteni. Tudta mi vár rá, tudta miért van itt és belenyugodott a sors akaratába.

Egy orvos és két segédje kísérté be az üvegfal mögé az ágyra. Mutatták, hogy feküdjön le és óvatosan leszíjazták. A feje alá tolták egy kemény párnát és feltapasztották az elektródákat a kopaszra borotvált fejére. A két asszisztens kiment és leültek valahol a hátsó sorban, a félhomály eltakarta az arcukat. Az orvos megmérte a vérnyomását és elégedetten biccentett.

- Felkészült? - kérdezte a mellette álló fehérköpenyes férfi. Nem akart válaszolni, amennyire tudott a fejével mozogni, bólintott. Ha hívó lett volna, talán most elmondhatna magában egy imát a teremtőhöz, legyen kegyes hozzá, de nem tette. Az orvos közben már a paraván mögött ült és intett a vezérlőpult előtt álló férfinak. Elfordította a tekintetét és megpróbálta megkeresni azt a nőt, aki mosolygott, mikor végigvezették. De nem látta, mert túl nagy volt a fény itt az üveg mögött és az azon túl ülő alakok homályos sötétbe kerültek. Talán szándékosan volt így kialakítva...

Hirtelen furcsa érzések keveredtek el benne, éhséget, szomjúságot érzett, aztán mindenen túlárado boldogságot, majd levertséget. Szeme előtt lassan már csak pár pislákoló fénypontot látott, de aztán azok is összeolvadtak, végül úgy érezte elnyelte őt a sötétség. Arcába szellő

fűjt, kivilágosodott a láthatár, fák vették körül, egy apró színes virágokkal tarkított mező szélén állt. A távolban állatok legelészték, nem messze tőle mintha ismerős emberi alakokat vélt volna felfedezni. Egy asszony volt, futott felé, hosszú barna haját cibálta a szél, arcán vidám mosoly játszott. Egyre közelebb ért, egyre jobban látta az arcvonásait, s ekkor felismerte. Régi emlékek tolultak fel benne, abból az időből, amikor még az akadémiára járt. Ott ismerte meg Amandát, az akadémia árnyas parkjában látta meg először, s utána kiskutyaként követte. Talán akkor ismerkedtek össze, amikor fél órára egy asztalhoz ültek az ebédlőben s beszélgettek egy keveset. Merészen meghívta vacsorára, s a lány elfogadta. Igen, akkor kezdődött.

Kinyújtotta a karjait a nő felé, hogy átölelhesse, azonban pár lépésnyire tőle az asszony összeesett. Mire odaért nem maradt más hátra az asszonyból, csupán egy füstölgő kormos rongycsomó. Tudta, hogy ez jelent valamit, de már nem emlékezett. Nem tudta felidézni, pedig reggel még eszébe volt. Érezte, hogyan mosódnak el benne múltja eseményei is, hogyan illannak el a semmibe. Elfelejtette a nevét, a saját arcát! - eszmélt fel. A táj egyre zsugorodott, egyre kisebb lett, egyre közelebb jött a sötét lepel, ami elfüggönyözte a szeme előtt a derengő távot. Aztán érezte, magába zárja a sötétség, most már végleg, s örökre. Ajkát sikoltás hagyta el, fültépő sikoly, de már halott volt, s mégis sikoltott. De már nem ő, hanem valaki egészen más.

Reggel kellemesen ébredt, mintha az éjszaka mi sem történt volna. Még mindig rémálmok gyötörték, de nem merte a pszichológusnőnek bevallani. Nem tudta miért, de félt elmesélni ezeket a zavaros, mégis oly tiszta álmokat. Tudta, hogy nem normális, ha valaki ennyire pontosan és részletesen emlékszik az éjszaka rémeire, sejtette, hogy ő se véletlenül van itt.

Várta a nővért, meg akart tőle kérdezni pár dolgot, amit nem akart a pszichológusnőtől. Úgyse árulta volna el az igazságot, csak köntörfalazott volna vagy eltereli a beszélgetést más irányba. Igaz, hogy még nem próbálta, de ez volt a benyomása. Óvatosan kikászálódott a gyűrött takaró alól s az ablakhoz sétált. Idegen volt a környezet, ráadásul nem emlékezett rá, hogyan került ebbe az intézetbe. Van-e felesége, gyerekei, s ha igen, mi lehet velük? Tudta, hogy erős emlékezetkiesése van, sok mindenre nem emlékszik. Ez aggasztotta egyedül, ezen rágódott már napok óta, s ráadásul senki se mond semmit. Összevissza beszéltek neki, még nem mondhatják el neki az igazságot, csak ha majd teljesen rendbe jön. De miért?!

Az ajtó halk kattanására megfordult. A nővér tolta be egy kiskocsin a reggelit, mint mindig ilyenkor. Udvariasan köszönt az asszonynak, de válasz gyanánt csak egy elfojtott mormogást kapott. A nővér megszokott mozdulatokkal odament az ágyhoz és felrázta a párnát, megigazította a lepedőt. A férfi csendben figyelte az idős asszonyt, milyen elmélyülten dolgozik. Megvárta, amíg befejezi, aztán megszólította.

- Nővér, kérem! - kezdte, de más hangon folytatta: - Árulja el mióta vagyok itt!

Az asszony ránézett éles karvalyszemeivel, aztán rekedtesen válaszolt: - Két hete gondozom pontosan.

- És miért...? Miért vagyok itt? Hogy kerültem ide? - kérdezte a férfi, miután visszabújt az ágyba s maga elé vette a tálcát.

- Ezt ne tőlem kérdezze, mert nem tudom.

- Nem tudja vagy csak nem akarja elmondani? - tudakolta gúnyosan.

Az asszony arcán zavartság tükröződött, kinézett az ablakon, mintha csak a nap lángoló arcából akarná kiolvasni a választ. A férfi szemébe nézett és elvigyorodott, de az arca

változatlanul szigort árasztott. A férfi éppen az egyik szendvicset kezdte enni, de most megállt s letette.

- Nem tudom s ha tudnám akkor se szabadna elmondani. Kérdezze a professzor urat, ő vezeti az intézetet, nekem sok beleszólásom nincs.

Elgondolkozott, aztán folytatta: - Tudja, mi lesz a mai programja? Délre várja Anderson kisasszony, hatra pedig a professzor, nekik tegye fel ezeket a kérdéseket.

Elköszönt és kiment, maga előtt tolva a rozoga kiskocsit, az ajtó lassan csukódott, végül hangosan kattant. Egyedül volt újra. Nem szerette a nővért, kimért modora, hideg viselkedése és ronda arckifejezése miatt. A pszichológusnő volt az egyetlen akit szimpatikusnak talált, ő volt az egyetlen személy, aki kimutatta felé a segítő szándékot, ami nagyon fontos egy beteg számára, főleg egy olyan embernek, aki arra sem emlékszik, mi az oka annak, hogy itt van. Felült és jobb kezével kitapogatta a távirányítót és bekapcsolta a készüléket. Tizenegyig bárgyú rajzfilmekkel szórakoztatta magát, de a vége felé már nagyon unta őket, leoltotta a tévét és olvasni kezdett. Kifejezetten örült, amikor a mogorva nővér rárontott az ajtón. Tudta azért jött, mert el fogja kísélni a pszichológushoz. Három emelettel magasabban volt a doktornő szobája, felmentek a lépcsőn a negyedikre. A folyosó túlsó oldalán volt a kellemes szoba, a mintás tapétával, a faasztalakkal, a bőrpamlaggal, a széles mahagóni könyvespolccal és a mosómedveszoborral.

A nagydarab nővér szinte betolta az ajtón a doktornőhöz, rácsukta, de a férfi még hallotta súlyos csoszogó lépteit, ahogy távolodott. Az íróasztalnál az asszony kedvesen mosolygott, előtte hevert a kőfaragvány, ami a két mosómedvét ábrázolta. Ez tetszett a férfinak a legjobban a szoba összes többi tárgya közül. A pszichológusnő észrevette, hogy meredten bámulja az apró szobrocskát, egy darabig szótlánul ült, aztán felállt és közelment a betegéhez.

- Az anyámtól kaptam - mondta halkan, mintha attól félne más olyan is meghallaná, akinek nem lenne szabad. A férfi a nő arcába nézett, látszott, hogy még nem érti, mire értette az asszony az előző mondatot.

- A mosómedvék...

- Ja! Igen. Szépek.

- Mit lát bennük? Miért keltette fel az érdeklődését? - kezdte a terápiát a nő úgy, hogy azt a férfi ne vegye észre. Mindig is az volt érdekes számára, ha olyankor figyelhette meg az embereket, amikor nem tudják, hogy nem egy nővel, hanem elsősorban egy pszichológussal beszélnek. Kíváncsian várta, mit fog válaszolni a férfi, s remélte, hogy nem sejti, mit takar a kérdés.

- Nem is tudom. Valami... valami megragadott. Talán azért van, mert szeretem az állatokat. Bár még sose láttam élő mosómedvét, csak fényképről. Ezt nehéz így elmondani.

- Nyugodtan fogja meg.

A férfi már nyúlt érte, de hirtelen visszarántotta a kezét, a nő arcába nézett és elfintorodott.

- Maga is úgy kezel engem, mint egy idiótát? - a nő arcáról lefagyott a mosoly, páciense rájött a turpisságra.

- Nem, nem. Én csak...

- A nővér hallgat és goromba, a professzor még csak meg se látogatott, mégis annyit beszélnek róla. Én meg már egy hete csinálom naponta a maga hülye játékait. Biztosan megérti, hogy egy kicsit unalmas már.

- Megértem, de tudja végig kell csinálni a terápiát, különben nem fog teljesen meggyógyulni.
- Meggyógyulni?! - vágott a doktornő szavába a férfi - Hiszen azt se tudom mi a bajom!
- Súlyos emlékezetkiesése van. Ugye még mindig nem tudja, hogy hívják? Hol lakik?

A férfi elhallgatott, majd csendesebben folytatta: - Nem. Még nem. De azért elmondhatnák mi történt velem, s talán azt is, ki vagyok valójában. Vannak jogaim...

- Jogai? Azok vannak. De az ön érdeke, hogy még egyelőre ne ismerje a teljes igazságot, sokat ártana magának - válaszolt ingerülten a pszichológusnő.

- Nem gondolja, hogy kegyetlen dolog ez? Nem gondolt arra, hogy már két hete szenvedek emiatt, amióta felébredtem a kómából? És ha családom van? Miért nem láthatom őket?

A nő eddig szenvtelen arckifejezése megrezzent, meggörnyedt a széken, közelebb hajolt a férfihez: - Nekem se könnyű, higgye el! Én lennék a legboldogabb, ha elmondhatnám az igazságot, de a maga érdekében...

- Az én érdekemben, persze...! - kiabált a férfi és felpattant, kivágta az ajtót és kirohant. A folyosó végén tartott már az üvegajtónál, amikor az asszony utolérte.

- Álljon meg, maga idióta! Ez nem vezet semmi jóra sem, a végén ugyanazt fogja elérni mint azelőtt...

A férfi megállt és lassan a nő felé fordult.

- Mi az, hogy azelőtt? Miért, mi történt azelőtt? - kérdezte a doktornőtől, de az csak állt egy helyben és tördelte vékony kezeit. Nem tudta, hogy mit válaszoljon a férfinak, hevesen járt az agya, hogyan hozhatná rendbe, amit az imént elrontott egyetlen rossz szóval, amit nem kellett volna a férfinak mondania. Nem figyelt saját magára, annyira kihozta a sodrából a szobában lejátszódott jelenet.

- Doktornő, kérem válaszoljon! - kérlelte a férfi, de a nő nem szólt semmit se. Ebben a pillanatban kinyílt az üvegajtó, s belépett rajta a mogorva nővér egy biztonsági emberrel az oldalán.

- Történt valami Anderson doktornő? - kérdezte rekedtes hangján a nőszemély.

- Nem, nem Margaret, semmi sem - válaszolt remegő hangon a pszichológusnő s megfogta a férfi karját. Halkan csak annyit mondott neki: - Jöjjön! - És a férfi engedelmesen követte, reménykedett benne, hogy majd a mosómedvék társaságában elmesél neki mindent a doktornő. Az ajtó nyelve kattant, a nő kulcsra zárta és leült az íróasztalhoz, a férfi pedig lehuppan a pamlagra, kíváncsian leste a nő arckifejezéseit, fürkészve, hátha a változásokból rájön, mi zajlódik le a nőben. Egy percig ültek így, s közben végre lehetősége volt megfigyelnie a nő igazi arcát. Most gondok gyötörték, eltorzult volt, de felfedezte rajta azt a természetes szépséget, amely kevés nőnek adatott meg. Nem használt rúzszt, nem volt sminkelve, mert nem volt szüksége ennek az arcnak rá.

Révedezéséből a nő éles szavai hozták vissza a valóságba.

- Egyszer úgyis megtudta volna a teljes igazságot. De egyre figyelmeztetem, mielőtt elmondok önnek mindent, ha mások rájönnek, hogy mindent tud, akkor magának vége.

A férfi bólintott, ezzel jelezve, hogy megértette a doktornő szavait.

- Nem sokat tudok arról az emberről, aki előzőleg volt, még a legelején persze. Azt tudom, hogy börtönbüntetését töltötte a közeli fegyházban.

- A börtönbüntetése? - kérdezte lassan szótagolva a nőtől, mintha nem ismerné ezt a szót.

- Igen, életfogytiglanit kapott... valamiért - folytatta a pszichológusnő - Hogy miért azt nem szeretném elmesélni, egyszer természetesen biztosan meg fogja tudni, de most még nem szabad. Önként vállalkozott erre a kísérletre, mert utána az intézetből szabadon távozhat. Ez van benne a szerződésben is, de hazugság. Sose mehet el innen, sohase lesz igazán szabad ember újra, habár az intézetben sokkal több mindent megtehet, mint börtönben.

- Milyen kísérletre...? - vágott közbe a férfi, nehezen beszélt, meg kellett emésztienie a hallottakat. Meg kellett próbálnia elhinnie azt, amit a doktornő mond, bármennyire is a nehezére esett. Énjének egyik fele badarságnak, kitalált mesének tartotta, míg a másik kezdte elhinni. Valamit tettek vele, ami miatt elfelejtett mindent, mindent ami eddig, életének közel harminc évében történt vele.

- Jürgen professzor úr olyan elmélettel állt elő évekkel ezelőtt, amellyel a megfelelő helyeken kiadott elektromos impulzusokkal törölni lehet az emberi agy teljes memóriáját. Nagyon sok kísérletet végzett állatokkal, főleg majmokkal, de a német kormány nem engedélyezte az emberi kísérletet. Mindent feltett egy lapra, elköltözött Németországból az Egyesült Államokba, ide Illionisba. A helyi egyetemen tanított két évvel ezelőttig, amikor az amerikai kormány engedélyezte az emberi kísérleteket.

- S én voltam a nyúl? Ugye? - a férfi hangjában nem volt nyoma szemrehányásnak vagy dühnek, inkább keserűségnek és beletörődésnek.

- Igen, maga. Két hete hajtottuk végre a kísérletet, ami sikeres eredménnyel járt. Nem mertünk nagyon mély emlékeket törölni, nehogy elveszítsen olyan dolgokat, mint az írás-, olvasás-készség, vagy az általános fogalmak ismerete. Ezért ne lepődjön meg, ha gyerekkori mély emlékei eszébe jutnak, mert idő elteltével felszínre fognak törni. Többet azonban ne várjon, a maradék elveszett mindörökre.

- ...elveszett... mindörökre... - ismételte lassan a férfi, félhangosan. A nő zavarodottságot árasztó tengerké szemebe fúrta a tekintetét, megpróbált a szemén keresztül a doktornő gondolataiba látni, de nem ment, nem tudott. Óvatosan megkérdezte, miért mondta el mindezt, de nem kapott feleletet, s erre elbizonytalanodott. Pedig a nő megadta neki a választ, csak sokkal később, amikor már semmi sem számított.

A férfi felállt, az ajtóból még hátrafordult, lelkében vad viharok dúltak, eleinte nem is tudta, hogy mit csinál. Tudta, hogy a doktornő igazat beszélt. De végül is mindegy volt, mit tettek vele, semmire sem emlékezett.

- Köszönöm, hogy elmondta mindezt... viszlát! - lassú léptekkel távoldott a doktornőtől és a mosómedvéktől, kinyitotta az üvegajtót, lement a földszintre s kísért a szabadba, senki se tartóztatta fel, a portás is csak biccentett és visszaült a kopott székébe, hogy továbbnézzen valamilyen közvetítést. A telefon miatt állt fel, Anderson doktornő hívta, hogy hagyja szabadon elmenni a beteget. A pszichológusnő már tudta mi fog történni, de nem szólt senkinek sem a portáson kívül. Kihúzott egy sporttáskát a szekrénye alól, s elindult vele a szobájába, hogy összecsomagoljon. Félúton azonban meggondolta magát, visszavitte a táskát és a férfi után indult. Tudta, hogy hova fog menni, mit fog csinálni. Úgy érezte még megakadályozhatja azt, ami történni fog.

Az utcák kihaltak, a kövezet nyálkás volt, a lámpák épphogy pislákoltak. Csendben, magába zuhanva baktatott egy férfi a roskatag házak között. Gondolataival volt elfoglalva, de azért legbelül tudta, hová igyekszik. Nem sietett, úgy vélte van bőségesen ideje.

Szemerkelni kezdett az eső, de őt ez nem zavarta. A mai nap megrázó volt, szörnyűséges, s ha csak a fele igaz annak, amit a pszichológusnő elmondott, akkor is borzasztó volt, amit vele tettek, a kísérlet, az emlékei, önmaga. Egy embert öltek meg, s a hullának újra lelket adtak, mint Frankenstein doktor a torzszülöttének. Ha nem tudja meg, most sokkal nyugodtabb lehetne, vidáman ringathatná abban a hitben magát, hogy valamilyen baleset következtében felejtett el mindent, ezért nem emlékszik semmire sem. De nem! Nem! Nem! Őt megölték, úgy ölték meg, hogy ezt galád módon neki is megmondták - utólag. Nem haragudott a nőre, tudta, hogy nem ő tehet az egészből, csupán csak eszköz volt egy ördögi kézben.

Nem hagyták nyugodni a pszichológus szavai sem: „életfogytiglanit kapott... valamiért” - ezek a szavak örökké ott csengtek a fülében, nem hagyták nyugton. Mit tehetett, amiért ilyen szörnyű büntetést kellett kapnia? Talán megölt valakit vagy esetleg több embert is? Brutálisan vagy csak hirtelen haragból? Ezek a kérdések szinte marták belülről, teljes levertségbe és halálfélelembe taszították. Saját magától iszonyodott meg, legalábbis régi énjétől, aki végül is önmaga volt. Vagy mégsem? Lehet, hogy csupán a test azonos? Nem - válaszolta magának, mert eszébe jutott mit mondott a doktornő: felszínre fognak jönni régebbi emlékei, tehát valami mégiscsak maradt belőle.

Lefordult az egyik keresztutcába, elérte a nyomornegyed szélét, nadrágja csupa víz lett, miközben átgázolt az egyik mély sáros tócsán. A házak egyre kisebbek, egyre csúfabbak és öregebbek lettek. Kiütközött rajtuk a nyomor, a szenvedés és a szerencsétlen, bent senyvedő emberek fájdalma. Lehet, hogy ezeknek az embereknek jót tenne az emlékeztetlenség? Elfelejtették mindazt, amit az élet kegyetlen szablyája a húsukba és a lelkükbe vésett.

Az egyik ház előtt egy kislány álldogált, kezében egy pórázon borzas kutya lengett, már fél lábbal a másvilágban, olyan sovány volt az állat s a kislány is. Pedig a tündöklő múltú Egyesült Államokban nem lehetett látni ilyet ez idáig. Az európai háborúk áterjedtek ide is, nem kerültek el a világ ezen táját sem. Az éhség is lassan mindennapossá lesz, de hozzá kell szokni, másképp nem lehet átvészelni ezt a zavaros évtizedet. A férfi úgy haladt el a kislány mellett, hogy minderről tudomása se volt, de a kislány tekintetéből megértett valamit.

Elfordult a könyörgő arctól, s ment tovább. Sietősebbé tette lépéseit, hogy minél hamarabb elhagyhassa a nyomornegyed bedőlt utcáit. Mikor már az emelkedőn baktatott felfelé, volt egy pillanat, amikor örülni kezdett. Szerette a természetet, az állatokat. Ekkor villantak be képek a múltjából: kicsi volt és egy kertben játszott, amikor jött a vihar. Emlékezett az ijedt állatok arcára, a szénakazalra és arra a furcsa illatra. Ezt az illatot érezte most is és boldog volt, igaz mindössze pár pillanatra.

Aztán visszatértek a gondjai, ellepték és ismét búskomor lett. Már nem is vágyott annyira a hegycsúcsra, arra a kiálló sziklára, ahova leülhet, s ahonnan körbenézhet, látva az egész környéket. Az ösvény kacsaringós volt, behajlottak az ágas-bogas bokrok, cserjék, pár helyen megkarmolták, de a fájdalom most csak erőt adott. Ha már idáig eljutott, nem volt szabad megállnia, fel kellett másznia, elérni a magasságot, a csúcsot.

Ment előre, vadul, pihenni se állt meg, pedig érezte milyen hevesen ver mellében a szíve, szaporán és szipolva veszi a levegőt, minden nagyobb lépésnél nyög a hátában nyilalló fájdalomtól. Egyszerre nyíltak szét a feje fölött a fák koronái, s akkor látta meg a csúcsot. Büszkén állt ott talán már több évezrede, változatlanul.

Próbálta megfejtene egy szó jelentését. Azelőtt - ezt mondta a nő, s nem értette mit jelent ez, de tudta, hogy ha idejön megfejtje a titkot, rájön, miért harapta el a mondatot a pszichológusnő, miért nem folytatta. Átkarolta a sziklát és leroskadt, hangosan szedte a levegőt, kavargott benne a gondolatok, el akarta hallgattatni őket, de nem sikerült. Jó öt perc kellett ahhoz, hogy

megnyugodjon. Leült a ferde sziklára és felnézett az égre, a halványan pislákoló csillagokra, s a fehér fényét árasztó teliholdra. A levegő nem volt hideg, az eső már régen elállt, a felhőket elfújta a szél. A távolban még vörösen derengett az égbolt alja, nemrég nyugodott le a nap, a másik irányban azonban teljes volt a sötétség, s csak az apró pontok jelezték: éjszaka van, nem az ő tudatára borult teljes sötétség. A tájat figyelte, a messzeségben fénylő falvakat, városokat, a magas fehér sipkával borított ormokat, a csillogó víztükröket. Aztán tekintetét a lába elé ejtette, a csupasz sziklára. Így ült percekig, maga elé bámulva,

Keresni kezdett a földben, de nem talált semmit, sáros kezét a nadrágjába törölte, s megfordult. Ekkor látta meg az apró fényes valamit a szikla tövében. Lemászott érte s fölemelte. Egy igazolvány volt, elég ázott és sáros. Óvatosan nyitotta ki, s belepillantott. Megpróbálta úgy tartani, hogy ráessen a hold fehér fénye, s lássa is mi van az első oldalon. Egy fénykép és egy név, ami nem mondott neki semmit sem, de a fénykép annál inkább. Ő volt a képen, bár sokkal fiatalabb korában, mégis őt ábrázolta. Ijedten dobta el, mintha egy bombát talált volna, amely nem robbant fel a maga idejében. Kezdte megérteni mit jelent az a szó, s azt is, miért nem akarta elmondani neki a nő. Ő már járt itt, talán nem is olyan régen, hetekkel ezelőtt. Az előző kísérlet nem sikerült, s megismételték. Újra töröltek, újra öltek. De volt annyi esze akkor, hogy valami nyomot hagyjon hátra utódjának, még mielőtt végrehajtják rajta a törlést. Tudta, hogy ez lesz most is a vége, tudta, hogy a mohó professzor nem fogja feladni, hiszen be kell bizonyítania a kormánynak, hogy a módszer használható. S mi ő a professzor szemében? Csupán egy kísérleti majom, ami ha véletlen elpusztul, akkor csak ennyit mond: „szegény kis állat... hozzanak egy másikat!” Már tudta, értette, s nem is félt.

Zajt hallott maga mögül, megfordult s meglepődött, amikor a doktornő sziluettje bontakozott ki a bozótból. A nő szótlanul leült mellé a köre.

- Honnan tudta, hogy idejöttem? - kérdezte sziszegve a férfi a nőtől.

A nő válaszolni akart, de a férfi megelőzte:

- Onnan, hogy ezelőtt pár héttel is felmásztam ide?

- Ezek szerint tudja...

- Nem vagyok hülye! - üvöltötte a nőnek. Jó érzés volt kiabálni, még ha a nő nem is tehet az ő szerencsétlen sorsáról.

- Én nem is...

- Látja ezt? - a nő kezébe nyomta az igazolványt - Itt találtam. Én hagytam hátra saját magamnak. Úristen! Még a nevemet se tudtam eddig, nem tudta, hogy így hívnak. Még ezt se akarták elárulni. Mitől féltek, hogy kudarcot vall a kísérletük?

- Én nem féltem ettől - jutott végre szóhoz a nő. - Tudtam, hogy ez lesz a vége. Mit gondol, miért mondtam el mindent magának? Miért engedtem meg, hogy elhagyja az intézetet? Mert a múltkor is ez történt, ugyanezt tette. Ember! Magának csak az emlékeit törölték ki, a jellemét nem tudták.

- De maga is ott volt, miért hagyta, hogy másodszor is...? - tette fel a benne lappangó kérdést a férfi a nőnek.

- Hagytam? Ha nem beszélek a professzorral, akkor visszaviszik a börtönbe és kivégzik.

- Kivégeznek? De miért, mit tettem. Árulja el!

- Maga háborús bűnös, potenciális veszély a kormányunk számára. Ezért. Hazudtam, amikor azt mondtam, hogy csak életfogytiglanit kapott, s akkor is, amikor azt mondtam, hogy önként vállalkozott erre a kísérletre. A kormány emberei magát jelölték ki erre a feladatra.

- Azt hiszem most már mindent tudok, ennél többet nem is akarok. Csak még egyet. - a férfi nyelt egyet, aztán folytatta:

- Mit fognak tenni ezek után velem? Kivégeznek?

A nő elfordította a tekintetét, egy darabig a távolt kémlelte céltalanul, aztán a férfi arcába nézett.

- Igen.

A férfi csendesen bólintott és felállt.

- Ha akar, maga ölhet meg, s azt mondhatja majd, hogy öngyilkos lettem. Csak egy taszítás, s lezuhanok a mélybe.

- A fenébe! Hát nem érti? Én nem akarom magát megölni. Meneküljön, még amíg lehet, mert már biztosan úton vannak errefele.

A férfi a nő szemébe nézett, csak most értette meg, kicsoda is valójában a pszichológusnő, rájött, hogy ő volt az egyetlen ember, aki végig segítette. Elbúcsúzott és titkával együtt eltűnt a bozótban.

A nő még percekig ült csendesen, aztán ő is elindult lefelé a lejtőn, vissza az intézetbe. Félúton elhajtotta a rádiótelefonját, hogy ne foghassák rá, szándékosan nem szólt vissza az intézetbe.

Az első lámpa fényénél elővette az igazolványt, mosolyogva nézte a képet és olvasta el az annyiszor hallott nevet: John Derinack Smith.

Találkozás

Lassan haladtak előre a sáros, kacsaringós utacsán, ami az erdő szélétől a folyó partjáig vezetett. Csizmája hangosan cuppogott minden lépésnél, nadrágját térdig belepte vastagon az agyagos sár, ami pillanatok alatt rákeményedett. Néha megállt és megfordult, megnézte, hogy a kutya mit csinál mögötte, de az állat boldogan rohangált fel és alá, olykor befutott a fák sűrűjébe, és csak a következő kanyarban tért vissza gazdájához. Ha valamilyen állatot fedezett fel a bozótban, képes volt ott maradni percekig, és várni amíg gazdája érte nem megy, mert ilyenkor nem engedelmeskedett a hívó szónak.

Az utolsó kanyarnál tartottak, amikor a kutya kirohant az út mellett lévő árokból, szájában egy vastag, félig elkorhadt botot hozott, és letett gazdája elé. A férfi ránézett és elmosolyodott.

- Játsszani akarsz? - kérdezte, de választ nem várva, lehajolt a botért, és messzire elhajította. A kutya elrohant a repülő faág után, és még mielőtt az leesett volna a földre, elkapta a levegőbe, és izmos lábaival máris futott vissza a férfi felé; sártól csatakos fekete bundája hosszan lelógott, fülei kajlák voltak, pofájából állandóan csaholó nyelvvel vigyorgott mindenkire, akit meglátott. Nem volt jó házőrző, túl jámbor és barátságos volt ehhez a feladathoz, ösztönei a végeláthatatlan mezők, erdőségek felé húzták, hajszolták. Kisebb korában állandóan elszökött, néha több óráig kimaradt, sőt egyszer három napig nem került elő.

A férfi felegyenesedett és elindult, a kutyája hűségesen követte. Mindketten örültek a szabadságnak, a természet közelségének. A férfi minden héten legalább egyszer kijött az erdőben lévő kis házba a kutyával; mivel feleségét nem érdekelték az ilyen dolgok, csak a kutya maradt neki, akivel „értelmesen” elbeszélgethetett ilyenkor. Ez a beszéd, azonban nem szavakból, hanem mozdulatokból és apró, idegen számára észrevehetetlen jelekből állt.

Egy pár perc múlva kiértek a fák homályából az átlátszó, kék vizű folyó partjára, ami lassan, de méltóságosan hömpölygött előre kanyargós medrében. A kutya tisztelettudóan megállt a víz szélén, tudta, hogy addig, amíg gazdája nem szól, nem mehet a mélykéi vízbe. Kevés dolog volt, amit megtanult kiskorában, és a hosszú séták alatt ez az egy dolog volt az, amit a férfi megkövetelt az állattól, mivel eleinte sohase bírta megállni, hogy ne vesse magát be a kutya a csobogó vízbe, aztán pedig a félig vizes, félig sáros bundájával bepiszkította a koci hátsó ülését. Így hát elég volt, hogy a férfi megrázta a fejét, jelezve: most nem szabad, aztán intette és elindultak a víz fölé hajló magas fűzfa felé, ami alatt a koci állt. A férfi beszállt, és kinyitotta a hátsó ajtót, a kutya pedig viharos gyorsasággal elfoglalta a helyét hátul, fejét kinyújtott mellső mancsára hajtva nézett a motor beindításával foglalatosskódó gazdájára, aki kétszer is visszakacsintott rá a tükörből.

A magas, nyálkás levelű fák felülről körbeölelték a sáros utat, a koci oldalát minduntalan csapkodták a bozótból kiálló ágak és kacsok, a távolban madarak énekeltek, de éneküket elnyelte a koci kerekeinek idegesítő cuppogása. A terepjáró fehér oldalán végighúzódtak a kerek által felvert sárscsíkok, még a szélvédőre is rácsapódott a mocsok. Fél óra alatt tették meg az utat a házig, ami gyalog tíz perc lett volna a fák sűrűjén keresztül, a keskeny ösvényen.

Az fagerendákból ácsolt erdészház nem volt nagy, egy tisztás közepére építették már vagy tíz évvel ezelőtt. Tetejét kopott, vizes cserepek fedték, és egy kémény (melynek csúcsát vastagon belepte a korom) állt ki a hátrafele lejtő tetőből. A ház mellett, ahol a fák újra átveszik az uralmat a csupasz rét felett, egy félig oldalra dőlt fészer állt, beszakadt ajtóval. A derékmagas gazzal benőtt tisztás nem volt nagy, épp akkora, hogy a ház és a fészer elférjen rajta. A ház

előtt egy szabad részen tüzelőfából rakott halom állt, amiről az elmúlt hetek erős szélviharai lefújták a műanyagot, ami védte az esőtől.

- Remélem van még bent fa - mondta a férfi a kutyának, amikor meglátta a vizes fahasábokat, és nem messze a tépett takaróműanyagot. A kutya ránézett és kiugrott a hátsó ülésről. Komótosan a lakattal bezárt ajtóhoz ment, ott leült és várta, hogy gazdája kinyissa a faajtót. A férfi egy darabig bíbelődött a kulcsokkal, végül megtalálta a keresettet, elfordította és vállával kinyitotta a vastag és nehéz ajtót. Beengedte a kutyát, aztán ő is utána ment. Bent hideg volt, a férfi körülnézett és a sarokban egy vasráccsal lecsukott ládában talált száraz fát. Begyújtott, aztán leült a karosszékbe és gondolkozott, megvárta, amíg a vastákolmány bemelegszik.

A kutya a kályha előtt telepedett le, gazdája felállt, kiment és behozta vékony aktatáskáját, papírokat szedett ki belőle, kitergette maga elé őket az asztalra. Üzleti papírok voltak, telefirkálva érthetetlen számsorokkal, telerajzolva zavaros diagrammokkal. A férfi sóhajtott egyet és elkezdett dolgozni, átnézte a fontos iratokat, számításokat végzett, amiket sokszor meg kellett ismételnie ahhoz, nehogy hibás végeredményt jegyezzen le. Már besötétedett, amikor kész lett a statisztikával is, megrajzolt néhány grafikont, hogy szemléletesebbé tegye az üres, semmit mondó számokat. Már az elején unta az egészet, de a másnap délutáni tárgyalásra kész kellett lennie.

A nagy részén túl volt, ezért úgy döntött, hogy iszik valamit. Felállt, kinyitotta a hűtőt, kivett egy üveges sört, megbontotta. A kutya felfigyelt az ismerős zajra, gazdája közben poharat hozott, és visszatemetkezett a papírokba.

Még tíz percig bírta, utána idegesen félredobta a kezében lévő vaskos aktát, a lapok, kimutatások kicsúsztak a földre. Felkelt a kényelmes székéből, az ablakhoz ment és kinézett. Odakint sötét volt, halkan szemerkélt az őszi eső; az esőcseppek hangja megnyugtatta. Hirtelen vágyakozás fogta el a természet iránt. Csodálta és igazán szerette a bonyolultságát, azt, hogy mindig újat nyújtott annak, aki nézte, figyelte, kutatta. Döntött. Megfordult, hogy szóljon a kutyának, de az már ott állt az ajtóban, megérezte gazdája mit akar. A férfi felvette hosszú esőkabátját, magára húzta a kapucnit és kiment a szabadba. A kutya követte, és boldogan vigyorogva elfutott a sötétbe, ahogy gazdája elállt az útból.

- Menj csak, de ne csavarogj el messzire, sötét van - vettette utána a férfi, és hamarosan két hatalmas mancs landolt az esőkabátján, a kutya visszajött, és örömeiben elfeledkezve arról, mire tanították, ráugrott gazdájára.

Elindultak tócsákkal, sárral teli mélyedésekkel szabdalt kanyargós erdei ösvényen, de most nem abba az irányba, amerről a kocsival érkeztek, hanem északra egy nagyobb füves rét fele. A kutya mindig gazdája előtt ment pár lépésnyire, izgatottan figyelt fel minden apró neszre, olyankor szokása szerint megállt, orrát magasba nyomva szaglászott, füleit tekergetve próbálta megtalálni az apró neszező éjszakai állatok búvóhelyét. Félúton lehettek, amikor egy róka futott át előttük és eltűnt a magas csalánosban. A kutya eleinte ugatott, aztán utána akart iramodni, de gazdája nem engedte.

A tisztás széles volt; szemben azzal a hellyel, ahol felbukkantak a fák sűrűjéből, két magasles állt, de már nem használta őket senki, amióta betiltották a területen a vadászatot. Veszélyes volt a lesekre felmenni, a fagerendákat szétrágtá a szú, agyon rozsdásodott fémkapcsok tartottak össze a két tákolmányt. Soha nem ment a közelébe, félt, hogy kidőlnek.

Kétszer körbejárták a mező oldalát, és mire visszaértek oda, ahol az ösvény indul az erdőszéle felé, kibukkant a fák koronája mögül a telihold. A kutya felnézett és csodálta. Értelme kevés volt ahhoz, hogy felfogja mi is az, de ugyanakkor csodálattal tekintett rá. Kajla fülei magasan meredtek a fehér holdkorong felé, kihúzta magát és hosszú vonyításba kezdett. A

férfi nem akarta megzavarni, a holdfényben fürdő fák sötét árnyékából nézte a kutyát, aki elfeledve mindent maga körül kísértetiesen vonított egy ősi dalt, ami valószínűleg a holdnak szólt. Miért? - tette fel magában oly sokszor a férfi a kérdést, sohase tudta megmagyarázni, hogy kutyája, a többihez hasonlóan, miért ugatja meg a holdat. Lehet, hogy ez egy réges-rég elfeledett ősi tisztelet, mint a napimádat, vagy pedig csupán az ismeretlentől való félelem, esetleg a hold csak a jelzése annak, hogy vonyítani kell, nem is a közeli égitesthez szól a kutyák gyászos éneke? Erre nem tudott válaszolni, és most nem is akart ennek a kérdésnek a megválaszolásával foglalkozni, csak a kutyát nézte, aki háttal állt, fejét az égre emelve, gombszemeivel a holdat bámulva vonyított.

Mintha megérezte volna az állat gazdája gondolatait; hátra nézett és közben rózsaszín nyelvével megnyalta a pofáját, de mindez talán csak egy pillanatig tartott, utána visszafordult, és tovább ugatta a holdat. Különös kutya volt, rendkívül intelligens és nyugodt, ahhoz képest, hogy fiatal. A férfi hátat fordított és elindult, hogy még egyszer körbejárja a tisztást, tudta, hogy a kutya még legalább tíz percig fog énekelni a hold oltára előtt. Addig is összeszedi a gondolatait, amíg visszaér, hiszen a másnapi tárgyalás igen fontos, meg kell nyernie.

Talán tíz lépést tehetett meg, amikor valami különös borzongás futott végig a hátán, körülötte minden megváltozott. Hirtelen nem vette észre mi az, ami más, mint szokott lenni, de aztán rájött. A kutya! Nem vonyít, hanem elhallgatott. Gyorsan megfordult, az állat az eget bámulta, de nem a holdat, hanem a horizont nyugati peremén egy fényes pontot, egy ragyogó csillagot. A pont fénye egyre erősödött, mintha valami repülő lenne, ami közeledik, de nem egyenes vonalban, hanem hihetetlen gyorsan ide-oda mozog. Azonban nincs repülő, ami ilyen hihetetlenül gyorsan irányt tudna váltani.

Pár másodperc múlva közelebb ért a valami az égen, ekkor már a kutya gazdája oldalán állt. A férfi az állat nyakát simogatta, mert látta, hogy a kutya fél; meg akarta nyugtatni. Ami közeledett egy űrhajó volt, korong alakú, oldalán sok kis fényes ablakkal, felületén nagy reflektorok pásztázták a talajt. A férfi döntött, intett a kutyának és bebújtak a tisztás széli bozótba, onnan nézték, mit csinál az idegen űrhajó. Mert idegen lény építette, ebben a férfi biztos volt, még sohase látott ilyen űrrepülőt, ami ennyire fürgén mozog a tér minden irányába, és nincs rajta semmilyen rakétaelven működő hajtómű, hiszen akkor látná az izzó tűzcsóvát.

A hajó megállt a tisztás fölött, sárgás fényű óriás reflektorai végigpásztázták a tisztást, aztán hirtelen kialudtak, teljes sötétség vette körül a bozótban lévőket; a hajó alja eltakarta előlük a fényes ablakokat és repülő tetején lévő lámpákat. Az űrhajó megállt mozdulatlanul a talaj fölött a bozót magasságában, és nem moccan: leszállt. Kialudtak a fenti fények, csak az ablakok sora világított, de belátni kintről nem lehetett jól, elmosódott árnyalakok mozogtak a tejszerű üveg mögött.

A bokrok védelmében és rejtekében a férfi felállt, a kutya viszont lekushadt, fejét a nedves avarba nyomta, annyira félt. Gazdája bátrabb volt, kimerészkedett a bozótosból, de száz lépésnél tovább nem merte megközelíteni az idegen lények hajóját, amin a messzi ismeretlenből jöttek el erre a bolygóra; az ő bolygójára.

Furcsa érzelmek tódultak fel benne, egyszerre hajtotta a kíváncsiság és ugyanakkor félt az ismeretlentől. Nem tudta mire számíthat, de nem próbált meg másra gondolni, csak a távoli sötét űrből érkezett csillaghajóra. Szemei végigpásztázták a burkolatot, csillogó fémből készült, néhol jól látható foltozásokat vélt felfedezni. A hajó ajtaját kereste, vagy valami ehhez hasonlót. Remélte, hogy a hajón lévőket is megláthatja, de nem volt mersze közelebb lopózni.

Hirtelen nedves valami tapadt a kezére, hátraugrott és hanyatt esett egy kiálló vaskos gyökérben. Izgatott lihegést hallott és amikor felnézett a kutyája állt felette. Sötét szembogarából a férfi kivette, hogy mennyire fél az állat. Felfogta a kutya a történeteket, efelől semmi kétség nem lehet - gondolta, s lassan felkelt. Felnézett és meghökkent. Távolban az úrhajó oldalán egy hosszú, egyenes fehér fénycsík bontakozott ki, lassan egyre szélesebb és szélesebb lett. A burkolat lassan lenyílt, lépcsőt formálva, mögötte csak az áthatolhatatlan fehér fény s sehol sem voltak a lények.

A férfi egy lépéssel közelebb ment, kutyája maradt. Belegondolt, hogy mekkora dologgal ajándékozta meg a sors, talán elsőként találkozhat idegen lényekkel, akik valószínűleg nagyon hosszú utat tettek meg idáig. Elképzelhetetlenül távol van hazájuk, messze-messze az egyik apró, talán szabad szemmel nem is látható, fénypont körül kering. Vajon miért jöttek el ide?

Az úrhajó felől szusszanás hallatszott, ahogy a lenyíló ajtó földet ért. Sűrített levegő! - ugrott be a férfinak. A levegőről másik gondolatmenet jutott eszébe: nem is biztos, hogy ezek levegőt lélegeznek be. Lehet, hogy valami olyan gázkeveréket, ami számára mérgező. Több ideje nem volt ezen elmélkedni, az fény övezte ajtóban egy alak jelent meg. Magasabb volt mint ő, nem sokkal, de láthatóan magasabb. Csalódást érzett, az idegent nem ilyennek képzelte. Két lába volt és két karja, ugyanúgy mint neki. Lassan lejött a lépcsőn, s amikor kikerült a vakító fehér fényből a férfi észrevette, hogy arcvonásait sisak rejt. Teste egy kissé aránytalanabb volt, válla szélesebb, lábai, karjai hosszabbak. Mintha az őskorból lépett volna elő - ez jutott a férfi eszébe, miután felmérte.

A kutya felkelt, idegesen fészkelődött, elpárolgott az állatból a félelem minden maradéka is. Gazdájára nézett, majd az idegenre, aki lassan közelített a bokorsor széle felé. Pár másodpercig feszülten lesték a bokorból, mert úgy tűnt feléjük lépked, de aztán megállt, visszafordult a hajó felé, bólintott és másfelé fordult. A fényben újabb idegen jelent meg, lelépett a lépcsőről és intett a másiknak, aki neki háttal közeledett az erdő kezdete felé, ahol átveszik a fák a rét felett az uralmat és ahol az örök homály az úr. Most persze minden sötét volt, hiszen rég beesteledett. A férfi a hajó fényében egy pillanatra mintha megpillantotta volna a közelében lévő lény arcát a sisakon belül. A lény megfordult társa felé, aki a saját sisakja felé mutogatott. A rét szélén álló a fejét övező sisak felé nyúlt, lepattintott körülötte három retest és lassan leemelte. Hosszú valami lebbent meg a hűvös esti szélben. Sötét volt és az idegen feje hátsó részét borította. A férfibe villámként sújtott a felismerés. Szörzet a fejen!

A lény megfordult és a férfi elámult. Mintha csak egy őskori leletet látna. A lény nő volt, hosszú hajjal, érdekesen vastag ajkakkal és keskeny, kicsi szemekkel. Koponyája is kisebb volt, mint a férfié, szemei nem állati butaságtól, hanem a kíváncsiság tűzétől égtek. Volt valami furcsaság az alakjában, amire eddig még nem jött rá. Mintha egy ősanót látna. Nehezen akarta elhinni, hogy az idegen lény ennyire emlékeztessen saját fajtájának elődjére, akik már több millió éve kihaltak.

A kutya hirtelen felpattant és elvágatott az idegen nő felé. Hangosan ugatott közben, de nem támadólag, hanem úgy, mintha egy ismert barátához rohanna. A férfi utánakapott és a nevét kiáltotta. A nő sebesen fordult meg és megpillantotta a kutyát, övéhez kapott és egy szürke tárgyat rántott elő, valószínűleg egy fegyvert, mert a kutyának szegezte. A férfi számára lelassult az idő, remélte, hogy nem lövi le a kutyát az idegen. Az állat azonban megtorpant előtte és egy darabig mozdulatlanul bámulta az őskorból kilépett nőt. A nő szintén nem mozdult addig, amíg az állat közelebb nem lépett. Ekkor lehajolt és a kezét nyújtotta feléje. A férfi meglepetten tapasztalta, hogy ujjai milyen hosszúak. A kutya megszagolta a feléje nyújtott idegen kézfejet és felnézett az idegen arcára. Mosolyogott kedvesen és ezt a kutya észrevette. Az idegen nő lassan végigsimította a kutya hátát.

A férfi kilépett a bozótosból, az idegen felpillantott és felállt. A nő szemében a másik alacsony volt, és első pillantásra ugyanúgy aránytalannak találta. A férfi hatalmasnak tetsző fekete szemeibe nézett, majd tekintete végigvándorolt a kopasz fejétől a lábáig. A kutya hátrább vonult, az idegen lépésenként közeledett az idegenhez. Már csak egy lépésre volt tőle, amikor megtorpant és visszalépett. Társa a hajó fényköréből figyelte a találkozást. A férfi a fölé magasodó idegen apró szemeibe nézett és majdnem egy percig bámulták egymást. Az idegen lény kinyújtotta a jobb karját és tenyerét a mellkasához tapasztotta, majd kitolva a levegőbe a férfi felé nyújtotta, aki ugyanígy tett. Az idegen keze alig érezhetően remegett, amikor a férfi saját tenyerét hozzáillesztette. Egyikük kezén sem volt kesztyű, érezték egymás bőrének melegét és így álltak némán, hangtalanul. Ebben a pár pillanatban két civilizáció évezredei suhantak át a tér és idő végtelenségén, összeolvadtak, egyesültek itt a fák meghitt csendje alatt.

A férfi feltekintett az idegen vállai fölött a szikrázó csillagokra, majd tekintete a holdra tévedt; széles tányérja kéken világított, és ő úgy érezte, hogy ebben a percben csak nekik világít. Aztán elnézett a másik irányba is, és megpillantotta bolygója másik holdját is, amint lassan kelt fel a fák sötét koronája felett. Kimondhatatlan boldogság árasztotta el, elmosolyodott. Ismét az idegenre pillantott és ekkor úgy érezte, felfogta azt, ami felfoghatatlan, megértette a világegyetemet uraló rendszert: egy lélegzet erejéig bepillantást nyert az istenei fejébe.

Toronyfény

A félsziget belső oldalán, az öbölben a kicsiny házikókat mintha egy rendetlen kéz szórta volna szét. Egy falucska volt, amelyet zömében halászok laktak. Messziről, a közeli sziklákról nézve a falu házai nagyon egyformák voltak, csupán a templom, kecses tornyával ütközött ki a rendezett összeviasszaságból.

A faluban az emberek már elfelejtették a régen történeteket, napról napra élve tengették az életüket, a férfiak minden reggel halászni indultak roskatag bárkáikon, az asszonyok pedig a kevés számú gyerekkel foglalkoztak, rendben tartották a házat, mostak, főztek, s olykor, ha volt egy kevéske idejük, csevegtek egymással.

Este aztán a kemencékben, kályhákban tüzek gyulladtak, meleg lett a házikókban, az emberek lassan elszunnyadtak, s másnap hajnalban kezdték az egészet előlről.

Hideg, nyomasztó idő volt, az óceán felől érkező heves szél hozta magával északról, ahol a mesék és a legendák szerint örök jég fedi a vidéket, annyira hideg van. Minden évben voltak olyan napok, hetek, amikor nem mertek messzire bemerészkedni a halászok, vagy el sem indultak, mert annyira haragos volt az óceán. Tajtékzott, prüszkölt, zavaros vize, mint valami szörnyeteg rücskös nyelve, nyaldosta a sziklás partot.

- Édesapám! Édesapám! - Egy fiatal, magas legény ugrott elő a partra vontatott hajótest mögül, amelyet éppen fekete szurokkal kenegetett. Barna, kócos haja a szemébe lógott, ruhája szakadt volt, mezítláb taposta a hűvös sarat. Letette a szurkosvödröt és az ecsetet, koszos kezét szakadt rongyaiba törölte. Larry volt a neve, s halásznak született, mint az apja, s annak az apja öelötte.

- No, fiam? - mordult fel az öreg, de nem fordult meg. Deszkákat válogatott a javításhoz.

- Megint fényt láttam tegnap a toronyból! - mesélte lelkesen.

- Ugyan! Ezt mondtad tegnap is, tegnapelőtt is. Az idős Voghan atyát is megbolondítottad a meséddel, elvitted a magaslatra, s nem tudtál neki mutatni semmit sem. Hajjaj! - sóhajtott - Mikor fog már benőni a fejed lágya?

- De, édesapám! Láttam a fényt, tényleg láttam. Odaát valaki tüzet gyújtott! - győzködött.

- Az a torony már az öregapám korában is ilyen sötét volt, s kihalt. Egy letűnt gonosz világ maradványa, akik réges-régen ott éltek, már meghaltak vagy elmenekültek a világ peremén túlra. Intő jelként hagyta az Úr, hogy sohase felejtjük el, ami történt. Különben is, majdnem egy órát hallgattam Voghan atyát miattad. Megbolondítod az embereket!

A legény szótlanul felemelte a vödröt, s folytatta a félbehagyott munkát. Szeme előtt megjelent az óceán vízében álldogáló sötét tömb: a torony. Dühös volt, mert senki sem hitt neki, s mikor megpróbálta bizonyítani, meg akarta mutatni a falu legidősebb emberének, a vén Voghan atyának, nem láttak semmit sem, amikor estefelé a magaslatra értek. Voghan atya kinevette, ami nagyon fájt. Fiatal volt, nagy tervekkel, vágyakkal, de legbelül tudta, hogy belőle is csak halász lesz, nem volt menekvés.

Délig dolgoztak a hajón, aztán megebédeltek. Anyjával ebéd után elindultak egy szekérrel a szomszéd faluba, ahol vásár volt, vittek eladni szárított halat meg pár üveg lekvárt, amit az anyja a nővérével még nyáron tett el. Venni nem sok mindent akartak, csak amire az

elkövetkező tíz nap során szükségük lesz. Apja minden nap azért imádkozott és azért áldozott az Úrnak, hogy ki tudjon menni másnap is a tengerre, s akadjon a hálójába hal, ne csak hínár.

Már javában délután volt, amikor Teclapiba értek. Elég sokáig tartott, amíg eladták, amit hoztak, már sötétedett a láthatár peremén az ég. Feltámadat a szél, s csepegni kezdett a hűvös eső. Amíg anyja árult, Larry megvette a szükséges dolgokat, s miután vége lett a vásárnak, elindultak hazafelé. A fiú ült a bakon, anyja hátul az egyik üres hordónak támaszkodva feküdt, s csendesen dúdolgatott. A fiúnak hirtelen eszébe jutott a torony, s utána a nagyapja, akit Félnótásnak becéztek a faluban, amíg élt. Az öreg féleszűségéről még ma is meséltek, pedig nem volt bolond, csupán más, mint a többi ember. Másképp gondolkodott, templomba nem nagyon járt az ünnepek kivételével, s akkor is állítólag azért, hogy ingyen ehessen, ihasson a többiekkel.

Aztán egyik este eltűnt, a holttestét a víz sodorta partra két nap múlva. Larry akkor tízéves volt, s bár azóta eltelt majdnem tizenkét tél, pontosan emlékezett arra az estére: apja szótlanul bámul maga elé az asztalnál, előtte egy üveg szesz, s egy pohár, ami száraz. Anyja csendesen szorgoskodik a tűzhely körül, próbál úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Kisfiúként fekszik az ágyon, hol az apjára, hol az anyjára néz, aztán elkezd sírni, s nem bírja abbahagyni órákon át.

Másnap a szertartás szerint máglyát gyújtottak, s elégették a halottat, a falu néma csendben álldogált, aztán megindultak az emberek a házuk felé, s mindenki otthagytott valami apróságot, amivel leróta tiszteletét a családnak, kiengesztelve ezzel a elhunyt haragját.

Lassított a lovak tempóján, közeledett a meredély felé, ahol el kell kanyarodni balra, s a lejtős, kacsaringós úton lefelé hajtani a falu felé. Kitörölte a könnyeket a szeméből, a Félnótás emléke még most is felkavarta, szerette, nagyon kötődött hozzá. Sokszor azok az emberek maradnak meg az ember lelke mélyén, akiket korán elvesztett.

Mikor a szikla tetejére ért, elfordította a fejét a torony felé, de most sötét volt az apró pont a tetejénél. A torony karcsú volt, feketére festett szálfaként szökött a magasba, az óceán vize, haragja fölé kerekedve. Larry lenyűgözve bámulta a jelképet, amit sokan gonosznak tartottak. Ő valahogy sosem tudta elfogadni ezt a nézetet, mindig sajnálat ébredt lelke mélyén azok iránt, akik valaha ebben a toronyban éltek, s valamiért, ki tudja mikor, elmenekültek a világ peremén túlra. A régi korokból származó sok mese mind próbált magyarázatot adni a toronyra, de Larry egyiket sem tudta elhinni. A legtöbbjük sárkányokról, törpékről, gonosz varázslókról és boszorkányokról szólt, akik ebben a toronyban élnek még manapság is, s megbüntetik a falu gyerekeit, ha rosszkodnak. Ezek a történetek ilyen szintűek voltak, s ahogy Larry felnőtt, rájött, hogy semmi más, mint a helyiek által kitalált rémmesék, amelyeknek az igazságoz, a múltban történt valós eseményekhez semmi, de semmi közük sincs.

- Fiam! Fiam! Már megint álmodozol - hallotta az anyja hangját. Megriadt és elfordította a tekintetét a torony sötét sziluettjéről, s az utat figyelte.

- Ne foglalkozz sosem a nem való dolgokkal, mert olyan leszel, mint a nagyapád. Inkább azon gondolkodj, hogy mikor mész el halászni végre apáddal együtt.

- Igenis, anyám - válaszolt automatikusan.

- Aztán még a héten el kéne vinned Voghan atyát Teclapiiba, az Öszbúcsúztatóra.

- Ezt még nem is mondtad, anyám - válaszolt meglepetten Larry.

- Elfelejtettem szólni. Voghan atya tegnap este jött oda hozzám a kéréssel, amikor a pataknál mostam a ruhákat. Arra kért, hogy engedjelek el vele az ünnepségre.

A fiú sóhajtott, sejtette, hogy mit akar Voghan atya tőle.

- Biztosan tele akarja beszélni a fejem mindenféle sületlenséggel - mondta ki hangosan.

- Ugyan Larry! Jót akar neked, ne utasítsd vissza a segítő szándékot!

- Nem, persze, de miért nem érti meg, hogy engem nem érdekelnek annyira a szertartások, a babonák. Én nem leszek pap! - jelentette ki Larry határozottan.

Az asszony elnevette magát.

- Hát, édes fiam, az biztosan nem! Bár titkon szerettük volna apáddal, ha nem kell nehéz munkával megkeresned a napi betevődöt magadnak, s majd a csalárodnak. Félttem tőle, hogy gyenge leszel a halászathoz, de tévedtem, kemény kötésű legény lett belőled, megállod a helyed, ha bajban vagy. Jó halász leszel!

A fiú felemelte az kezét, ökölbe szorította, aztán lassan leengedte. Szívesen beleordította volna az éjszakába: nem akarok halász lenni! Nem akarok az lenni, aminek mások akarnak látni!

- Anyám, én... - nem folytatta, tudta, hogy teljesen hiábavaló lenne a vita. Most is, mint mindig, legszívesebben elment volna valahova, ahol nem találják meg, ahol elbújhat. Tudta, hogy ezen a világon csupán egyetlen ilyen hely van a számára, de oda nem mehet el.

Csendben folytatták a hátralévő kis utat a házig, a szekér zötykölődött a kátyúkkal szegélyezett úton. A lovak már fáradtak voltak, megviselte őket ez az út, pedig nem volt túl hosszú. Hiába, sokszor nem tudtak rendes takarmány adni az állatoknak, s ez meglátszott ilyenkor. A faluban mindenki szegény volt.

Apja nem volt otthon; amíg ők el voltak a szomszéd faluba, kihajózott, a kecsgető zsákmány reményében. Zömében heringet fogtak, valamint nagyobb testű halakat néha, de az ritka volt. A heringek is mintha az utóbbi években másfele úsztak volna. Nagyapja mindig azt mondta erre, hogy ebből látszik, azért a világ változik, csak lassan, s mi emberkéik itt az Úr ege alatt nem vesszük észre a változást, s mindig túl lassan eszmélünk, amikor már sokszor késő.

Ilyenkor, zavaros időben, nagyobb viharok előtt bőségesen lehetett halat fogni, a rajok felbolydultak, s a zavaros vízben élelem után kutatva kimerészkedtek egészen a partig. Kevés halász merte volna vállalni azt a kockázatot, amit a háborgó óceán rejtett magában ilyen időben. Azonban a muszáj nagy úr volt a faluban, s minden harmadik halászhajón eloldották a köteleket ilyenkor, s kievezték az öböl széléig, ahol még viszonylag nyugodtabb volt a víz. Korántsem volt olyan veszélytelen, mint amilyennek látszott, az időjárás nagyon csalóka volt, bármikor átsapathatott heves viharba a leggyengébb szellő is, s bármikor pusztító orkánná válhatott az erősebb vihar.

Kiment a sötét pajtába tüzelőért, s megrakta a házban a kemencét, anyja tésztát dagasztott. Larry csendben elült, s levett egy vaskos könyvet a polcról. Az egyetlen könyvet, ami a Szent Könyvön kívül a házban volt. A fiú már több tucatszor olvasta, de nem tudott betelni vele, annyira csodálatos, annyira érdekes volt. A régmúlt egy poros darabkája.

Nagyapja mesélte, hogy valamikor régen olyan épületek álltak a városokban, ahol ezer és ezer ehhez hasonló kötet volt, az emberek betértek, s elvittek olykor-olykor egyet, elolvasták, aztán visszahozták, hogy másikat választhassanak. Mára a faluban nem maradt száznál több könyv, ezek nagy része a templomban volt, a maradék pedig a családoknál. Voghan atya tisztelte, hogy ezeknek a kincseknek az útját nyomon kövesse, s figyeljen rájuk, nehogy elveszenek. Sokszor kérték kölcsön mások Larry könyvét, s ő is elkérte már a más családoknál lévőket. De

neki mégis ez a könyv tetszett a legjobban, ebben még képek is voltak, igaz eléggé kifakultak már, s néhol a lapokból is hiányoztak darabok, de mindig a letűnt, legendákban szereplő kor ízét érezte a megkopott lapok között.

Késő este volt, amikor lefeküdt. Eloltották a lámpást, a kemencében még parázslott a kihunyt tűz maradéka, a parázs, ez elég meleget adott ahhoz, hogy reggelig ne fázzanak. Larry magára húzta a vastag szőrmepokrócot, próbált elaludni, de nem tudott. Furcsa gondolatok kergették egymást a fejében.

Eszébe jutott a fekete, sötét torony, a délutáni út, s az a pillanat, amikor a tornyot nézte. Az anyja rászólt, s elkapta a tekintetét, mint egy kisfiú, aki szégyelli, hogy kinézte a falatot valakinek a szájából. Nincsen mit szégyellnie, hiszen a faluban mindenkinek megvannak a vágyai. Mind beteljesületlen, céltalan vágyálmok. Pontosan tudta, hogy ki miről álmodozik titokban, s azzal is tisztában volt, hogy a faluban soha senki sem fogja elérni az álmait. Álmokat kergetni! Az ember szépen lassan, az évek teltevel elhiteti magával, hogy nem is olyan nagy kérés, amit a gondviselőtől kér, s reménykedik, hogy a csoda pont vele fog meggesni. Idióták! - gondolta hirtelen, aztán elszégyellte magát. Hiszen neki is megvannak a vágyai, az álmai, s ha józan ésszel végiggondolja, rá kellene jönnie, hogy felesleges őket kergetni.

Hirtelen eszébe jutott, hogy mit kell tennie.

- Alszol? - kérdezett a levegőbe, de választ nem kapott. Fülelni kezdett, meghallotta az anyja lassú lélegzését: ezek szerint elaludt. Csendesen, vigyázva minden mozdulatára felkelt, s felöltözött. A szőrmepokrócba burkolódzva elindult a domb tetejére, ahonnan a tornyot jól látni, nem takarja semmi sem. Telihold volt, tudta, hogy ilyenkor élesen fogja látni a részleteket is. Reménykedett, hogy a torony legtetején a picinyke fény világítani fog.

Már arra is rájött, hogy kár volt Voghan atyát elrángigálni a magaslatra. Még ha kigyulladt volna is a fény a torony tetején, az öregember akkor sem hitte volna neki, s kitalált volna valami vallásos butaságot, amivel a falu lakóinak és önmagának egyszerűen megmagyarázhatja. Voghan atya talán meg is értette volna, de semmiképp sem bolygathatta volna fel a falut egy ekkora horderejű felfedezéssel. Minden, amiben hittek, az felborulna, ha kiderül, hogy a régiek visszatértek. Talán nem is tudta volna megmagyarázni az embereknek.

Érezte, hogy fájni kezd, felkelt, s futva indult haza. Apjával összetalálkozott a falun átvezető földúton.

- Mit keresel itt, fiam, ilyen tájt? - kérdezte a férfi.

- Én csak... én csak... sétáltam egyet - mondta Larry.

- Már megint a tornyot bámultad, ugye?

- Nem, én...

- Dehogynem, dehogynem! Ágyban lenne a helyed, holnap nagyon sok dolgunk lesz. Ki kell belezni a halakat, meg kell nyúzni a nagy döögöt. Képzeld, a hálóba akadt egy tökehal, elég nagy, legalább hat láb hosszú!

A fiú elmosolyodott.

- Apám, a fény tényleg létezik, gyere velem, s megmutatom, most világít!

- Badarság! - intette le az apja.

- Legalább egyszer nézd meg, kérlek, kérlek szépen - könyörgött Larry.

A férfi leült az út szélén egy köre, levetette a hátáról a zsákot, s nagyot sóhajtott.

- Fiam! Azt hiszed, hogy mi nem látjuk a fényt? Azt hiszed, hogy nem vettem észre már egy hónapja? Ugyan! Ennyire nem lehetsz buta, hiszen éjszaka is kint vagyunk a tengeren.

A fiú arca hirtelen felderült: végre valaki, aki elismeri felfedezését, végre az apja nem löki félre, mint egy úton fekvő döglött madarat.

- Akkor... akkor te is láttad! Visszajöttek. Azt hiszem, visszajöttek a rohadékok - mondta.

- Nem tudom, Larry, tényleg nem tudom, de semmiképp sem jó jel.

- Miért mondtad akkor az előbb, hogy badarság? Miért nevettél ki reggel? Miért? - kérdezte a fiú az apját.

- Hajjaj! Nem érted a lényegét, igaz, még fiatal vagy. Mindenki tudja a faluban, csak nem beszélnek róla. Voghan atya tagadja a dolgot, pedig tudom, hogy ő is látta már. Egyszerű a válaszom: az emberek félnek. S ha az ember valamitől fél, az a legjobb, ha megtagadja a létezését, elhiteti magával, hogy nem is létezik az a valami, s akkor nem fenyegeti őt.

- De hát... de hát... attól még az a fény, ott a torony tetején, néha világít.

- Igen, de az embereknek túl sok a gondjuk, s szeretnék, ha az a fény nem világítana. Egyaránt jelenthet rosszat, s jót is, de a falunkbeliek nem szeretik a bizonytalanságot, így is van elég belőle. Ezért utasítják el a valóságot.

Larry elgondolkozva bámult maga elé, teljesen összezavarodott benne a világ. Így, utólag már látta butaságát is, hiszen tudnia kellett volna, hogy a halászok is figyelik a fényt az öbölből, még ha onnan nem is látszik annyira jól a torony. Tudnia kellett volna, de eszébe sem jutott. Egy hete fedezte fel a dombon ücsörögve a furcsa jelenséget, s egy hét alatt egyszer sem jutott ez az eszébe.

Az emberek félnek? Be kellett vallania önmagának, hogy azért annyira nem lepte meg apja válasza, titkon mintha számított is volna rá, legalábbis most így érezte. Az emberek félnek, ő is fél. Fél, mert nem tudja mit hoz a fejükre a torony, az elfeledett múlt kecses kísértete. Talán visszatértek, s talán nem akarnak rosszat azok, akik építették.

A mesék, történetek szerint azok az emberek messziről, egy másik vidékről jöttek, s leigázták az itt élőket, elvittek mindent, amit csak tudtak, az házakat felégették, az embereket megölték. Évekig dúltak, fosztogattak, nagyszabású bányászatot kezdtek a távolban magasodó hegyek tövében. Rabszolgasorig legyalázták az itt élőket, kedvtelésből öltek, mintha állatokat gyilkolnának. Aztán az emberek fellázadtak, s megölték zsarnokaikat, a szunnyadó folyó kitért medréből, s elmosta a partot. A messziről jöttek elmenekültek égi hajóikkal, s nem tértek vissza azóta, egészen mostanáig.

Larry tudta, hogy nem azért jöttek vissza, hogy segítsenek, hogy gondoskodjanak, hanem azért, hogy bosszút álljanak a múltban ellenük elkövetett sérelmekért.

Csendben mentek vissza a házba, egy szót sem szólva egymáshoz.

Mindenütt hal volt az udvaron, mindhárman pucolták, tisztogatták a döglött fényes testű, pikkelyes lényeket, felfűzték egy durva kötélre, s az apja belógatta őket a füstölőbe. A zsákmány nagyobbik részét füstölték, a maradékot különféle módon anyja készítette el. Pácolta, majd agyagedényekbe rakta, s egy rongydarabot rákötözve letakarta.

A tél az orruk előtt volt, szárítani nem lehetett a halhúst, ezért füstölték. A füstölt hal persze olcsóbb volt, mint a szárított, vagy a pácolt, de a befektetett munka mennyisége sokkal kevesebb, mint a többi eljárásnál, még így is megérte. Nem sokat adnak a piacon a halért, Miriam

és Aben, Larry anyja és apja, nem félt, hogy nem tudják eladni, olyan még nem volt. Az ár változott, voltak olyan időszakok, amikor sokat fizettek a halért, s előfordult az is, hogy csupán valamilyen terményt vagy kevés számú ruhát tudtak érte adni, annyira értéktelen volt.

Aztán kibelettek és lenyúzták a nagy halat, feldarabolták. Este volt, mire ezzel és az összes heringgel végeztek.

S ez így ment egészen az Őszbúcsúztató napjáig. Egy hideg november végi napra esett abban az évben az ünnep, a falubeliek megrakták Larry-ék szekerét a szomszédos városkának szánt ajándékokkal, ruhákkal, élelemmel, dísz tárgyakkal. Voghan atya és a fiatal Larry mentek, ők vitték el a jókívánságaikat, ajándékaikat Teclapiba.

A falu házai lassan eltűntek a dombok mögött, az út előbb végigment a parti meredély szélén, aztán befordult az öblöt védelmezően körülölelő földnyelv közepe felé, Teclapi városának irányába.

Voghan atya öreg volt, már hetven éves is elmúlt, háta hajlott, arca ráncos, de szemei mélyén fiatalos tűz égett. Larry csodálta az öreget, lenyűgözte az az energia, amit ez az idős test magában rejtett, az a tenni vágyás, amiről már Voghan atya oly sokszor tett tanúbizonyságot. Az embereket ő fogta össze a faluban, a mise valamiféle társas összejövetel volt Voghan irányítása alatt, nem pedig holmi szertartásos esemény.

Az öregember jó kedélyű volt, s sosem mutatta ki a többi ember felé, ha valami bántotta, tudta, hogy ezzel elszomorítaná őket. Márpedig ezekben a nehéz időkben minden öröme, vidámságra, szórakozásra szükségük volt. Ugyanakkor voltak olyan dolgok, amikről nem lehetett a pappal beszélni, mert tabuként kezelte. A múlt volt Voghan atya legféltettebb kincse, mindig módjával mesélt a régi időről, mindig visszafogta magát. Miért? Talán, hogy ne keltsen sóvárgást az emberekben a régmúlt szépsége iránt, amely csak azért tűnik csodálatosnak, mert az eltelt évszázadok elmoszák a rosszat, gonoszt.

Az atya szólalt meg először, hangja megnyugtató volt, lágy és dallamos:

- No, fiam? Még mindig bámulod a torony tetején a fényt?

Larry bólintott, de a fejét nem fordította az öregember felé, úgy tett, mintha az utat bámulná, pedig nem volt rá szükség, a lovak akár maguktól is eltaláltak volna Teclapiba, annyiszor megjárták már ezt az utat. Félt ettől a beszélgetéstől.

- És még mindig ott van? Még mindig világít?

- Nem mindig, Voghan atya. Esténként látni csak, nappal nem venni észre, mert... mert... - elbizonytalanodott, amikor megérezte az öreg remegő kezét a vállán.

- Mert elnyomja a nap fénye, ugye? - fejezte be helyette a pap.

- Igen.

- Verd ki a fejedből azt a fényt, még amíg tudod, amíg nem ragad magával, s nem sodor a végzet katlanába. Az Úr könyvében meg vagyon írva, hogy ne sóvárojon senki a nem létező után. Ezt védj jól az eszedbe!

- De, atyám! Az a fény létezik, az apám és a többi halász is látja minden éjjel, egy hete az egyik éjjel elárulta nekem - védekezett a fiú.

Voghan atya nem válaszolt, némán bámulta körülöttük elbaktató tájat.

- Atyám! Voghan atya! Én nem képzelődök, s nem vágyódok olyasmi iránt, ami nem létezik. Én... én... félek. Csak félek, mert tudom, hogy mit jelentenek a fények odafent a toronyban. Ugye visszajöttek?

Az öregember felé fordult.

- Akár visszajöttek, akár nem, verd ki, fiam, a fejedből ezt a dolgot. Neked ezzel nem szabad foglalkoznod, ez az én dolgom. S, hogy mi az igazság, azt hiszem nem fogják az emberek megtudni sohasem, szegényeknek így is van elég bajuk.

- De az igazságot nem szabad elhallgatni!

- Ó, az igazság! Legtöbbször az igazság nem jelenik meg mindennapi cselekedeteinkben; az igazság mindig valami másnak van alárendelve. Az emberek nyugalma mindennél többet ér, nem szabad megtudniuk, hogy mi történt régen, s mi történhet meg most, ha azok visszatérnek.

- És mi lesz, ha egyik reggel arra ébredünk, hogy megtámadtak?

- Fiatal vagy, előtted az élet, ne foglalkozz ilyesmivel! Én öreg vagyok, talán napjaim, talán egy-két évem van hátra, s szeretném úgy itt hagyni ezt az árnyékvilágot, hogy tudjam, az emberek nyugodtan élnek tovább, ha nyomorúságosan is, de legalább nyugalomban. Az Úr és én látszólag egyet akarunk, de neki lehet, hogy más szándéka van az emberekkel. Az ő döntései sokszor számunkra, halandó lényeknek érthetetlennek tűnnek. Csak akkor értenénk meg, ha művét egészében szemlélve tekinthetnénk, nem pedig apró részleteket elkapva az időből. Ne foglalkozz vele, az Úr akaratát nem másíthatjuk meg, haragját nem engesztelhetjük ki, ha az a mi létünknel sokkalta mélyebbről fakad. Szeretnék úgy meghalni, hogy biztosan tudom, nem jönnek vissza többé, s remélem, hogy ez így lesz. Azt pedig, hogy mit látsz éjjelenként, tedd el magadban jó mélyre, ne is említsd senkinek. Figyelmeztetlek, hogy magadra fogod vonni az Úr haragját.

Larry továbbra is az utat nézte. Mire a nap az ég tetejére hágott, beértek Teclapiba. A városka lakói kiözönlöttek az utcákra, mindenhol zene szólt, madárként daloló sípszó, messziről jövő mély dob, emberek tompa éneke. Búcsúztatták az őszt, megköszönték a Teremtőnek az idejének termést, s kérték, hogy a következő esztendő legalább ilyen gazdag legyen, mint a mostani. A szekér lassan dőcögve haladt a főtér felé, a táncoló, éneklő emberek tömege kettévált, s utat engedett a szomszéd falucska papjának és kocsisának. A szekér megpakolva, inogva ért be a hordókra épített pulpitus elé. Az emelvényen asztalok voltak, itt ült a város vezetője, Heinrick. Amikor Heinrick meglátta Voghan szekérét, felpattant, magasba emelte a kezében lévő fakupát, amelyben barna sör lötyköldött.

- Az Úr hozott erre, Voghan atyám! - kiabálta túl az amúgy is elég nagy zsivajt. Intett két legénynek a távolban, hogy gondoskodjanak a lovakról, s a szekérről.

Heinrick egyenként megölelte őket. Hatalmas húsos karjai vaspántként karolták át Larry vállát, levegőt alig kapott. Még sohasem volt ennyire közel Heinrickhez, alaposan megfigyelhette. Alacsony, zömök ember volt, rövidre nyírt barna hajjal, keskeny bajusszal, borostával. Orrcimpáján kerek szemüveget viselt. Leginkább egy jó kedélyű mesebeli törpét juttatott Larry eszébe, mintsem Teclapi főemberét.

- Elhoztuk az ajándékokat is, ott vannak a szekerre pakolva. A falubeliek jókívánságukat küldik, sokan, ha végeztek a halászattal, eljönnek ünnepelni, ők személyesen hozzák el ajándékaikat.

Heinrick a hasát fogva hallgatta az öreg papot, s kedvesen mosolygott közben.

- Rendben, rendben. Nagyon köszönjük az ajándékokat, szétszétjuk az emberek között, amint vége van ennek az ünnepségnek. Most pedig gyertek, beszélgessünk egy kicsit.

Larry felsegítette a papot, majd maga is felugrott. Leültek egy különálló asztalhoz, Heinrich intett az egyik lánynak, aki tálccával rohangált az asztalok között, bort és sört vitt a vendégeknek.

- Ő kicsoda? - tette fel a kérdést az előljáró Larry-nek szegezve a mutatóujját.

- Ismerted a Félnótást? Az ő fiának a fia, s Larry-nek hívják - felelte az öreg pap.

- Igazán? Nahát! Igazán örülök, fiam! Jól ismertem a nagyapád.

Larry kényszeredett vigyort varázsolt az arcára, nem sok kedve volt az ünnepséghez, s főleg ehhez a beszélgetéshez, de tudta, hogy nem úszhatja meg. Egyébként, gondolta, nem is árt, ha közelebbről megismerkedik Heinrich úrral. Azért az, hogy jól ismerte a nagyapját, meglepte, mert eddig erről a kapcsolatról semmit sem tudott.

- Itt, Teclapiban ismerkedtem meg a Félnótással, egy hasonló ünnep során. Furcsa trükköket mutatott az embereknek, legalább százan ülték körbe. Kártyalapokat tüntetett el és varázsolt elő a semmiből, apró üveggolyókkal csinált fufangos mutatványokat. Egy ideig figyeltem, aztán beszélgetni kezdtünk. Nagyapád derék ember volt, kedveltem. Igaz, csinált sok olyan dolgot is, amit nem nagyon értettünk itt meg a városban. Volt egy nagy vágya, ami sohasem teljesült...

Ekkor ért oda az egyik felszolgáló lány, három megtermett kupával a tálccáján, s letette a vendégek elé. Heinrich hirtelen másról kezdett beszélni Voghan atyával, Larry szerette volna tudni, miről álmodott a nagyapja, de ekkor észrevette a felszolgáló lányt, s utána bámult. A faluban élő lányok egyike sem volt ennyire szép, ennyire tökéletes. Igen, tökéletes! Ez volt a megfelelő kifejezés rá, ami eszébe jutott. Telt keblek, karcsú derék, hosszú szőkésbarna, loboncos haj, ringó csípő. Hirtelen vágy támadt benne, de elszégyellte magát, hogy egyből ilyesmi jut az eszébe, s elfordította a tekintetét az asztalok közt vidáman szökellő felszolgálólányról. Tudta, hogy az Úr ezért keményen megbüntetheti, de ismét álmodozni kezdett. Nem is figyelt oda, miről beszél a pap és az előljáró. Eleinte az éves termelésről, a raktárakban lévő élelemről esett szó, aztán valami más teljesen közömbös témára tértek át.

Larry akkor kapta fel a fejét, amikor eszébe jutott, hogy nem mondta el Heinrich úr, mit akart a nagyapja annyira.

- ... és nem is értem igazán a dolgot, egy darabig én sem hittem benne, de egyre többen mesélték, mit láttak ugyanazon a napon. Tudod, Voghan furcsák ezek az emberek, magukban tartják, ha valami különöset, szokatlant láttak, mert attól félnek, kinevetik őket. Nekem, magamnak kellett körbejárnom Teclapit, s kikérdeznem az embereket. Többen is azt állítják, hogy ismét lakják a tornyot, mert tüzet gyújtottak.

- Miféle tüzet? - szólt közbe Larry, mímelve, hogy semmit sem tud a dologról.

- Nem tudom. Egy kicsit mindenki másképp mesélte el a dolgot, de azért nagyjából meg-egyeezett a történet abban, hogy fényt láttak a torony felől. A fiam szerint beköltöztek a manók, hát nem nevetséges?

- Nem, Heinrich bácsi, nem az! - kiáltott fel Larry, Voghan atya közbe akart szólni, de nem volt rá ideje. Az előljáró felháborodott arcot vágott, meglepődött a fura választól. Larry gyorsan folytatta: - Néha, éjjelenként kiülök a meredély szélére, ahonnan semmi sem takarja el az óceán vízében álló tornyot. S napokkal ezelőtt fent, a torony tetején, a bal felső sarokban fény gyulladt.

- Elég legyen, Larry! - intette le Voghan atya - Hagyd abba a képzelődést!

- De ez nem képzelődés, ez a valóság! A halászok, köztük az apám is látja azokat a fényeket, csak hallgatnak, azt hiszik, hogy ezzel...

- Voghan! - vágott közbe az elöljáró - Mennyi ennek a fiúnak a szavaiban az igazság?

- Heinrick! A fiú nem látott semmit sem, csupán össze-vissza beszél. Azok a lények, akiké a torony volt, nem fognak visszatérni. Még ha fény is gyulladna, az nem jelenti feltétlen azt, hogy visszatértek. S még ha vissza is térnének, nem vagyok biztos benne, hogy egyből megtámadnak minket, szerintem tanultak abból, ami régen történt, s talán emberként, nem pedig rabszolgaként fognak kezelni minket.

- Voghan! Őszintén megmondom, hogy én ebben nem hiszek. Mi nem éltük át azokat az időket, nem tudjuk, hogy milyen volt akkor embernek, rabszolgának, állatnak lenni. Én félek.

Hallgattak egy sort.

- Tulajdonképpen kicsodák voltak ők? - kérdezte az elöljáró a papot.

- A történeteink úgy mondják, hogy messziről, a nap túloldaláról jött alacsony emberek, bőrük sötét zöld, hajuk szürkés. Az itt élő emberek nagy bűnöket követtek el abban az időben, magas házakat, tornyokat építettek, elutasították az Urat, duhajkodtak, kigúnyolták a házasság szentségét. A Mindenható ezért azzal büntette meg elődeinket, hogy elküldte hozzájuk a gonoszt, hogy ítélkezzen és uralkodjon. Ők voltak az alacsony emberkéek. Azonban őseink fellázadtak, s legyilkolták elnyomóikat, elkergették, elűzték őket erről a vidékről, vissza a nap túloldalára. Az óceán vizében álló torony pedig a múlt egy megmaradt darabja, azért van, hogy az emberek soha se felejtsék el a hibákat, a gyalázatosságot.

A fiú magában bólintott, ezzel ő is tisztában volt eddig, és úgy érezte, hogy az öreg pap nem mond igazat. Amit elmondott mind benne volt a könyvekben, s az emberekben, de nem ez volt az igazság. Larry úgy érezte, hogy Istennek az emberek múltjához, az alacsony emberkéekhez semmi köze sincs. Valahol érezte, hogy a vallás csupán csak építkezik a nagy pusztításból, nem pedig okozója, befolyásolója annak.

- Az igazság az - szólalt meg ismét az elöljáró -, hogy nem tudom, mit tehetnénk, ha tényleg visszatérnének, s pusztítani kezdenének három évszázad elteltével. Nem tudjuk megvédeni magunkat, nincsen se pénzünk, se komolyabb erőforrásaink egy hadsereg létrehozásához. Egyet tehetnénk: várnánk, hogy mit lépnek. Szerencsére azonban, az sem biztos, hogy léteztek. S még ha a fiúnak, s a többi embernek igaza is volna, nem kéne egyből baljóslatú dolgokra gondolnunk.

- Az Úr nevében szólta! - vágta rá, szinte megszokásból Voghan atya.

Még fél órát beszélgettek, aztán együtt átnézték a falubeliek ajándékait, lepakoltak a szekérről és elbúcsúztak. Ideje volt visszaindulni, Voghan atya nem szeretett volna sötétben utazni, világosban akart hazaérni, ezt a nap folyamán már többször is kijelentette Larry-nek illetve Heinrick úrnak. Döcögve indultak haza, csendesen. Larry szégyellte magát, amiért elmesélt mindent az elöljáró előtt, tudta, hogy az öreg pap ezért neheztelni fog rá elég sokáig. Az embernek tudnia kell tartania a száját, Larry ezzel teljesen tisztában volt, aznap azonban mégsem tartotta be.

Egy hét eltelt, unalmasan. Larry nem sokat csinált, apja ősz vége fele és télen ritkán vitte magával halászni, otthon hagyta, hogy inkább segítsen az anyjának, s a falubelieknek. Mindig szükség volt egy ügyes kézre, egy emberre, aki bármit meg tudott csinálni, ha tönkrement.

Larry-nek igen jó érzéke volt a tárgyakhoz, egyszerű szerkezetekhez. Azonban a hajóépítéshez értett igazán, s ezt is szerette a legjobban. Álma az volt, hogy egyszer épít egy bárkát, egy nagy bárkát, aminek van kajütje is, s elhajózik az egyik nagyvárosba, észak felé. Kereskedni fog, s ebből fog megélni, ebből fogja eltartani a családját.

Álmok! Teljesületlen vad vágyálmok, amelyekkel az ember nap mint nap terheli magát feleslegesen. Larry tisztában volt azzal is, hogy sohasem lesz elég pénze egy ilyen hajó megépítéséhez, sohasem lesz annyi ereje, bátorsága, hogy elinduljon vele az ismeretlenbe, a szóbeszédnek alapján. A faluban mindössze egyetlen ember volt, Zarga kovács, aki Teclapin túlra merészkedett. Igaz ő is csak egyszer járt Aranamuában, a nagyvárosban, északon. Zarga azt mesélte, hogy arrafele sokkal hidegebb van, mint itt Teclapi környékén, de ezt Larry nem hitte el. Mint ahogyan azt sem hitte el, hogy Aranamua piacain fehér medvebundákat lehet kapni. Sokan azt is vitatták már, hogy Zarga tényleg túlment-e Teclapi határain, azt állították, hogy a kovács nagy hantás, s csak kitalálta az egészet. Hát, bizony, az a sok furcsaság, amiket mesélni szokott, bizony könnyen meggyőzik az utóbbiról az embert.

Szóval Larry-nek nem sok munkája volt a héten, amikor valaki beugrott, s szólt, hogy ezt kéne megcsinálni, azt kéne megcsinálni, akkor Larry ment, s megjavította, amit meg kellett. Hol egy karámajtót, hol egy kerek kút kilazult karját, hol partra vontatott hajókat. Azért mindig akadt valami. Azonban azon a héten, apróságoktól eltekintve, semmi dolga sem volt, ráért naphosszat sétálgatni, nézelődni és gondolkozni.

Kiült a meredély szélére, s bámulta a tornyot, szépségét, érthetlenségét, kihaltságát és szürkeségét. Mint egy csontváz ujj, döfte át a talajt az ég felé, egy rég letűnt kor utolsó hírnökeként. Nappal, az erős fény mellett nem lehetett látni az apró fénypontot a torony tetején. Igaz, lehet, hogy nem is gyújtották meg, hiszen éjszaka sem mindig világított.

Hétközép estéje volt, Aben, Larry apja kint volt a tengeren, anyja főzött, neki pedig semmi dolga sem volt, elhatározta, hogy felgyalogol a domb tetejére. Már sötét volt odakint, csupán a hold ezüstje adott valami kevés világosságot, ez éppen elég volt ahhoz, hogy valaki végigbotorkáljon a sziklák között, s ne essen el. Larry felkapta a posztókabátját, fejébe húzott egy kopott szövetsapkát, s elindult. Az anyjának nem szólt, nem akart megint vitatkozni vele, az asszony nem jó szemmel nézte, hogy a fiát ennyire foglalkoztatja a torony, s a régmúlt. Nem tartotta egészséges dolognak, s bár még konkrétan nem tiltotta meg a fiúnak, többször is figyelmeztette, hogy hagyja békén a tornyot.

Larry elhaladt az istálló mellett, az ajtó nem volt egészen becsukva, éles, vibráló fénycsík szökött meg az apró résen. Bement, hogy megnyugtassa az állatokat, s leoltsa az égve hagyott lámpást. Már a kezében volt, s emelte az üvegfedelét, amikor hirtelen ötlet jutott az eszébe. Megfogta a lámpást, s elindult vele a domb felé. Jelzéseket akart leadni annak, aki a toronyban a fényt gyújtogatja.

Merész vállalkozásnak tűnt, hiszen a fényjelekkel megzavarhatja a halászokat is, de vállalta a kockázatot. Úgy érezte, bármit megtenne, hogy megtudhassa, kicsodák azok, akik a toronyból figyelnek. Már persze, ha tényleg figyelnek.

Larry óvatosan meglötyögtette a lámpást, megnyugodott. Még bőven volt benne olaj, annak ellenére, hogy mennyi ideig éghetett a karámban, az állatoknál.

Felért a domb tetőre, de a csillagokon s a tengeren ringatózó halászhajók lámpásain kívül nem látott más fényt. Pár pillanatig lekötötte a figyelmét a látvány, annyira megkapó volt. A sok apró, pici fényecske, mintha az éjszakai égbolt földi folytatása lenne, elmosódott a víz és az levegő között, nem lehetett tudni, melyik a csillag, s melyik a hajó. Felemelte a tekintetét a torony felé: sötét monstrumként takarta a horizontot, de fény nem szivárgott a magasban.

Sötét volt. Larry elszomorodott, remélte, hogy világítani fog ma este is, ugyanúgy, mint tegnap.

De azért valami remény maradt benne. Levette a kabátját, a lámpát a magasba emelte, s egyenletesen hol leengedte, hol felemelte a ruhát: fényjelzéseket adott le.

Nem tudta pontosan mennyi idő telhetett el, a karja már begörcsölt, leengedte a lámpást, de rosszul tette le, elborult, s füstölve kialudt. Szerencsére nem gyulladt ki. A halászok, akik észrevették jelzéseit, válaszoltak, néhányan elindultak a part felé.

Csalódottan felemelte a még mindig meleg lámpást, felvette a kormos kabátot, s elindult lefelé a lejtőn. Mielőtt a domb sziklái eltakarták volna a tornyot, visszanézett egyszer.

Az ütem pontosan megegyezett. A fény és a sötétség pontos ritmusban váltotta egymást. A torony felébredt.

Voghan atya morcosan járkált fel s alá, göcsörtös botjára támaszkodva, néha megcsóválta a fejét. Előtte két széken két ember, egy férfi és egy nagyjából vele egykorú nő ült, a férfi a kezében morzsolgatta a sapkáját, a nő maga elé meresztette a tekintetét.

- A fiatok megbocsáthatatlan bűnt követett el! - mondta végül az idős pap, s feléjük fordult. - Nem lett volna szabad megzavarni azokkal az átkozott fényjelekkel a halászokat.

- Tudjuk, atyám, de kérjük, vegye figyelembe, hogy még jóformán gyermek. Nem akart ő rosszat, csak annyira foglalkoztatja a torony - mondta a férfi.

- Büntesse meg kellőképp, atyám! - mondta csendesen az asszony - Szenvedjen egy kicsit, tanulja meg, mi a való élet!

- Miriam! Hogy mondhatasz ilyet - nézett a feleségére a férfi dermedten.

- Aben, te is nagyon jól tudod, hogy Larry toronymániája könnyen veszélybe sodorhatja. Ne feledkezz el atyádról, a Félnótásról! Hogy végezte? Nagyon jól tudod, hogy nem halászni indult azon a viharos éjszakán.

- Miriam! Ne keverd bele...

- Elég legyen, gyermekeim! - horkant fel a pap, aztán valamivel csendesebben folytatta, amikor látta, hogy a két ember elszégyelli magát. - A veszekedéssel nem oldunk meg semmit sem!

- Az igazság az, hogy a fiatok nem is azzal követte el a legnagyobb hibát, hogy fényjeleket adott, hanem azzal, hogy ennyire foglalkoztatja a torony, s a legendája. Bajt hozhat a falura, s ezt senki sem bocsátaná meg neki. Miriam lányom, abban teljesen igazad van, hogy a fiú figyelmét el kell terelni a toronyról, s ezt valamiféle büntetéssel lehet a legjobban elérni...

- Atyám! - szólt közbe bátorítalanul Aben, de az öreg pap szándékosan elengedte a füle mellett.

- ...javaslom, hogy egy hétig legyen bezárva itt a templomban, a zárkában, én gondját viselem, s ez idő alatt megpróbálok az eszére és a szívére hatni.

- Rendben! - pattant fel az asszony, s már ment is volna ki, beleegyezően, de az ajtóban megállt, mert a férje még mindig ült.

- Menjünk, Aben. Ne aggódj Larry miatt, ez a hét csak jót fog tenni neki. Ugye atyám, azt azért megengedi, hogy mindennap eljőjjünk, s meglátogassuk?

- Természetesen, Miriam - válaszolta Voghan atya, s becsukta az ajtót a távozó két ember után. Nagyot sóhajtott, s leült a szoba egyik szélén elhelyezkedő keskeny íróasztal mellé. Aztán felállt, elcsoszogott az ablakig, kitárta a táblákat, hogy több fény jöjjön be, majd visszaült, s belemélyedt az asztalon fekvő vastag kötésű, töredezett sarkú könyvbe.

Fél órát olvasott, aztán felállt, s botjára támaszkodva lassan járkálni, gondolkozni kezdett. Öreg volt már ahhoz, hogy bármi rendkívüli történjen a kis halászfaluban, azt remélte, hogy csendes lesz az élet, de tévedett. Emlékezett még a fiú nagyapjára, a félnótásra is. Megdöbbenő, hogy a fiú egy az egyben a nagyapja, ugyanazokkal a veszedelmes gondolatokkal, vágyakkal, ugyanaz az arc, csak sokkal fiatalabb, de a vonásokat felismerni. Vagy csak ő, az öreg pap képzelődik? Nem, elég jó volt a memóriája, pontosan emlékezett mindenre, ami régebben történt, fel tudta idézni az egyes arcokat, hangokat, mozdulatokat. Larry-ben a Félnótás él tovább!

Tisztán emlékezett arra a napra, amikor az öreg elindult a toronyhoz egy ócska bárkával. Azért ment ő is, amit ez a fiú kerget. A szabadságért, azt hitte, hogy ott megtalálhatja azt, ami után évek óta ácsingózott. De holtan tért vissza, testét a víz mosta ki a legelő alatti parti sziklák közé. Voghan ott állt, s csendben bámulta, ahogyan Zarga és Evans kihalássza a holttestet, aztán megfordult, s visszajött a templomba. Imádkozott a halott lelkéért, ki akarta engesztelni az Urat, hogy fogadja be az elveszett Félnótás lelkét.

Akkor még hitt a Mindenhatóban teljes szívvel, de az elmúlt évek eseményei megingatták a hitét. Már nem volt olyan sziklaszilárd, mint régen, fiatalabb korában. Valahogy mintha azt érezte volna, hogy maguk a falubeliek is elfordulnának lassan a Mindenhatótól, mintha más után kutatnának titokban, amiben hitüket megvethetik. Változik a világ, bármennyire is ellene próbál tenni, egyszer biztosan tudatosítani fogják magukban a helybeliek, hogy miért ég az a fény a torony tetején. Voghan biztos volt benne, hogy esténként, a sötétben az emberek megbeszélték egymás közt a problémát, mindenki tudott a fényről, arról, hogy az idegenek visszatértek három évszázadnyi hallgatás, feledés után. De a falubeliek mégis úgy tettek, mintha mi sem történt volna. Olyan ez - jutott eszébe a hasonlat -, mint amikor valakit egy vérszomjas farkas csürhe üldöz, futnak mind a ketten, s nagyon lassan csökken köztük a távolság. De az áldozat megpróbálja elhítni magát, hogy megmenekülhet, pedig tudja nagyon jól, hogy a farkas horda sokkal szívósabb, mint ő, s egyszer biztosan utol fogják érni, csak idő kérdése.

Lassan közeledett az ebédidő, elment a konyhára, s egy tálcán levessel teletöltött anyag-edénnyel elindult a templom pincéjébe, ahova a fiút elzárták. Azt tervezte, hogy csupán egy hétig tartja büntetésből fogva, addig meg kell győznie. El akarta neki mesélni a teljes igazságot, azt remélte, hogy megérti a fiú, miről van szó valójában, s felhagy a toronnyal, elfelejti.

Valahol legbelül azonban érezte, hogy ez nem fog sikerülni. Az öreg Félnótásnál sem vált be, az is a saját feje után ment.

Kitárta a cella szűk ajtaját, s letette a durva takarókkal borított priccsre. Larry a sarokban gubbasztott, fel sem nézett a papra.

- Edd meg! Enni minden helyzetben muszáj - egy kis szünetet tartott, aztán folytatta: - Megértelek fiam, de neked is meg kell értened engem. Nekem a többi emberre kell vigyáznom, ez a tisztem, feladatom, ezt osztotta rám a Mindenható. Nem akarom, hogy odamenjenek, mert meghalának, az Úr megbüntetne mindannyiunkat.

- Miből gondolja, atyám? Azért, mert néhány ócska, elavult történetben az szerepel, hogy azok az emberek, akiké a torony volt, kegyetlenek, vérengzőek? Ha azok, akkor miért nem támadtak azóta, miért menekültek el? Mi üztük el őket? Ezt nem hiszem.

- Fiam! Azok a történetek nem mesék! Őseink megszenvedték a nap mögül jött nép kegyetlenségeit. Tényleg nem tudjuk, hogy miért mentek el, miért hagyták itt ezt a földrészt, de bármikor visszajöhetnek. A félelem és az átok ül ezeken a földeken évszázadok óta. Az embereknek szükségük van a békére, értsd meg, nem szabad megháborítani ezzel - fejezte be a pap.

- A halászok észrevették, hogy ismét élet költözött a toronyba, nem olyan buták, hogy ne lássák meg a fényt. Nem tudom miért, de hallgatnak, a fejüket a földbe dugják, mint az a mesebeli madár, amelyik azt hiszi, ha ő nem látja az ellenségét, akkor az sem látja őt.

- Larry! Elmesélek egy történetet. Élt a faluban régen egy ember, aki sóvárogva bámulta a halászhajójából a tornyot. Egy nap aztán felfedezte a fényjeleket, s attól kezdve minden este kiült a csónak szélére, nézte fényt, s gondolkozott. Évek teltek el, mire elhatározásra jutott, egy szeles őszi nap estéjén vízre szállt, s elindult a torony felé. Napokig senki sem tudta hol van, a falubeliek átkutattak mindent, de nem leltek a nyomára. Két-három nap elteltével a víz kisodort egy holttestet, ő volt az. Meghalt. A torony ölte meg.

A fiú ekkor értette csak meg, hogy kiről is szól a történet, összerakta a képet. A nagyapja, a félnótás! Hát persze! Rá kellett volna jönnie, hiszen annyira nyilvánvaló volt, mégsem jutott eszébe eddig egyetlen egyszer sem. Mennyire ostobának és korlátoltnak érezte magát hirtelen.

- A nagyapám nem a torony miatt halt meg, a rossz időben valószínűleg vihar sodródott a sziklákig, s nekicsapódott hajóstul egynek.

- Eljutott a toronyig, nézd! Itt a bizonyíték! - egy apró, karperec alakú tárgyat húzott elő a zsebéből, s a fiú kezébe adta. - Magammal hordom, ez a legfértettebb kincsem. A nagyapád holttestén volt, a nyakába akasztva. Ezt a toronyban találhatta.

- Mi ez? - kérdezte Larry a kezében forgatva a furcsa tárgyat. Apró gombok egész sora volt rajta, s egy nagyobb csillogó rész.

- Nem tudom pontosan, nem jöttem rá. De ha megnyomsz bizonyos gombokat, akkor kigyullad az lap, s furcsa jelek villognak rajta. Egy másikkal pedig el lehet oltani. Nem tudom mi célt szolgál, de ez az nap mögül idelátogató népségé volt. Az apró embereké.

Larry már tudta, hogy mit akar pontosan. Látnia kell a tornyot közeli, meg akarja érinteni a falát, fel akar mászni a fényig, s megkeresni azokat, akik a fényjeleket leadták neki tegnap.

- El fogok menni a toronyhoz! - jelentette ki. Az öreg pap felkapta a fejét a furcsa karperecről.

- Nem, Larry. A tornyot ki kell verna a fejedből, el kell felejteni. Úgy kell rátekintened ezentúl, mintha ott sem lenne, nem létezne. Nem szabad odamenni, magadra és ránk hozod az Úr haragját. A Mindenható kegyetlenül elbánik azokkal, akik nem tartják be a könyvekben leírt törvényeket.

- Atyám, ezek csak babonák, ezek nem valós dolgok. Az Úr nem fogja megbosszulni, hogy a toronyhoz megyek. Vagy ha megteszi, akkor is csak rám lehet mérges, senki másra.

Az öreg pap a fejét rázta, zsebre tette a karperecet, s kiment a cellából. Dühös volt, érezte, hogy a fiú sokkal makacsabb, mint gondolta. És ráadásul hitetlen is! Veszedelmes, még veszedelmesebb, mint a nagyapja. Teljesen tanácstalan volt, nem fogja tudni meggyőzni a helyes útról, bajt fog hozni a falura a fiú.

A napok unalmasan teltek, Larry a félhomályban, a lámpás fényénél naphosszat ült, olvasgatta a pap által behozott szent könyveket, s egyre csak azon járt az agya, hogyan szökhetne meg. Semmilyen jó ötlet nem jutott az eszébe. A cellának nem volt ablaka, csupán egy erős vassal kivert faajtó, de azt hiába is próbálná meg kidönteni, nem sikerülne. Az egyetlen módszer az volt, hogy megpróbál meglépni akkor, amikor az ebédet, vacsorát hozzák. Hol Voghan atya, hol Julian hozta, attól függően, hogy az öreg papnak mennyi dolga akadt. Julian mindenes volt a templomban, Larry-nél pár évvel idősebb, szeplős fiú, aki leste az öreg pap minden mozdulatát, parancsát. Julian-t nem tudja rábeszélni, hogy engedje ki, nem fogja megtenni, mert vakon követi Voghan atyát. Larry emlékezett azokra az időkre, amikor még kisgyerekek voltak, Julian az egyik legjobb barátja volt. Az eltelt évek folyamán lassan messze kerültek egymástól, a szeplős, vörös hajú vidám kisgyerekből megsavanyodott templomszolga lett; Julian megváltozott csekély tíz év alatt.

A szülei mindennap meglátogatták, de csak ajtón keresztül beszélgethettek egymással. Sajnálta őket, amiért ilyen helyzetbe kerültek miatta, de a lelkiismeret nem bántotta, mert még mindig úgy érezte, hogy neki van igaza. Voghan atyát is megértette valahol, érezte, hogy mit akar az öreg, de nem bírta még magának sem pontosan megfogalmazni. Ő is ugyanúgy őrlődik, s talán a biztonságot, vagy legalábbis annak a tudatát keresi? Meglehet. Viszont Larry, amióta a torony válaszolt a dombon leadott fényjeleire, úgy érezte, várja valaki a sötét monstrumban, valaki, akivel találkoznia kell, s beszélgetni sokat, megérteni azokat a lényeket, az idegeneket, akik a legendák szerint a nap túlsó oldaláról származnak, s annak idején leigázták ezt a földrészt.

Érezte a kényszert, a szabadság utáni vágyat, tudta, hogy még aznap ki kell szabadulnia ebből a kalickából, amit az emberi babona és tudatlanság font köréje. Nem tudta, hogy ki fogja hozni a vacsorát, tervet kell készítenie. Ha az öreg pap hozza, akkor semmi más nem kell csinálnia, mint fellökni, s a nyitotta ajtón kirohanni. El kell kerülnie Juliant, bár valószínűleg ő tud gyorsabban futni. Ha viszont Julian hozza a vacsorát, akkor le kell valahogy ütnie, a fiú túl gyorsan az ajtóhoz tudna ugrani, s becsapná. Tudta, hogy mindössze egyetlen lehetősége van, ezt nem szabad elszalasztani.

A legrosszabb ebben a bezárt, sötét helységben az volt, hogy ahogy teltek a napok, úgy vesztette el az időérzékét. Nem tudta, mikor van este, mikor nappal. Csupán amikor a pap, vagy a templomszolga jött, akkor kérdezhetette meg, de nem nagyon hitte már azt sem, hogy igazat mondanak. Nem tudta hány napja van bezárva, de már több hétnek tűnt, pedig még csak négy nap telt el. A szoba falai göcsörtösek voltak, a templom két szintes alagsora a sziklában képződött természetes barlang kitágításával, átépítésével keletkezett, ezért a folyosók, szobák alakjai elég szabálytalanok voltak, legtöbb helyen megmaradt a barlang eredeti fala. Larry gondolta, hogy ennél sokkal nagyobb lehetett eredetileg a barlang, csak a folyosókat befalazták, hogy egy megfelelő területet kialakíthassanak alagsornak. Valaha, amikor még háborúk folytak, talán itt éltek az emberek, ezekben az alagutakban, termekben, s később emeltek templomot erre a helyre. Larry ezt elképzelhetőnek tartotta.

Nem nagyon jutott semmi sem az eszébe, nem tervezett nagyon előre semmit sem. Inkább a pillanatra, a helyzetre hagyatkozott, mint a halászok a nagy viharban. Amikor elérkezettnek vélte a vacsoraidőt, feszülten ült a priccsen, s várt. Aztán egyszer csak távoli halk, csoszogó lépteket hallott. Voghan atya!

Az öreg pap megfordított a kulcsot a zárban, s kitárta az ajtó. Kezében egy tálcán gőzölgő ételt hozott egy nagy darab barnakenyérrel. Mikor az öreg melléért Larry felpattant, ellökte az öreg papot, s az ajtó felé rohant. Háta mögött tompa puffanást, a cserépedény reccsenését

majd az öreg pap visítását hallotta, ráömlött a forró főzelék. Megfordult, becsapta az ajtót, s ráfordította a kulcsot. El kezdett a lépcsők felé rohanni. A cellából vészjósló üvöltések hallatszottak, s mire a lépcsőfordulóhoz ért, a pap már a cellaajtó rácsát döngette, s szitkozódott. A lépcső tetején Julian várta.

Larry megijedt, amikor meglátta a templomszolga arcát, hátrálni kezdett, megfordult, s lerohant a lépcsőn, Julian utána ugrott. A folyosó végéig futottak, a mohával fedett téglafalig. Larry szembefordult üldözőjével, aki ökölbeszorított kézzel megállt - farkasszemet néztek. Julian tekintete szikrázott a dühtől, mint egy vadállatnak, aki napok óta nem evett, s megérezte a vérszagot. Larry-nak a torkába kúszott lassan a félelem. Az öreg pap abbahagyta a szitkozódást, Juliant kezdte ösztönözni, hogy kapja el Larry-t és tekerje ki a nyakát.

A templomszolga hirtelen Larry felé ugrott, az öklét előre tartva. Larry megpróbált hárítani, de nem sikerült. Gyomortájékon iszonyatos fájdalom nyilat bele. Ő is ütött, eltalálta ellenfelét, de Julian még csak meg sem tántorodott; szívós volt.

Az öreg pap megpróbált kinyúlni a rácson, s elfordítani a kulcsot. Larry a szeme sarkából látta, hogyan erőlködik. Tudta, hogy nem szabad megvárnia, amíg Voghan atya kiszabadul, addigra le kell győznie a templomszolgát és el kell menekülnie.

Újra nekilendült, ahogyan kezdett múlni az éles fájdalom. Ütött, de a levegőt érintette csak, Julian hátraugrott, s a tunikája mögül keskeny pengéjű kést kapott elő, támadó helyzetbe állt be, s kecsesen lebegtetni kezdte kezében a halálos fegyvert. Larry ekkor látta meg a földön a lapos kődarabot. Nem volt sok ideje, hogy felkapja, s támadója feje felé hajítsa, de meg kellett próbálnia, mert a késsel szemben teljesen védtelen volt. Villámgyorsan lekuporodott, közben figyelve Julian mozdulataira, felkapta a követ, s eldobta.

Tompa reccsenést hallott, eltalálta pont a homlokán. A templomszolga kezéből kiesett a kés, s zsákként esett össze, homlokcsontja behorpadt, s keskeny vércsík szivárgott, végtagjai rángatóztak még egy darabig, aztán örökre elcsendesedett.

A cella ajtaja kattant, s Voghan atya lépett ki rajt. Botját fenyegetően maga elé tartotta, egyre jobban közeledett Larry felé. A bot végén apró éles tű villogott, az a darab pedig, ami eddig fedte, a pap mögött hevert a földön. Larry nem értette egy pillanatig a helyzetet, hiszen a tű semmilyen komolyabb sérülést nem okozhat neki, annyira jelentéktelen. Mégis volt valami gyanúja, hogy itt többről van szó. Mérgezett! - jutott hirtelen eszébe.

Voghan atya átlépett Julian holttestén, s megállt Larry előtt, kihúzta magát.

- Nem akartam megtenni, de most már látom, hogy muszáj. Isten akarata egy az enyémmel, az Úr ennek a szegény fiúnak a lelkéért cserébe - mutatott a holttest felé - a tiédet kéri! A Félnótás is azt hitte, hogy elkerülheti az Úr haragját, azt hitte, hogy büntetés nélkül elmehet a toronyhoz, azt hitte, hogy kifürkészheti a titkot. Nem! Nem fogod te sem megtudni, hogy mi van a toronyban.

Larry már mindent értett.

- Maga ölte meg, atyám! Csupán azért, mert el akart menni a toronyhoz? Ezek szerint el sem jutott oda? - szegezte a kérdést a papnak Larry.

- Nem bizony! Rajtam kívül senki sem ismeri annak az épületnek a titkát. S soha nem is fogja senki sem, ameddig én élek. Itt addig nyugtunk lesz az embereknek - válaszolta ingerülten a pap.

- Miért? Miért csinálta? Miért kell eltitkolni, elrejteni az emberek elől. Egyszer úgyis meg fogják tudni!

- Az lehet, fiam. A Mindenható úgy parancsolta, hogy soha ember ne tegye a lábát a toronyba. Én vagyok az egyetlen élő ember, aki valaha is látta belülről azt a szörnyűséget. Megfogadtam az Úrnak, hogy mindent megteszek azért, hogy senki emberfia ne mehessen oda. Az a torony szócso a kislények, a vhadhachuk-ok felé. Te nem ismered őket, de én nagyon sokat tudok róluk. Nem a nap mögül jöttek, sokkal messzebbről. A csillagokból! El akarták foglalni ezt földet, a mi földünket, s sikerült nekik. Leigázták népünket, az embereket, akik soha nem ártottak nekik. Ezeknek a zöld vérükben van az ölés, ez tölti ki mindennapjaikat, s nem képesek élni nélküle. Nehéz megérteni olyan lényeket, akiknek semmi közük sincsen Isten teremtményeihez. Ők maguk az ördögök, a számkivetettek, akik visszatértek.

- S most mit akar csinálni, atyám?

- Sajnálom, hogy meg kell tennem, de muszáj. Meg kell értened, hogy nem engedhetlek el élve. Ne félj, nem fogsz szenvedni sokáig.

- Ez örület. Maga nem normális! - a fiú nyaka körül táncolt a vékonyka tű. Tudta, hogy csupán egyetlen esélye van.

- Készülj fel fiú, a Mindenható már vár rád! - előredőfött a tűvel, de nem számított arra, hogy Larry elkapja a bor végét. Csavarni kezdte, de az öreg pap erősen tartotta, nem engedte el. Larry próbálta a feje fölé nyomni a mérgezett tüskét, nehezen ment, az öregemberben emberfeletti erő lakozott. Elkezdte balra csavarni két kézzel, ameddig érezni nem kezdte, hogy enged a bot másik, kampós végén a szorítás. Megrántotta, felpattant, félrelökte a papot, s szaladni kezdett a bottal a kezében. Kirohant a templomból, s megtorpant egy pillanatra. Kint emberek gyülekeztek, s nem messze a tömeg szélén meglátta az anyját és az apját. Misére jöttek!

- Larry, fiam! Hova mész? - kiáltott az asszony, mire mindenki a fiú felé fordult. Larry felszökkent a templom mellett álló kordéra, s az emberek felé fordult. Megvárta, amíg mindenki rá néz, s csend lesz. Beszélni akart.

- Elmegyek a toronyhoz, el kell mennem. Ne higgyetek a vén kuruzsló Voghan-nek, bármit mond is rólam és a toronyról, nem igaz, hazugság! Ő ölte meg a Félnótást is, mert nem akarta, hogy rájöjjön a torony titkára. Voghan örült, áruló!

A tömeg zúgolódni kezdett, s lassan megindult a fiú felé dühösen. Senki sem hitte el neki, amit a kocsirol beszélt. Leugrott és futni kezdett a part felé. El akart kötni egy kiscsónakot, egy lélekvesztőt. Ha elég sebesen evez, nem érik utol, tudta, hogy a toronyig nem merik követni; le fognak maradni.

Mikor a mólóhoz ért meglepődött, nem üldözték, nem akarták elkapni. Egyetlen gyerek szaladt csak utána az idevezető sáros úton, de elkanyarodott, s rohant tovább a part mentén. Larry kiválasztott egy stabil csónakot, nem tudta kinek a tulajdona, de ez nem is nagyon érdekelte. Belehuppant, eloldozta a nyirkos kötelet, s erőteljes karcsapásokkal evezni kezdett. Amikor kiért a sziklák mögül, s meglátta az előtte magasodó tornyot, furcsa érzés kerítette hatalmába: mintha mindez már megtörtént volna, s nem először van itt, nem először hallja a lapát mentén csobbanó tengervizet, s mintha már látta volna máskor is a közeledő, lassan föléje magasodó tornyot. Elkergette az örült gondolatot, hátrafordult. Senki sem követte, a hajók egy része kint volt az öbölben, a maradék pedig nyugodtan ringatódzott az enyhe szélben a parthoz kötve.

Előrefordult, lazított az evező fogásán, de a csapásokat nem hagyta abba. Már fáj a karja, de megpróbálta elűzni a kellemetlen érzést azzal, hogy másra gondol. Ezt még az apja tanította neki, amikor Larry leesett az egyik szikláról. Nem sokat, talán hét lábnyit zuhant, de szeren-

csétlenül ért földet, s eltörött a bal lábszára. Apja akkor magyarázta el neki, hogyha egészen másra gondol, másra koncentrálsz, akkor kiűzheti tagjaiból a visító fájdalmat egy időre.

Két óra elteltével már teljesen besötétedett, a lélekvesztő fölé magasodott a torony. Ilyen közről még nem látta a hatalmas építményt. Oldalán apró, csillogó üveggel fedett nyílások voltak, biztosan ablakok. Körülöttük vastag vaspántok és szürke, mintás fémlemezek fedték a falakat. Larry felnézett a magasba, ahonnan a fényt szokta látni, de már annyira közel volt a torony aljához, hogy nem látta a tetejét a monstrumnak.

Kikötötte a csónakot az egyik ilyen pánthoz, s bemászott a betört üvegen. Le kellett hajolni, annyira alacsony volt a terem, ami bent várta. Teljesen sötét volt minden, tapogatódzva halad előre, görnyedve. Kitérte a furcsa ajtót, s egy meredek, kis lábak számára készült lépcsőt fedezett fel, ami a magasba ívelt. Elindult rajta a tetőig, hogy megkeresse azt a valamit, ami fent várja a torony tetején.

A faluban nagy volt a csend. Miriam és Aben nem mertek kimenni a házból, féltek, hogy a falusiak őket fogják okolni a Voghan haláláért. A pap már haldoklott, amikor rátaláltak a katedra mögött; megmérgezte magát.

Némán ültek az asztalnál, egy halványan pislákoló gyertya fényénél. Ők is gyászoltak, de ők a fiúkat, aki már három napja ment el. Nem reménykedtek, azt gondolták, hogy Larry meghalt.

Negyednap aztán, estefele, amikor már kezdett sötétedni, néhány ember kint állt a mólón, s a tornyot nézték. Sötét volt, s komor, mintha tudná, hogy akaratlanul is ő a tragédia okozója. Az emberek álltak, s halkán beszélgettek, de nem nagyon figyeltek egymásra. Vártak valamire, amit nem tudtak kifejezni, s remélték, hogy előbb vagy utóbb megtörténik.

A torony tetején kezdődött az egész. Először egy kis sáv telt meg fénnel, s ez a fény elkezdett a torony aljáig terjeszkedni. Egyre több és több szint gyulladt ki, telt meg fénnel, s rohamosan közeledett a tenger sötét vize felé.

Percek múlva a torony fényárban úszott, s beragyogta az emberek arcát, akik a partról nézték. S a halászok mosolyogni kezdtek, rájöttek, hogy a fiúnak igaza volt, s nem halt meg.

* * *

A folyosót rejtett lámpák világították meg, egy magas, egyenruhába öltözött ember lépett ki a liftből, kezében egy vékonyka mappával, s elindult az ajtó felé. Bedugta a nyakában lógó azonosítókártyát, s belépett. Egy széles íróasztal mögött egy idősebb, ősz férfi ült, az előtte heverő papírokat nézte. A tiszt érkezésére felemelte a fejét.

- Jutottak valamire, Johnson százados? - kérdezte az előtte álló férfitől.

- Igen, uram. Sikerült megfejteni a tegnap sugárzott vhadhachuk tachion-adást. Egy ősrégi formátum, amelyet az ellenség már legalább kétszáz éve nem használ, ezért volt nehéz.

- Helyes. És mit tartalmazott a vhadhachuk adás?

- Uram, ez a legmeglepőbb. Egy ember feltartott kézzel áll, s valamilyen ismeretlen nyelven beszél. Lamerty professzorék már órák óta kutatnak a könyvtárban, de eddig még nem tudtak rájönni, hogy kitől származik az adás.

A parancsnok elgondolkozott.

- De hát tudjuk, hogy honnan érkezett az adás, nem?

- De, uram. A G566 jelzetű csillagszektorból, de a hajó adattára szerint annak a rendszernek nincsenek lakott világok, s nem vezet arra se kereskedelmi, se katonai útvonal. Emberi lénynek nem szabadna ott tartózkodnia!

- Valakinek mégiscsak kell ott lennie, hiszen fogtuk az adást - mondta a parancsnok.

- Lehet, hogy egy újabb vhadhachuk csapda? - kérdezte a tiszt.

- Nem hiszem, százados, a vhadhachuk-ok nem ostobák annyira, hogy saját tachion-nyalábjaikkal adják a csali-üzenetet. Itt valami másról van szó! Nézzük sorban, oké? Szóval, fogtunk egy tachion-nyalábot, amelyet köztudottan a vhadhachuk flotta használ. Egy értelmes üzenet, a számunkra.

- Nem kimondottan a számunkra, a tachion-nyalábot bárki foghatta, aki beleesik abba a kúp alakú területbe, amelyben az adó ad - szólt közbe a tiszt.

- Ez igaz. A furcsaság az, hogy olyan kódolást használt az ismeretlen, mint, amit kétszáz éve a vhadhachuk flotta. Ez két dologra enged következtetni: vagy át akar verni minket, azt akarja, hogy odamenjünk, vagy ténylegesen egy kétszáz éve használatlan hajóról küldte a jeleket, s ezek a jelek a G akárhányas csillagszektorból származnak. Az viszont még mindig nem tiszta előttem, hogy egy ember miért vhadhachuk csatornán ad.

- Ez az egy, amit nem értek én sem - helyeselt teljesen feleslegesen a tiszt.

Néhány pillanatig csendben volt a parancsnok. Aztán a fedélzeti komputer terminálja felé fordult.

- Mi a szektor neve? - kérdezte hátra sem nézve.

- G566 - lapozott bele a kezében lévő dossziéban.

Megkereste a csillagszektor, s elmélyülten tanulmányozta a különféle ábrákat, amiket a számítógép kirajzolt. A napja kisebb volt, mint a földi, s kevesebb bolygó keringett körülötte. Lakható bolygója egy volt, a harmadik, de számítógép adatbázisa alapján lakatlan volt.

Nehéz volt eldöntenie, vajon csapda-e, vagy tényleges vészjelzés. Ha csapda, ezzel a hajóval van esélyük a menekülésre, a vhadhachuk flotta nem szállhat szembe vele sebesség terén. Ha pedig tényleg vészjelzés, akkor amúgy is kötelessége lenne a hivatali szabályzat szerint azonnal a hajótörött segítségére sietni. Mint minden flottaparancsnok, ő is arról volt híres, hogy gyorsan döntött, és általában helyesen.

- Johnson százados! Adjon parancsot a gépháznak, hogy készüljenek fel az ugráshoz. Értesítem a flotta többi parancsnokát is, hogy biztosítsák ezt a szektort a távollétünkben.

- De, uram! Mégis, mit gondol, mit fogunk ott találni? - akadékoskodott a tiszt, aki egészen más döntést várt a feljebbvalójától.

A parancsnok elgondolkozott.

- Talán egy elsüllyedt világot...

Az uralkodó álma

„Az éj sötétje, a mélység halálos csendje, a semmi kietlensége. Az űr. Néma azoknak, akik hallgatják, sötét azoknak, akik nézik, bámulják, rejtőzködő azoknak, akik titkait keresik. Az ember azonban lehúzta a leplet, megismerte és meghódította az univerzumot, űrhajói száguldva szelték át a hatalmas kiterjedésű teret, rendszertől rendszerig tartó ugrásokkal; hatalmas csillagvárosok születtek a semmiből és pusztultak el örökre, hogy az utódok még azt se tudják, voltak, léteztek a múlt homályában.

Emberek, akik hatalmasnak hitték magukat, bizonyultak kicsinek, erejük nagy volt, de elhanyagolható az üres semmijéhez képest. Legendát akartak teremteni, de csak példázatok születtek, mert nem voltak méltóak arra a sorsra, amire önmagukat szánták. Az uralkodók korszaka volt ez, kik régen meghaltak, s ma csak kevesen tudnak létezésükről...”

A tér ama pontján nem volt semmi sem, kivéve az apró, emberi szem számára láthatatlan, ritkásan elszórt anyagmorzsákat. Végtelen nyugalom árasztotta el a teret, ember nem járt itt és amekkora az univerzum, igen nagy volt az esélye annak, hogy sohasem is fog.

A hatalmas test egyik pillanatról a másikra tűnt elő, egy fényes villanás kíséretében. A fém-szerkezet még remegett enyhén, amikor kilépett a hadihajó a hipertérből, aztán lassan megnyugodott. Ember még nem alkotott ekkora gyilkos gépezetet, mint ez a hajó, amely képes volt pár energiatöltettel letarolni egy bolygó felszínét. Rettegés kísérte, amerre ment, bár még sose vetették be senki ellen sem a galaxisban, mégis a híre vészterhes volt. Az Emperor méltán viselte nemes nevét, arról az emberről elnevezve, aki markában tartotta a galaxist, adókat zsarolt a bolygók szabad népétől, és császárra nevezte ki magát, mert senki se választotta volna meg önként.

A hajó hosszúkás volt, építése egy kisebb bolygó összes fémkészletét felemésztette, emberek ezrei dolgoztak a kivitelezésben és százak a terveken. A fegyverzet és az irányító berendezések a legprecízebb mérnökök kezeit dicsérték, a páncélzat tökéletes volt, úgy tervezték, hogy ember által építhető hadihajó ne tudja átütni. Az Emperor büszkén vonult végig a galaxison, a lakott rendszereken, megmutatva a hatalmat, ami az uralkodó kezében volt.

A parancsnok idegesen lépkedett ide-oda, kezeit néha meglóbálta. A navigátorok, technikusok, mérnökök vigyázzban álltak mögötte. A nagykövet unottan álldogált az egyik sötét zugban. A parancsnok megengedhette magának a fegyelmetlenséget, bár tudta, hogy nem jó, ha beosztottjai ezt látják, de mostani helyzet annyira különleges volt, hogy már ilyesmi se számított.

Az irányítóterem nagy volt, sorokban terminálok álltak, megfigyelőernyők, műszerfalak. Mégis mindig két dolog fogta meg az embereket, akik ismeretlenül léptek be ide: a középben lebegő hatalmas sötét űrtérkép, és a teremtet az ajtóval szemben beborító megfigyelőablak, amelyen keresztül a vénséges csillagok milliárdjai pislákolnak be. Ezért csupán halvány derengés vonta be az irányítótermet, különben nem lehetett volna látni a távoli napokat, galaxisokat, szupernóvákat. A pultok felett kékes világítás égett, néhány helyen emberek ültek és némán figyelték a monitorokat. A többiek mind sorokban vártak.

A széles ajtó minden hang nélkül lassan szétnyílt, öt alak vált láthatóvá az éles fényben. Két magas, egyenruhás férfi lépett be előre, egy lassan lépkedő ember követte, majd megint két

egyenruhás. Az ajtó aztán ismét bezárult és megint csupán a halvány derengés uralkodott a teremben.

Az egyenruhás, feszes tartású négy férfi hátul maradt, csak az általuk eddig körülvelt ember közeledett csendesen. Fehér köpenyt, aranyozott, csatos övet és szürke kesztyűt viselt, ujjain egy zöld és egy vörös gyűrű világított, ősz, csapzott haját vékony ezüst korona övezte. Arca ráncos volt és öreg, megviselt, de szembogaraiban vad, fiatalos tűz égett. A parancsnok térdet hajtott és kezet csókolt.

- Ó, uram. Isten hozta a hajón - mormolta halkan.

- Állj fel, fiam - az uralkodó hangja mély volt, kissé rekedtes.

Az emberek feszengve lesték, hogy mi fog történni. Tisztelték és félték a császárt, ismerték hatalmát, de hallottak irgalmatlanságáról is.

- Nagy megtiszteltetés az embereimnek és nekem, hogy velünk tart erre az útra - mondta a parancsnok halkan.

- Úgy vélem, fiam, hogy nagy esemény, amit átélünk. A galaxisunk védelme végre teljes, álmaim valóra váltak. Sikerült megépíteni az első ilyen hadihajót, meg kell néznünk mit tud és utána döntenünk, érdemes továbbiakat építeni. A periféria lázadóit végre megértik, hogy nincsen más, csak a galaxis, vagy csatlakoznak vagy meghalnak.

- Igen, uram - helyeselt a parancsnok.

- A halál, fiam, ez az egyetlen dolog, amellyel az embereket engedelmisségre lehet kényszeríteni, előbb vagy utóbb így meghátrálnak. El kell ismerniük az isteni igazságot, melyet én viszek el nekik - sípolva vette a levegőt az uralkodó, a parancsnokot zavarta ugyan, de megpróbálta még a gondolatát is elűzni ennek, hiszen az uralkodó belelát mindenkinek a fejébe, egyből megérezné ezt a zavaros gondolatot.

- Most pedig, fiam, vezess körbe kérlek - utasította a parancsnokot a császár. A hadrendbe állt navigátorok szétváltak, hogy utat engedjenek az uralkodónak. A tompa derengésben látta a két középen lépkedő ember a katonák arcát, a többségén földöntúli mosoly ült. A császárt elégedettség töltötte el, míg a parancsnokban megmozdult valami furcsa gondolat, de nem engedhette, hogy a felszínre törjön, félt az uralkodó haragjától.

Egy órát töltöttek el együtt, a parancsnok magyarázott, az uralkodó kérdezett. Húsz percig álltak a széles panoráma előtt, aztán császár némán bámulta a csillagokat és nem szólt sokáig semmit se. A parancsnok pedig egész idő alatt őt figyelte csendben. Valahol csodálta az öregembert, de ugyanakkor meg is vetette a kegyetlenség miatt. Ez alatt a rövid egy óra alatt többször eszébe jutott, hogy míg ő csak negyvenöt éves, addig ez az öregember már túl van a százhatvanon is. Nem tudta mennyi idős pontosan a császár - kevesen emlékeztek arra az időre, amikor még nem volt a galaxisnak uralkodója, aki összefogja a világokat, egyesítse és leigazza azokat, akik nem akarnak csatlakozni. Végiggondolva, az uralkodó egyetlen eszköze a pusztítás volt, amellyel szépen lassan a maga akarata alá gyűrte a rendszereket, a bolygókat, az embereket, ezen szépíteni sokat nem lehet, legfeljebb ügyesen forgatott szavak mögé bújtatni. De a parancsnok nem tudta kivonni magát az uralkodó alól, neki is nagy része volt az öldöklésben, hiszen ő a galaxis negyedik embere, ő volt a flotta, és most ennek a monstrumnak az ura, amely milliárdok halálát okozhatja órák alatt. Óriási teher volt a pusztítás, s nehezen birkózott meg vele eleinte, amikor még gyalogosként harcolt, pedig akkor egy-egy bevetés során mindössze pár embert ölt meg, most meg percek alatt százakat, ezreket. De valahogy hozzászokott ehhez, mint annyi máshoz az életben.

Ott álltak és nézték a csillagokat. Aztán egyszer csak megfordult az uralkodó és a parancsnok vállára tette a kezét.

- Látod, fiam, ezt a sok apró fényes csillagot, a távoli galaxisokat. Ez az univerzum a mienk. Csupán ezé a maroknyi emberé és az én feladatom, hogy egyesítsem ezt a népséget, megmutassam nekik, hogy mekkora a tér. S ezt nem akadályozhatja meg senki és semmi sem, még maga az istenek sem. Itt most én leszek az isten...

A parancsnok némán állt, úgy érezte, hogy az uralkodó ismeri minden rejtett gondolatát, hiszen az előző szavak saját gondolataira voltak válaszok. De már nem félt az uralkodótól annyira, rájött, hogy bármit gondol felőle, az nem számít. Ennek a hatalmas embernek csupán a tettek számítottak, csupán ezt az egyetlen dolgot tudta értékelni, és a többi apróságnak tartotta. Valahol megértette a császárt és ez volt a lényeges.

- Uram - kezdte óvatosan -, miért mondtad az előbb, hogy te leszel... az isten? - nehezebbre esett kimondania ezt a szót.

- Fiam, az emberek mindig is vágytak egy olyan valakire mint én. Vágyakoznak egy olyan elérhetetlen lény után, aki kételyek közt tartja őket, de sejtelmesen mégis megadja a választ. Olyan lény kell nekik, aki hatalommal bír, ki maga is ember volt valaha és aki irányítja őket. Semmi más nem kell hozzá, s én leszek ez a lény. Tudom, kegyetlen vagyok, de hát minden isten az volt, még ha nem is ezt állította magáról. Érted?

- Igen, uram - válaszolt.

Tovább mentek, de a beszélgetés már másról folyt. Az uralkodó megcsodálta a terminálokat, a műszereket és a középen méltósággal forgó hologramot, aztán kedvesen mosolyogva, őrei kíséretében kilépett a teremből. Még órák kellettek, mire teljesen visszaállt a rend a régi kerékvágásba. Az emberek a császár hatása alatt voltak.

Másnap az egyik technikust rajtakapták, amint a hiperhajtómű áramköreit piszkálgatja; megkérdezték tőle az örök, hogy mit akar, de nem válaszolt, makacs módon hallgatott és kijelentett, csak a parancsnokkal hajlandó beszélni, vagy magával az uralkodóval, senki mással.

Amikor jelentették a parancsnoknak, először meglepődött a dolgon, sehogy se fért a fejébe, hogy miért akarna vele egy technikus találkozni. A bajkeverőt egy kicsiny cellában őrizték, amíg ki nem derül, hogy pontosan mit keresett a lezárt részben, az aknarendszerben, a vezérlő elektronikánál. Igaz, szerszám, egy rövid csavarhúzó leszámítva nem volt nála, de az azonosítója alapján nem lett volna szabad lemásznia a vezérlőelektronikához. A parancsnok értetlenül állta a történetek előtt és talán épp ezért döntött úgy, hogy személyesen vizsgálja ki az ügyet.

Még volt a vacsoráig két óra, s nem volt semmilyen fontos dolga sem, elindult lefelé a legalsó szintre, ahol a katonák szállásai és a börtönszekció volt. A lifttel pillanatok alatt suhant a mélybe, kilépett a hiányosan megvilágított folyósóra. Alig tett meg pár lépést a tükörsima fémlapokkal határolt folyósón, olyan érzése támadt mintha már valahol máshol látta volna ezeket a falakat. Mintha valamit felhasználtak volna a hajó tervezői, amit valahol egyszer láttak. Nem jutott eszébe, pedig emlékezett rá világosan, hogy ugyanilyen félhomályban sétált csendesen egy folyósón, valahol a galaxis egy más pontján. Talán az öreg Terrán? Nem, ott biztosan nem, mert a Terrán nincsenek ilyen helyek. Megpróbálta kivenni a fejéből, most nem ért rá ilyesmivel foglalkozni, egyébként is figyelnie kell a kereszteződéseknél a falra festett jelzéseket, hogy odataláljon a börtönhöz.

Öt perc se telt el, amikor egy alacsony berácsozott ajtóhoz ért. A vasak mögött egy széles szobában, kopott asztal mögött egy egyenruhás katona ült, de ruhájának színe elárulta, hogy ő a védelmihez tartozik. A parancsnok megigazította a kabátja szegélyét és előrébb lépett, hogy a monitort bámuló férfi észrevegye.

A rács nagyon lassan nyílt szét, a parancsnok megvárta, amíg szabad lesz az útja és belépett. Az asztal mögött ülő fiatal férfi felpattant és tisztelgett, ő pedig - korántsem olyan hevesen mint a kiskatona - viszonzta.

- Vezessen a fogolyhoz! - utasította, mintha nem tudná az őt, hogy kihez jött. Kíváncsiságból megkérdezte, van-e még a technikuson kívül a cellákban, de nem volt. Egyetlen foglyuk volt és az is félig civil személy. Jellemző! - gondolta.

A cella tényleg nagyon kicsi volt, alig fértek el benne ketten. Már előre odakészítettek a parancsnoknak egy széket. Leült és fürkészve bámulta a technikus arcát. Kortalannak látszott, nem tudta megállapítani, hogy fiatal-e vagy idősebb. A másik arcát beborító dús szakáll okozta talán vagy a huncut mosoly? Nem tudta megállapítani. Mindenesetre azt észrevette, hogy a priccsen fekvő férfi rajta mosolyog.

- Mi olyan vicces? - kérdezte agresszívan.

- Ó, uram. Látja, eljött hozzám. Pedig meg volt az esélye, hogy kivizsgáltatja alaposan az ügyemet, kiszab egy kisebb büntetést, esetleg kitesz a következő lakott bolygón. De akkor nem tudta volna meg azt, amit mondani akarok.

- Hogy hívják? - kérdezett ellenvetést nem tűrő hangon.

- Morgannak, uram.

- Rendben. Mit keresett a hiperhajtómű vezérlőben Morgan?

- Had kérdezzek most én először, megígérem, utána válaszolok minden kérdésére - ült fel a szakállas és mélyen a parancsnok szemébe nézett, de az elkapta a tekintetét. Gondolkodott a válaszon, aztán visszafordult.

- Rendben. Kérdezzen, de tőlem ne várja, hogy mindenre választ adjak.

- Nos. Tudja, uram, hogy mi a végső úti célja ennek a szörnyeteg hajónak?

- Igen, pontosan tudom - hangzott a válasz.

- Ön azt hiszem téved, uram. Nem tudja, mert amiről azt hiszi, az hazugság. A császáron és még néhány emberen kívül senki sem tudja az igazságot. A végső cél a Terra.

A parancsnok meghökkent, közelebb hajolt, nem akarta, hogy bárki is meghallja odakint, mit beszélnek.

- De hiszen a Terra a galaxis túlsó felében van, mit keresnénk mi ott? - kérdezett értetlenül vissza.

- Ó, uram. Az uralkodó legfőbb vágya, hogy elpusztítsa a Terra-lakókat, leigazza azt a csodálatos bolygót, amelyből talán csak egy van az egész univerzumban.

- Ugyan már! Miért tenné? Kétségtelen, hogy vannak problémáink a Terra-rendszerrel, de apró diplomáciai súrlódásokért nem fogjuk felégetni az összes bolygójukat. Ez képtelenség!

- Nem uram, itt téved ön. Nem ismeri saját uralkodóját. Neki csupán egy dolog a fontos: minél nagyobb hatalma legyen, uralkodni akar minden atomon a galaxisban, de ez nem fog sikerülni. A Terrát pedig azért akarja letarolni, megsemmisíteni, mert a Terra ereje jóval nagyobb mint

az övé, hisz mindenki tudja, hogy ez a bolygó volt fajunk bölcsője, pszichológia erejét akarja kitörölni az emberekből, mert erősebb mint ő.

- Badarság! Elég legyen ebből! Mit keresett az elektronikánál? - váltott témát a parancsnok - Most maga következik! Válaszoljon!

A szakállas a zsebébe nyúlt és egy kicsiny, keskeny kártyát húzott elő és a parancsnok kezébe adta.

- Tudja mi ez, uram?

- Egy elektronikus áramkör, de nem tudom mire való, nem vagyok szakértő.

- A hiperhajtómű vezérlésénél egy ugyanilyen irányítja a kioldást, blokkolást. Ha sikerült volna kicserélnem az eredetit ezzel, a hajtóművek pár órán belül beindultak volna látszólag maguktól, a hajó rövid ugrást végez a hipertérben és pontosan egy csillag belsejében köt ki. De sajnos megzavartak...

- Úristen! Maga örült! Miért akarta elpusztítani a hajót?

- Hát még mindig nem érti?! Ez egy elmebeteg öregember, semmi más...

- Ne merészeljen így beszélni... - fakadt ki a parancsnok.

- ...meg kell akadályozni, hogy eljusson a Terráig! - fejezte be a technikus.

- Maga tényleg nem normális!

- Nekem semmi bajom sincs, uram, de az uralkodója túl magasra akar repülni, túl sokat akar elérni, túl nagy hatalmat tudhat a magáénak, túl akar szárnyalni mindent - de nem fog sikerülni. Tudja hány millió, hány milliárd embert öletett meg minden ok nélkül? Tudja hányaknak kellett menekülniük a pusztító ereje elől? És most itt van az Emperor, a félelem száguldó szimbóluma, halkan oson az űr rejtett járatain keresztül, elhozva mindenki számára a halált, a rettegést és az iszonyatot. Parancsnok, maga a Terrán született, védje meg nekünk, embereknek ettől az örülttől, akár az élete...

- Elég legyen, fogja be a mocskos száját, maga áruló - kiabált a fogollyal. - Honnan vette ezt a sok hülyeséget, honnan a fenéből tudhatná maga, ha állítólag még nekem se árulta el az uralkodó? Ezt magyarázza meg nekem!

- Biztosan hallott már Tadaussi-köztársaságról. Ez egy több rendszerből álló szövetség, tagjaik nem hajlandók alávetni magukat az uralkodó akaratának.

- Igen, de mi köze az egészhez a tadaussiaknak?

- Én nekik dolgozom - mondta csendesen a szakállas, mintha egy kicsit szégyellné.

- Ó, tudhattam volna! Maga átkozott áruló! Egy kém a hajón! - kiabált, nem érdekelt az sem, ha kint hallják.

- Én áruló? Uram, ön az áruló, ha hagyja elpusztítani a hazáját, a bolygót, melyről fajunk származik.

- Hallgass, vagy szétlövöm a fejed! - kihúzta a fegyverét az oldalán lógó tokból és a fogolyra szegezte. A férfi leborult előtte, felnézett és mosolygott.

- Ha lelő, az azt jelenti, hogy megértette, amit mondtam. Látja, én is vagyok olyan fanatikus, mint az a rohadék odafent! Látja, uram! Na, ki az áruló?

Csak egy alig érezhető remegés futott végig a fegyveren, semmi többet nem érzett. Aztán a fogoly fennakadt szeméire nézett. Elrakta a pisztolyt és kilépett a cellából. Láta, hogy kint az őr döbbenetesen néz rá, egy darabig némán követte a parancsnokot a tekintetével. Már a lift előtt járt, amikor rájött, hogy még mindig a lapocskát szorongatja a markában, a zsebébe süllyesztette, megigazította az egyenruháját és belépett a fülkébe.

A hídon csend volt, mindössze ötven tartózkodtak a teremben. Három ember a pultok előtt ült és bámulta a terminálokat, folyt a hajó szokásos éjszakai ellenőrzése, de ehhez nem kellett személyzet, hiszen mindent a gépek végeztek. Csupán az a néhány ember ült itt, akik a számítógépek eredményeit figyelték.

A vezérlőterem közepén a hologram előtt a parancsnok és egy tiszt állt, halkán beszélgettek a hajóról, a légénységről. A parancsnok azonban nem nagyon figyelt oda, nyugtalan volt a technikus miatt. Már két nap telt el az eset óta, de nem kapott semmilyen visszajelzést. Pedig várta, hogy felelőségre vonják vagy legalábbis megkérdezik, hogy miért lőtte le. Tudta, hogy nem terheli valós felelősség, parancsnoki minőségében bármit megtehet, csak az uralkodónak kell számot adnia tetteivel. Nem, ezért nem fogják felelőségre vonni.

Az idő lassan telt, a tiszt közben visszaült a helyére, hogy folytassa a munkáját, a parancsnok egyedül maradt a gondolataival. Megtapogatta a zsebében lapuló kártyát, nem tudta még mindig elhinni, hogy a hajón egy tadaussi kém lapult meg, aki játszi könnyedséggel a halálba küldhette volna ezt a monstrumot. Azzal is tisztában volt, hogy rajta kívül senki se tud a megíúsult merényletről, talán nem is kéne említeni? Az uralkodónak el fogja mondani, bár sejtette, hogy iszonyatos megtorlás lesz a következménye, a Tadaussi-köztársaságnak befelelegzett, ha az Emperor belép a Tadauss Alpha rendszerbe. Kő kövön nem marad, a hadihajó erejével még maguk a tervezők sincsenek teljesen tisztában, nemhogy az uralkodó vagy a kezelő személyzet. Persze, ha hallgat, és megőrzi a titkot magának, akkor még marad a tadaussiaknak idejük, ha nem is sok, mert egyszer biztosan sor kerül a köztársaságiak kifüstölésére is.

Aztán rájött, hogy nehéz lenne az uralkodó elöl elrejtene a gondolatait, hiszen úgy olvas az emberek fejében, mint más egy nyitott könyvben. Elhatározta, elmond az uralkodónak mindent, ami két nappal ezelőtt történt.

Nagyjából egy óra telt el, amikor hirtelen fényesség árasztott el a termet. Az uralkodó lépett be négy testőrével, a gárdisták hátul maradtak és az öregember megállt pár lépéssel előrébb. A parancsnok elé ment, letérdelt és köszöntötte urát. Most szürke tógát viselt, arcát a csuklya mögé rejtette. Megfogta a parancsnok karját és óvatosan felhúzta, jelezve, hogy keljen fel. Az ablakhoz lépkedtek, s amíg oda nem értek az uralkodó nem szólt egy szót sem. Kinéztek a csillagokra, ugyanúgy mint két nappal ezelőtt.

- Majdnem százhatvan éve élek a galaxisban, de ehhez fogható szépséget sehol másutt nem láttam. A csillagok örökéletűek hozzánk képest, annyira parányiak, kicsik vagyunk. De eljött az idő, hogy végre mi uralkodjunk a milliárd nap fölött, az ember erre teremtett az istenek által. A távolság nem távolság többé, az ugrással legyőztük legfőbb ellenségünket, az időt! Régen, amikor még nem ismerték az emberek a hiperugrást, évezredekig tartott volna, amíg az egyik csillagtól elérnek a másikig.

A parancsnok nem tudta követni az uralkodót, sokkal súlyosabb problémák foglalkoztatták, nem tudott figyelni a szavakra, a saját szavait próbálta megfogalmazni, nem tudta, hogyan mondja el a császárnak, mire készült az alattomos gazember.

Az uralkodó hátat fordított a csillagoknak és a parancsnokra nézett.

- Tulajdonképpen azért jöttem, mert sajnos módosítanunk kell az előre tervezett útirányunkat. Mekkora ugrásra elegendő üzemanyagunk van?

A parancsnok ereiben megfagyott a vér. Nyelt egyet, megpróbálta nem kimutatni ijedségét.

- Akár a galaxis túlsó felébe és mehetünk, bőségesen van - válaszolt és meglepődött, mennyire természetes volt a mondata. Az uralkodó nem sejtett semmit sem, látszólag. Talán mégiscsak legenda az, hogy olvas az emberek fejében kavargó gondaltok között?

- Remek - az öregember arcán kísérteties mosoly jelent meg.

- Mi lesz... mi az új úti célunk? - kérdezte hebegve, továbbra is próbálta megtartani a közömbösség álarcát, de már egyre nehezebben ment.

- A Terra! - a szavak mennydörögtek, pedig ugyanolyan hangerővel mondta az uralkodó, ahogyan eddig beszélt, a parancsnok mégis úgy érezte. Hát mégis? Mégis igaza volt annak a szerencsétlennek? Úristen! - gondolta. Nem tudta mit mondjon, mit tegyen. Ujjai megmarkolták a zsebében fekvő lapocskát, de elhatározta, nem szól az uralkodónak. Félt attól, hogy az öregember rájön. Nem tudta mennyire ismeri zavaros gondolatait, de félt az uralkodó ismeretlen hatalmától, amelyről mendemondák keringtek, de még bizonyíthatóan senki sem adott számot róla.

- Uram - kérdezte félénken - miért megyünk a Terrához?

- Hogy kipróbáljuk a hajómat! Azok az átkozottak meg akartak ölni!

A parancsnok zavaros tekintetéből látta az uralkodó, hogy nem érti.

- Két vagy három napja elfogtak a hajón egy szerelőt, aki babrálni akart a hajtóművek vezérlésénél. Terrai ügynök volt. Átkozott népség! Ha sikerül megbütykölnie az elektronikát, akkor most már ki tudja, mi maradt volna az Emperorból. Persze számítottam ilyesmire, csak a legrosszabb az egészben, hogy az ellenségeink tisztában vannak a hajó egyik gyenge pontjával. De megkettőztem mindenhol a lejárathoz az őrséget.

Egy ideig csendben hallgatott a parancsnok, nem tudta, mit mondjon, de aztán összeszedte magát. Teljesen meg volt zavarodva, nem értette a helyzetet.

- Uram, beszéltem a technikussal és ő tadaussi kém volt, nem terrai.

Az uralkodó arca megremegett, mintha nem tudná eldönteni, mit válaszoljon erre, de aztán elmosolyodott és így szólt:

- Fiam, csak nem hiszed el egy ellenséges ügynök szavát? Nekem megbízható forrásaim vannak - várt egy pillanatot, a parancsnok mélyen az öregember csillogó szemébe nézett. Ilyet sose mert ez idáig tenni, ki tudja miért, de az uralkodó előtt mindenki lesütötte a tekintét, mintha már az aszott arc látványa is bűn volna a császárral szemben.

- Vagy talán megkérdőjelezed a szavam? - folytatta az uralkodó.

- Nem - rázta meg a fejét erőtlenül a parancsnok. - Csak... tévedtem.

- Készüljünk fel, fiam, az ugrásra. Én addig visszavonulok pihenni. Hosszú lesz az éjszaka... - azzal megfordult és kiestett, oldalán a négy testőrrel az irányítóteremből. A parancsnok magára maradt ismét, fejében vadul kavargtak a gondolatok, vadul söpörtek végig, mint a Terra mezői fölött a viharok. Szerette a Terrát, nem csak szülőbolygója volt, hanem az egyetlen hely a világegyetemben, ahol otthon érezte magát. Szerette az galaxisban máshol ritkán fellelhető hatalmas zöld erdőket, végtelen füves síkságokat, hóval borított hegycsúcsokat, a békés városokat. A Terrán lakni kiváltság volt, nagyon kevesek engedhették meg maguknak

az ott születetteken kívül ezt a luxust. Ó, és az állatok, a növények, az illatok, a puha föld, s a kis ház a fennsík tetején. Ott született, ott élte gyerekkorát; ezekre az évekre mindig mosolyogva emlékezett vissza.

És most itt áll, majd összeroppan a hihetetlen felelősség alatt. A Terra nem csupán egy bolygó, a Terra mindig is Terra marad, amíg világ a világ, s senkinek sincs joga ahhoz, hogy lekopaszítsa, elpusztítsa, kisöpörje a galaxis térképéről. Még nem tudott döntení, még nem. Kivette a lapocskát a zsebéből, és a halvány fény felé tartotta. Nem volt rajta semmi különleges sem, mégis mintha ólomból lett volna, tudta, hogy ezt csak ő érzi, megbékélt a tudattal. Percekig bámulta az aprócska kártyát, amellyel megakadályozhatja, hogy az uralkodó véghez vigye a borzalmat.

Szerencsétlen flótás - gondolta -, mindenképp meg kellett halnia, ha nem ő, akkor az uralkodó végzett volna a technikussal. Ha pedig most megteszi, akkor vele az uralkodó fog. Lassan kezdett rájönni, hogy a szakállas tadaussi igazat mondott, csak eddig az igazságot a parancsnok saját maga előtt eltakarta. Hány és hány világot támadtak meg, hány és hány embert öltek meg az uralkodó nevében. Úristen! És miért? Hogy egy beteg ember magáénak tudhassa a galaxist mielőtt meghal. Átkozott!

Előző nap leellenőrizte az apró elektronikus áramkört: tényleg a hiperhajtómű egyik logikája, s ezt behelyezve a megfelelő helyre, a hajtóművek beindulnak a kártyában tárolt program alapján. Kívülről senki sem tud beavatkozni. Nevetséges, hogy a hajó egyik leggyengébb pontja a legfontosabb eszközben van, a hajtóművekben. Azt nem volt ideje megfeyteni, hogy mi a végcélja a programnak, de sejtette, hogy a rajtakapott technikus nem hazudott - egy csillag belseje, a fényes, forró halál!

Zsebébe rejtette a kártyát, majd óvatosan körbenézett. A navigátor és a három mérnök némán leste továbbra is a képernyőket. A parancsnok tudta, hogy ezek az emberek tisztában vannak vele: a Terrához indul az Emperor, hogy pusztítson, öljön. A beszélgetés végét hallották, tudták, tudniuk kellett minek kéne jönnie most, mégsem szóltak egy árva szót sem. Vagy lehet, hogy tényleg nem hallottak semmit?

Kilépett az ajtón és elindult. Már ekkor tudta mit kell tennie.

Pár másodperc kellett, hogy hozzászokjon az erősebb fényhez. Elindult a hajó belsejébe vezető útjára, maga sem tudta, hogy pontosan hova kell mennie, csupán a sejtéseire hagyatkozott. Egy óráig barangolt az Emperor egyforma járataiban, amíg megtalálta az akna lejárátát. Több örrel is találkozott, de szerencséje volt, ezt a lejáratot nem őrizték, a tadaussi más úton jutott el a vezérlőig. Tudta, hogy amint bedugja az azonosítókártyáját az ajtó melletti részbe, fent a vezérlőben tudni fogják, hogy a parancsnok átlépte az alacsony zsilipkaput. Remélte, hogy lesz elég ideje.

Ránézett a karján lévő órára, már négy perce elhagyta a bejárátot, ment egyre lejjebb és lejjebb egyenesen a hajtóművekig. Az agya előtt megjelenő sematikus ábráról tudta, hogy aprócska benyílóban lesz az ajtó, ami mögött ott az elektronika. Öt perc múlva megtalálta, amit keresett. Majdnem guggolva kellett átbújnia a nyíláson, de végre bent volt. Első ránézésre nem volt semmi érdekes az apró beugróban. A falat itt nem borították csövek, kábelek, hanem téglalap alakú, lekerekített fémlapok, négy csavarra odaerősítve a falhoz. Ezek alatt van valahol az apró egység, amit ki kell cserélnie. Csak nem tudta, melyik lapot kell levennie. Elkezdte az elsővel, de nem ment, nem volt nála semmilyen szerszám. Elővette az azonosítókártyáját, nagy nehezen az élével sikerült kicsavarni, leemelte, de nem találta meg mögötte, amit keresett. Ijedten nézett körbe, tudta, hogy ennyi lemezt lecsavarni nem lesz ideje, jó ha öt

perce van, amíg az örök ideérnek. Érezte, hogy remegni kezd a keze, megpróbálta magát megnyugtatni. Tudta, hogy sikerülni kell, sikerülnie kell, különben...

Körülnézett, ekkor látta meg az egyik oldalsó lemezen a finom hosszú karcolást. Mintha megcsúszott volna egy csavarhúzó - jutott egyből eszébe - ez lesz az! Odalépett és elkezdte lecsavarni a védőlemezt. Az utolsó csavart hagyta a helyén, könnyedén el tudta fordítani és feltárol mögötte az elektronika azon része, amit keresett. Egyből kiszúrta a vékony lapkát, amit ki kellett cserélni. Óvatosan kifeszegette a pöcköket, de egy pillanatra megállt fűlelni. Távolról mintha dobogást hallana - már közelednek. Egy ideig hallgatózott, aztán eszébe jutott, hogy be kell fejeznie. Kicserélte a kártyát, az eredetit zsebébe csúsztatta és rögzítette a védőburkolatot. Elégedett volt, hogy még maradt ideje. Gondolt arra, hogy megpróbál kibújni az őrség markából, de hamar rájött, hogy már felülről is közelítenek. Aztán eszébe jutott, hogy ha elfogják és megtalálják a zsebében a lapkát, akkor egyből tudni fogják, mit cserélt ki. Azt a látszatot kell keltenie, mintha nem tudta volna végrehajtani a tervét. Hevesen nekilátott az első lemez melletti lecsavarásához. Kettőt sikerült leemelnie, amikor a dobogás erősödött mögötte és meghallotta a kiáltásokat. Egy fegyver csöve szegeződött a torkának hátulról.

- Fordulj meg nyomorult! - az ör hangja zihált a kimerítő mászástól. Engedelmeskedett és elvigyorodott, amikor meglátta a katona arcán a zavart döbbenetet. Nem számított rá, hogy a parancsnok, az uralkodó generálisa az áruló, leeresztette a fegyverét, a két ember egymással szemben állt, mélyen egymás szemébe néztek, figyelték egymás arcán a legapróbb rezdüléseket. A fiatal katona zavart volt, összekuszálódtak benne a történetek, míg a parancsnok tekintetéből büszkeség és elégedettség áradt. A fegyver csöve aztán ismét a torkának szegeződött. A katona intett és ő csendesen követte felfelé a létrán.

A trónterem nem volt olyan nagy mint az parancsnoki híd, nagyjából fele akkora helyet foglalt el. A terem végében egy emelvényen vaskos magas támlájú székben az uralkodó ült, ujjaiával az állát támasztotta alá, mint valami réges-rég mintázott kőszobor alakja. Arcán ideges rángás futott végig, amikor meglátta a foglyot. Gyomra összeszorult az idegességtől, legszívesebben kiabált volna, de nem merte megtenni az emberek előtt - majd ha kiküldte őket, egyébként még egyelőre nem akart egyedül maradni a parancsnokkal. Kezeit becsúsztatta lebernyege redői alá, érezte a hűvös fém gyilkos érintését, ettől egy kicsit megnyugodott.

- Engedjétek el! - utasította az öröket, akik egyből engedelmeskedtek és csendesen hátrább léptek. - Fiam, jöjj közelebb. Helyes. Térdelj le!

- Uram - a parancsnok megtette, amit az uralkodó parancsolt.

- Most pedig halljam, mit kerestél a hiperhajtómű elektronikájánál! - az öregember hangjában érezni lehetett a gyengeség halvány remegését, bármennyire próbált uralkodni az érzésein, nem tudta teljesen elnyomni.

- Uram... el akartam pusztítani ezt a hatalmas hajót - mondta őszintén a még mindig térdelő férfi.

- Az Emperort. Miért? Magyarázatot akarok!

- Uram, a magyarázat egyszerű. Az az ember nem terrai kém volt, hanem tadaussi, ezt te is nagyon jól tudtad. Mégis megpróbáltad rákenni a terraiakra a merényletet, csak hogy ürügyet kovácsolj a Terra leigázásához.

- Elég legyen! - kelt ki magából az uralkodó, kiemelkedett a székből. Intett az embereinek, hogy hagyják magukra őt. Szinte futva menekültek a katonák, testőrök az öregember haragja elől, amely ilyenkor kíméletlenül csapott le mindenkire, aki a közelben tartózkodott. Csak

azután folytatta, miután becsukódott az ajtó: - A Terra, a Terra! Miért érdekelné minket a Terra? Eddig több világot meghódítottunk, miért épp a Terra ilyen fontos, olyan mint a többi.

- Azért, uram - állt fel a parancsnok -, mert ez a bolygó volt az emberiség bölcsője, pótolhatatlan és utánozhatatlan. Ha elpusztítod, vele az emberiséget pusztítod el. Sajnálom, amiért csalódnod kellett bennem, de túl nagy volt a felelősség, ekkorát nem bírtam ki.

- Felelősség! Miféle felelősségről zagyválsz! Hiszen az mind az enyém, te csak a parancsaimat teljesíted, mint egy gép, milyen felelősséged lenne? Ha valakinek van, akkor az csak én lehetek a galaxisban, senki más. Vagy talán te vagy a császár? Téged választott a nép?

- A nép? - képedt el a parancsnok - Hiszen téged nem a nép választott, te önmagadat választottad. Felesleges itt és most szépíteni a dolgokat!

- Én vagyok a galaxis ura, s ettől a címtől senki sem foszthat meg! Még maga a nép sem! - azzal kitárta a két karját a képzeletbeli ég felé.

- Igaza volt a tadaussinak, örült vagy! Veszélyes...

- Én? - kiabált a császár. Lelépett az emelvényről s a parancsnok elé állt. - El akartál emésztetni az Emperorral együtt, ezek után én vagyok az örült?!

- Mi örültség akkor, ha egy bolygó elpusztítása nem az? Miért kellett pont a Terrát kiszemelned, a Terrát, ami fontosabb, lényegesebb a legerősebb vallásoknál is?

- Az emberekből ki kell üzni a múltjukat, ami egy régvolt világhoz köti őket. Másképp nem lesznek képesek meghódítani az univerzumot. S én vagyok az, akinek ezen változtatni kell, az áldozatok nagyok, de nem számítanak. Nem számít semmi sem.

- Ebben tévedsz, uram. S ebbe buksz is bele, csupán idő kérdése!

- Elképzelhető - az uralkodó tett egy lépést hátra és oldalt fordult, a falra festett képmását nézte. - De akkor is kitörölhetetlen nyomot hagyok a fejlődés hosszú, rögzös útján, amellyel előre jutunk. Egyben azonban biztos vagyok, te azt már nem fogod megérni.

- Tudom, hogy megölsz, de ezt sajnos vállalnom kell. Azt hiszem ez a legkevesebb amit a sok millió ártatlan emberi életért cserébe adhatok. De az én halálom visszaadja az emberiségnek azt, amit te elvettél tőle, mert uram, velem jössz!

A császár megijedt, előhúzza a redői rejtekéből a fegyvert és a parancsnok mellének szegezte, tudta csupán egy apró mozdulat és holtan esik össze a másik férfi.

- Bármit próbálnál tenni, a közelemben nem jutsz!

- Ó, uram, én nem foglak bántani, ne félj! De akkor is pusztulni fogsz erről a világról.

- Hallgass, nyomorult! Miután lelőttelek az első dolgom lesz, hogy kiadom a parancsot az ugrásra, aztán amikor a Terrához érünk, élvezettel fogom végignézni, amint az Emperor felporzseli azt a mocskos sárgolyót.

- A Terra a világok legszebbike, semelyik másik bolygón nincsen annyi szépség, mint ott. Ha felégted, azzal az emberiség lelkét füstölöd ki az univerzumból, magaddal együtt. - ismételte meg a parancsnok.

- Úgy beszélsz arról az átkozott világról, fiam, mintha valaha is jártál volna ott.

A parancsnok közelebb lépett az uralkodóhoz, aki számára csupán már csak egy öregember volt és sziszegve mondta:

- Átkozott, hát ennyit nem tudsz rólam? Ott születtem...

Az uralkodó lesújtva állt, megszólalni se tudott egy darabig. Már értett mindent és tudta, hogy az egész az ő hibája. Nem ismerte eléggé egyik legfontosabb emberét. Hiszen az Emperor megépüléséig nem is találkozott vele személyesen jóformán. Kár, hogy meg kell ölnöm - gondolta. Feljebb emelte a fegyvert, száját idélen vigyor torzította el, célzott és már húzta volna meg a ravaszt, amikor valahonnan a hajó gyomrából lassú remegés indult. Mindketten tudták mit jelent ez.

- Mi ez? - kérdezte az uralkodó - Ki adott utasítást ugrásra?

A parancsnok előhúzta az elektronikus kártyát a zsebéből.

- Ennek egy majdnem tökéletes másolata, amit kicseréltem - a parancsnok meglobogtatta a császár előtt. Az uralkodó arcán a ráncok görcsbe gyűrődtek, kezei ökölbe szorultak és üvölteni kezdett. A tehetetlenség elsöpörte minden gátlását, kibújtak belőle a vad ösztönök. A falak az energianyaláb fényénél halványan felragyogtak, megvilágították a csuklya alatt az öregember állati vadságot tükröző arcvonásait, visszacsillantak szembogarából, aztán megint olyan sötét lett, mint előtte volt.

Az örök feszült csendben várakoztak a trónterem bezárt ajtaja előtt, nem tudták mi folyik bent, bár halványan sejthették. Öt perc telt el, hogy a császár kizavart mindenkit. Ekkor kezdődött, a lassú moraj, ami elért hozzájuk, mint a tenger dagadó hullámai a távoli parthoz - valahonnan a hajótest mélyéből jött. Tudták, hogy a hiperhajtóművek indultak be, ugráshoz készülődött a hajó. Az emberek zavartan pislogtak egymásra, nem értették, hiszen előtte mindig szólni szoktak. Most azonban az összes kommunikációs egység néma volt, a levegő megállt, a feszültség viszont egyre növekedett.

A trónterem ajtószárnyai kivágódtak és kirohant rajta az uralkodó, nem szólt semmit, csupán elsietett. Akik látták az arcát, rémülten húzták meg magukat, leírhatatlan düh és idegességet lehetett kiolvasni az öreg pergamenszerű vonásaiból. Aztán a tekintetek befelé fordultak, a terembe. Páran elfordultak, mások meredt szemekkel nézték a parancsnok holttestét, előtte egy aprócska sugárpisztoly hevert. Mindannyian tudták, hogy az uralkodó végzett vele. S ekkor, mintha egyszerre döbrentek volna rá, mi történt, el kezdtek a liftek felé rohanni.

Az vezérlőteremben teljes volt a felfordulás, a mérnökök falfehér arccal álltak a konzolok fölött vagy idegesen a semmibe révedve tördelték a kezüket. Ekkor rontott be az uralkodó testőrség nélkül és egyenesen a halott parancsnok helyetteséhez ment, aki a széles ablaknak háttal állt és idegességében a száját harapdálta, egyenruhája gyűrött, arcán a félelem tükröződött, amikor a dühödt uralkodót meglátta. Az öregember megállt vele szemben, a fiatal férfi pedig letérdelt, ahogyan az illem előírta, ám az uralkodó erősen megszorította a karját és felrántotta.

- Állj fel! Mi ez az egész? - vont a kérdőre.

- Uram, nem tudjuk pontosan, de úgy néz ki a hiperhajtóművek beindultak maguktól - válaszolt félszegen.

- Nem értem mi a gond?! - dörrent rá a tisztre - Állítsák le!

- Nem lehet, uram. Nem fogad a vezérlő egyetlen utasítást sem. De...

- Akkor küldjenek le egy embert a vezérlőelektronikához! Mire vársz, nyomorult? - kiabált.

- Uram, már elindult, de... de... nem fog odaérni.

Az uralkodó elhallgatott. Tudnia kellett volna, hogy az az átkozott elárulhatja, tudnia kellett volna, hogy a Terrán született. Nem tudta ugyan, hogy merre vezet a hipertéren átvezető út, de sejtette, hogy egy olyan helyre, ahonnan még az Emperor sem tud visszatérni. Lelkét a rettenet sötét fuvallta szállta meg, kisöpörte a tudatát, érezte, hogy elemésztí. Elpusztították! Nem is a halál tudata fájt a legjobban, hanem az, hogy nem sikerült véghez vinnie, amit akart. Átkozottak!

A révületből egy kiáltás hozta vissza a valóságba. Az egyik navigátor kiáltott a mellette álldogáló tisztnek:

- Uram! Megvannak a végső koordináták! A számítások szerint egy csillag belsejébe vezetnek! - erre a kijelentésre megfagyott a levegő a vezérlőteremben. Az emberek felálltak és némán szemlélték az uralkodót, aki zavartan pislogott körbe.

- Mi a fenét várnak tőlem! Tehetetlen vagyok!

Az emberek nagy része elhagyta a vezérlőt, a császár egyedül maradt az ablak előtt a tiszttel, érezte, hogy nem uralkodó már, csupán egy megtört öregember. Tudta, hogy gyors lesz a vég, semmit se fog észrevenni, de nem is izgatta a halál annyira. Már megtapasztalta, megismerte, hiszen annyi embert ölt meg. A rohadékok! Most nem lenne ilyen helyzetben, ha előbb rájön annak az átkozott árulónak a titkára. A Terra! Ó, hisz csupán egy bolygó a sok közül, mit számít?

Aztán lejjebb apadt a dühe, amikor rájött, hogy tulajdonképpen sose látta a Terra hegyeit, az erdőket, a réteket, amikről a parancsnok beszélt neki. Talán tényleg akkora kincs volna?

A vezérlő hirtelen elsötétedett és vörös fények gyúltak mindenütt. A kijelzők villogtak, csipogás hallatszott az üres terminálokból. Rajtuk kívül alig tartózkodtak a teremben, az uralkodó körbenézett a katonáin, s mikor meglátta, hogy többen sírnak, a fogai között sziszegte: - Gyáva népség!

- Beindult a fluxuáció, nincsen visszaút - mondta elfojtott hangon a tiszt. Az uralkodó tudta, hogy a hajtóműben zajló folyamatok visszafordíthatatlanná váltak végleg.

Hát mégis sikerült a terrainak! Legyőzte az uralkodót, aki magát nagyobbak hitte a galaxisnál, aki uralni akart mindent. Nem érzett keserűséget, csak dühöt, mérhetetlen indulatot az emberek iránt, akik becsapták, rászedték és elárulták. Aljasság!

Utolsó pillanatban elmosolyodott. Azért emlékezni fognak rá, mint a legkegyetlenebb emberre, aki valaha is élt. Talán nem hiába halt meg, magával rántva a hatalmas hadihajó legénységét. Több ezredmagával megy sírba, de tudta, hogy egyszer még vissza fog térni, hogy befejezze, amit elkezdett.

A hajó mélyéből feltörő zúgás erősödött, aztán egyszer csak elhalt. A hajtómű elvégezte, amit kellett, megtermelte az energiát a tér megbontásához. Megfordult, hogy lássa, amint megnyílik egy csillag belseje előttük. Tudta, hogy mire felfogja, mit lát, már rég halott lesz. A tér elhomályosodott, s az emberi kéz által építette legnagyobb hajó eltűnt a térből, a távoli pontként pislákoló csillagok közönyösen vették tudomásul, hogy itt volt, s azt is, hogy elment - örökre.

„...de egyszer eljönnek ismét, pusztítani, uralkodni, leigázni, hogy aztán megint az örök feledésbe merüljenek, eltűnve röpke évezredekre az ember történetéből. Most nyugszanak csendesen, de egyszer felébred a szunnyadó erő, és végigsöpör a galaxisokon.”

A virág

A zsilip ajtaja kinyílt és két alak lépett elő a sötétből. Az egyik lassan leugrott a porba és segített a másiknak. A szürke talajon emberfej nagyságú lukacsos kövek, elvértve nagyobb sziklák voltak szanaszét szórva, nehezen haladtak, állandóan kerülgetni kellett a szikladarabokat, figyelniük kellett, nehogy elessenek.

- Miért nem maradtál a hajón? - kérdezte a lány a mellette haladó férfitől. A szkafander rádiója enyhén sistergett, de nem annyira, hogy egymás szavait ne értsék. A férfi a lány vélt arca felé fordult, de csak a saját sisakjának tükörképét látta a sötétített üvegben. Nem válaszolt a lány kérdésére.

- Tudod, hogy valakinek mindig maradnia kell a hajón a szabályzat szerint - folytatta a lány.

- Ugyan, Layla! Ki fogja itt ellenőrizni, hogy betartjuk-e a szabályzatot? Tudod, milyen messze vagyunk a lakott övezettől? Erre a meteoritra még soha senki se szállt le előttünk, s az elkövetkezendő száz évben biztos nem is fog.

A lány megbotlott, de ügyesen visszanyerte egyensúlyát. Jobban kell figyelnie a lába elé, gondolta - nem akart tizenöt másodperces esés után hasra érkezni. Nehéz volt ebben az alacsony gravitációjú környezetben lépkedni.

- Holb, a szabályzatot nem azért találták ki, hogy mindenki megszeghesse. Minden pontja mögött ésszerű magyarázat van... - kezdte a lány.

- Jó, jó! De mégse engedhetlek ki egyedül egy ilyen veszélyes helyre.

A lány nevetett.

- Holb! Ezen az elhagyatott meteoriton nem fogunk semmiféle élőlényt találni. Ne is reménykedj... legfeljebb egy-két érdekes követ, mint...

- Állj! - szakította félbe a lányt - Megbeszéltük, hogy egymás szakmájáról nem tartunk kiselőadást a másiknak. Te köveket gyűjtesz, én pedig gülüszemű lényekre vadászok - mondta a férfi magában mosolyogva. Eközben hátrafordult, már legalább fél kilométerre eltávolodtak a hajójuktól. Vigyáznia kellett a lépteire, Layla figyelmeztette arra, hogy nagyon alacsony a tömegvonzás. Holb persze tudta, csak megjátszotta az ostobát.

- Oké - fogadta el a lány.

Pár percig szótlánul mentek a végtelennek látszó sziklás tájon, a távolban szokatlanul nagy ívben görbült a horizont, fejük fölött csak a csillagok és a távoli nap ragyogott. A magasban apróbb törmelékek keringtek, amiket a meteorit csekély nehézségi ereje szippantott magához. Holb megállt és körbenézett, de mindenhol ez a látvány fogadta. Az űrhajójuk fele már eltűnt a horizont alatt, helyenként a nagyobb sziklák takarták el előle. Hirtelen szorongást fogta el, de nem értette miért. A világ egyik legbékésebb helyén voltak, s ő mégis halvány félelmet érzett. Eddig sose tapasztalt ilyet.

- Layla, te nem érzel valami furcsát? - kérdezte a férfi.

- Nem. Miért? - válaszolt a lány.

- Semmi, csak... csak olyan idegen ez a táj. És egy kicsit talán félelmetes.

- Ugyan, Holb. Hiszen már nem is tudom hányadik kisbolygóra, meteorra szálltunk le mintákat gyűjteni. Eddig nem éreztél semmi ilyet, s most hirtelen félsz. Hát tudod...

A férfi hallgatott, lassan elmúlt a furcsa érzet, folytatták az útjukat a kráter felé.

Még ötpercnyi út van előttünk - számolgotott magában a lány. Először azt gondolta, hogy a férfi ugratja, de amikor felbukkant a kráter a sziklák mögül, akkor elbizonytalanodott. Az alakja volt furcsa, szokatlan. A férfinek fel sem tűnt, de hát ő nem volt geológus. A kráter falai túl szabályosnak tűntek, elég meredekesek voltak. Layla még életében nem látott ilyen érdekes meteorkrátert. Lehet, hogy tévedett Holb, amikor azt mondta, senki se fogja meglátogatni ezt az űrben száguldó poros szikladarabot ebben az évszázadban, lehet, hogy tucatnyi geológus fog ellátogatni ide? A lány belekotort oldaltáskájába és elővette a kameráját. Szépen követve a horizont vonalát lefilmezte a körülötte lévő tájat, félve ért arra területre, ahol a barátja állt. Holb mikor meglátta, hogy Layla lefilmezi a körülöttük lévő világot, felkészült rá, hogy ő is benne lesz a filmben, ezért amikor ráirányultak a lencsék, integetni kezdett. Meg tudnám ölteni ilyenkor - mérgelődött a lány, s valamivel gyorsabban húzta tovább a kamerát. A krátert majdnem két percen keresztül vette, aztán eltette a készüléket és intett a fiúnak, hogy lemennek a kráter aljára.

Figyelve minden léptükre, lebotorkáltak. Itt már nem volt olyan nagy a porréteg, néhol kilátszott a kisbolygó sziklás talaja is. Layla ismét filmezni kezdett, Holb körbejárta közben a krátert. Elég nagy volt, hogy messziről, a hajóból észrevegyék a műszerek, átmérője nagyjából kétszáz méter lehetett, mélysége pedig negyven-ötven. Holb úgy érezte, egy kürtőben áll, ami valamilyen nagy robbanás nyoma.

Elsétált a kráter széléhez, felfigyelt egy vele egyenlő magasságú barna sziklára.

- Layla, gyere csak ide - szólt a sisakmikrofonba.

- Mi van? - kérdezte a lány.

- Találtam egy érdekes sziklát. Valahogy nem illik ebbe a képbe. Itt nincsenek barna kövek, itt minden szürke.

A lány gyorsan odaért, ámulva járta körbe az érdekes képződményt. Megtapogatta a szka-fanderének kesztyűjén át, elővett egy fémes dobozkát és az oldalán lógó sugárvágót, majd egy henger alakú darabot kimetszett a sziklából, beletette a dobozkába, és az övére akasztotta a sugárvágóval együtt.

- Érdekes. Ez a szikla nagyon messziről jöhetett, mert itt a közelben nincsen ilyen anyagú kőzet - mondta a lány, miután közelebből megvizsgálta az érdes sziklát.

Layla távolabb állt, s ismét filmezni kezdett, de most kizárólag csak a barna sziklára összpontosított. Fél szemmel látta, hogy Holb lehajol, és valamit ásni kezd.

- Layla, megint találtam valami érdekeseket. Olyanok, mint az ágyúgolyók - szólt a férfi, hangjából érezni lehetett a lelkesedést. Layla kikapcsolta a kamerát és odalépett a férfihez. Holb az ujjaival mutatta a furcsa köveket, amelyek tényleg olyanok voltak, mint néhány évszázaddal ezelőtti ágyúgolyók. Nem volt egészen gömb alakjuk, de megdöbbenő volt, hogy méretre teljesen megegyeztek, felületük rücskös, apró repedésekkel szabdalts és néhol erősebben barnás foltok tarkálóttak.

- Még sose láttam ilyet... - mondta csendesén a lány. Megérintette az egyiket és kiemelte.

- Nem tudom, milyen kőzet lehet, nem tudom így ránézésre megállapítani. Beviszünk párat a hajóra.

- Layla! Az ég szerelmére. Legfeljebb kézben tudjuk elcipelni őket, mert a dobozkáidba nem férnek bele.

- Sajnos ez igaz - helyeselt a lány, de aztán vidáman folytatta: - Nem baj, kettőt el tudunk vinni, s az bőven elég. Legfeljebb kijövünk még a maradékért. Már több mint negyven perce vagyunk kint a felszínen. Vissza kell mennünk.

A férfi felállt és némán követte a lányt. Az egyik kezében tartotta a furcsa követ, ugyanolyan, mint amilyet Layla is magával vitt. Szokatlanul könnyűnek bizonyult, de Holb tudta, hogy ez csupán az alacsony tömegvonzásnak köszönhető, majd a hajó mesterséges gravitációjánál sokkal nehezebb lesz. Útközben egyszer elejtette, de csendben felemelte, mentek tovább. Fél óra alatt visszaértek az űrhajóhoz, amely méltóságosan állt a hatalmas fémtest ezen az apró bolygócskán. Letették a zsilip lábánál a követ, Holb felmászott és kinyitotta a külső ajtót. A lány feladogatta neki a gömböket és felkapaszkodott ő is. Becsukták az ajtót és vártak.

Itt már kezdték érezni a súlyukat, némán vártak fél percet, amíg a zsilipkamra megtelt levegővel és kinyílt a következő ajtó, amin beléptek a hajóba. Holb megemelte az egyik követ és káromkodott egyet.

- Layla! Ez rohadt nehéz, legalább húsz kiló!

A lány lehajolt és megemelte, elindult vele.

- Vigyük egyből a laborba, ki kell elemeznem őket alaposan, hogy megtudjam, miféle kőzetből vannak - pár másodpercig lihegve lépkedett aztán hozzátette: - Tényleg nehezek ezek a dögök!

* * *

A polcokon műanyag palackokban különféle folyadékok és porok sorakoztak, az alatta álló kopott asztalon, kémcsövek, pipették és egyéb szerszámok heverték. Oldalt egy terminál sötét képernyője fogadta a két belépő alakot, kezeik között egy-egy súlyos tárgyat cipeltek. Letették az asztal mellett álló szekrényke tetejére és kifűjták magukat.

- Én éhes vagyok. Nem jössz enni? - kérdezte a lányt a férfi.

- Nem, most nem. Először meg kell vizsgálnom ezt a két követ. Majd azután - válaszolt a lány.

- Nem ér rá?

A lány szótlánul megrázta a fejét, felállt és feloltotta a fénycsőket. Az egyik követ feltette az asztalra, levett pár üveget a feje fölött lévő polcról és letette őket maga elé. Aztán egy erős késsel megkapargatta a golyóbist és a port egy óráüvegre szórta. Miután több ilyen humorú lapocskát megtöltött a lekapart porral, felszívott a folyadékokból és a kőzetporhoz adta a vegyianyagokat.

Már negyedórája végezte szótlánul a lány, közben a számítógépen jegyzetelt, ábrákat készített. A férfi türelmetlenül sétált a háta mögött, többször is az órájára pillantott, ami a földi időt mutatta. Késő volt.

- Jaj, Layla! Muszáj most ezzel foglalkoznod? Éhes vagyok, együnk, aztán menjünk aludni. Ráérsz ezzel holnap is, nem fog elszaladni - kérlelte a lányt Holb.

- Ne haragudj, de ezt be kell fejeznem, nem hagyhatom félbe - magyarázkodott a lány, aztán hozzátette: - Menjél, feküdj le, majd megyek én is.

A férfi elkedvetlenedett, lehajtott fejjel lépett ki a laborból. Már megszokhatta volna, hiszen Layla ilyen volt. Ha talált valami érdekeset, valami olyat, amit nem ismert, egyből rávetette magát, s addig nem nyugodott, amíg mindent ki nem derített, mindent le nem jegyezhetett abba az átkozott komputerébe. Holb dühös volt, de mire az alsó szintre ért, a konyhához, már

elépárolgott a mérge. Persze sajnálta, hogy nem töltheti együtt ezt az éjszakát a lánnyal, de hát még van elég napjuk. Tudta pontosan, hogy Laylát reggel is a laborban fogja találni, amint ráborulva a köveire alussza nyugtalan álmát. A múltkor is ugyanez volt, amikor az üstököst közelítették meg, s mintákat vettek az anyagából.

Kinyitotta a mélyhűtőt kivett egy becsomagolt tálcát, berakta a mikrosütőbe és megmelegítette magának. Evőeszközöket vett elő, s leült a kétszemélyes sarokasztalhoz. Hamar bekapkodta, nem is tudván, hogy pontosan mit eszik - elfelejtette elolvasni a fagyasztott étel fedőlapján. Miután kész lett vele, kidobta a szemetet és elindult a fürdőszobába. Jól esett a zuhany, úgy érezte, mintha a testét is vékonyan a kinti szürke por lepte volna be. Nevetségesnek is találta a gondolatot, nagyon jól tudta, hogy ez képtelenség, semmi sem juthat át a légmentesen lezárt szkafander burkolatán.

Mielőtt aludni tért volna felment a vezérlőbe, ellenőrizte, hogy minden rendben van-e. Semmi különlegeset nem látott a műszereken, minden ment a megszokottak szerint. Elhatározta, hogy még egyszer benéz a lányhoz, hátha...

Layla görnyedten meredt a mikroszkópba, amikor a férfi belépett, felpillantott.

- Nem jössz? - kérdezte a lánytól.

- Be kell fejeznem, ne haragudj. Menjél, majd megyek én is utánad.

A férfi bólintott és becsukta maga mögött az ajtót. Az ágyban még átnézte az útitervet, már csak hat kisbolygó volt hátra, amelyet meg kellett vizsgálniuk. Az nem sok - gondolta -, hamar túl leszünk rajta. Már nagyon unta ezt a kétszemélyes kutatóexpedíciót, de félbe nem hagyhatták. És Laylának se akart rosszat, Holb ismerte és tudta, hogy a lány rajong a kövekért. Elvégre geológus, érthető.

Kikapcsolta az olvasótáblát és letette maga mellé a fotelbe, aztán leoltotta a villanyt. Hamar elaludt.

* * *

A lány teljesen elfeledkezett magáról, annyira belemerült a munkába. Ilyen érdekes kőzetet még sose látott életében. Mindegyik kémiai tesztre másképp reagált, mint elvárható lett volna, s amikor belenézett a mikroszkópba, majd elámult. A kőzet valamilyen szemcséből állt, amit finom fehérés anyaggal tapasztottak össze, mint valamiféle megszilárdult kása, úgy nézett ki.

Layla elhatározta, hogy felszeleteli az egyik követ, elővette a sugárvágót és lassan, egyenletes sebességgel elkezdte befelé eresztetni a kő belsejébe. Tulajdonképpen félbe akarta vágni, de nem mert gyorsan haladni. Talán fél centit tett meg, amikor megmozdult a kő, Layla pedig ijedtében elejtette a szerszámot.

A gömb felszíne végigrepedt, s lassan, mint egy hajnali virág szirmai, elkezdett lassan szét-nyílni. A vastag kemény burkolat alatt rózsaszínű lágy részek váltak láthatóvá, alatta halványabb fodrok, egymásba burkolódzó nyálkás szövetek tárultak a lány elé. Az asztalon az a valami lassan kezdett kinyílni, s Laylát leginkább egy földi virágra emlékeztette. Ám amint erősebb fény érte a szíromszerűségeket, azok elkékültek, az alatta lévő lebernyeges rész vörös lett, s a valami belseje, ahol csupán egy apró dudor volt, elsárgult. Laylát lenyűgözte a látvány, közelebb hajolt, s édes illat csapta meg az orrát. Lassan belengte a labort, a lány egészen ellágyult tőle. Teljesen kiment a fejéből, hogy egyből karanténba kellett volna tenni ezt a tüneményes szépségű valamit, elfelejtette, hogy ez az íz veszélyes lehet rá, elfelejtette, hogy riasztania kellett volna a központi egységet.

Layla apró piros pöttyöket vett észre, a virág belsejében, még közelebb hajolt, hogy jobban lássa. A virág külső fodrai lekókadta, elfeketedtek, de a belsejében a sárga elvörösödött, s a dudor lassan elkezdett emelkedni, nőni, puffadni. Tetején haránt zöldes csíkok jelentek meg, s majdnem egy arasznyira kiemelkedett a furcsa élőlényből, s akkor megállt, nem nőtt tovább.

Layla csak egy halk pukkanást hallott, s látta, amint a nagy vörös dudor felpattan, s lila gázfelhő áramlik szét belőle. A szája és az orra elé kapta a kezét, de más késő volt, megérezte a szájában a finom spórafelhő kesernyés ízét. Feltépte az ajtót és köhögve kirohant az ajtón. A lépcsőlejárónál megállt és hányt, szédülni kezdett. Már majdnem elérte a hálólhelyiséget, amikor összeesett, s elájult.

* * *

Lassan tért magához, de érezte, hogy tudata tompán lüktet valahol a messzeségben. A teste felállt, s mint egy élőholt elindult az üres, sötét folyosón. Nem tudott ellene mit tenni, egy másik lény utasításainak engedelmeskedett. A beszippantott spórák okozták ezt, remélte, hogy magától elmúlik egy idő után, vagy felébred Holb és segít rajta.

Hamar rájött, hogy a másik idegen énje mit keres, legszívesebben sikoltani szeretett volna, hogy a férfi felébredjen, de a szája csukva maradt, már egy másik tudat irányította, s ez a tudat orvosi szoba felé igyekezett...

Az szobában sötét volt, de nem gyújtott fényt, halványan ki lehetett venni a tárgyak körvonalát, ráadásul pontosan tudta, hogy mit hol talált. S nem csak ő, hanem az idegen tudat is tisztában volt vele. Megkereste a szikét, zsebre tette, aztán kinyitotta a falra szerelt kish szekrényt, kivett egy fecskendőt, s egy háromadagos kábítófolyadékkal teli ampullát, amit a fecskendőbe töltött.

A szobába, ahol a férfi aludt, csendesén lépett be, halkan becsukta maga mögött az ajtót, s lassú léptekkel odaosont a fekvő alakhoz. Layla ismét üvölteni akart, de az idegen tudat már befészkelte magát az agyába, s irányította minden mozdulatát. Saját szemével látta az előtte alvó embert, a fülével hallotta a férfi egyenletes légzését. A fecskendőt a férfi karjához emelte és megnyomta a gombot a készülék tetején, kétadagnyi kábítófolyadékot adott be neki. Kitette a szikét az ágy szélére, erre szüksége lesz.

Aztán felállt és elindult a laborba a másik ép petéért...